

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 366

Setmana del 28 de setembre
al 4 d'octubre del 1986

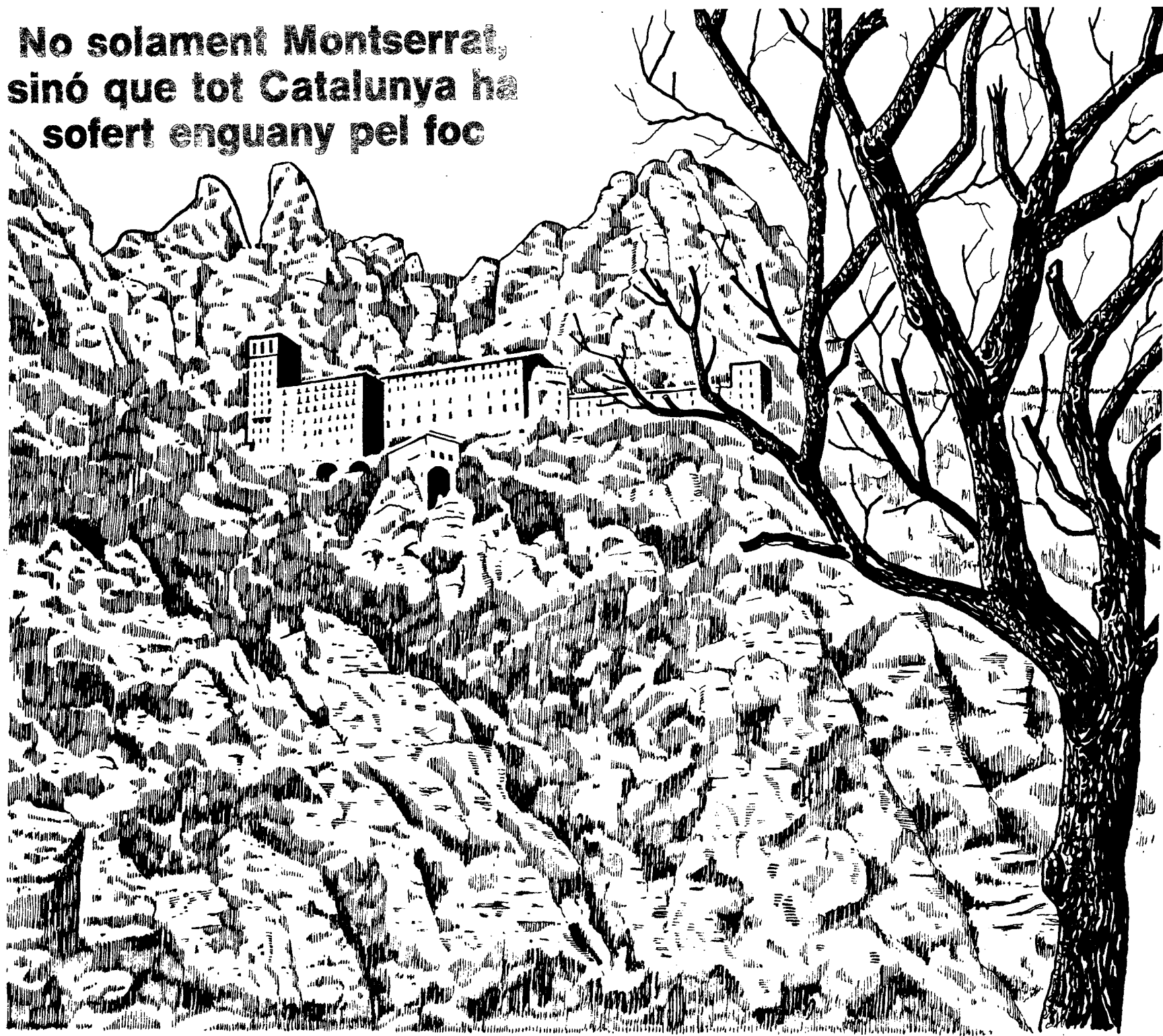
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

*Montserrat uneix a tots
els cristians de
Catalunya en la força
d'una mateixa fe, en la
joia d'una mateixa
esperança, en la
germanor d'un mateix
amor. El goig de
"CATALUNYA
CRISTIANA" és fer
camí amb tots
vosaltres.*

**No solament Montserrat,
sinó que tot Catalunya ha
sofert enguany pel foc**

JOAN 86.

**AMB L'ESPERANÇA CRISTIANA,
REVERDIRÀ!**

CONEGUEM L'ÍNDIA

del 10 al 31 d'octubre 1986

Amb motiu del XIVè CONGRÉS MUNDIAL DE LA
UNIÓ CATÒLICA INTERNACIONAL DE LA PREMSA

CATALUNYA CRISTIANA organitza un viatge a l'Índia i al Nepal
pels dies 10 al 31 d'octubre del 1986.

Visitant Bombai, Elefanta, Nasik (visita a la missió), Ellora, Ajanta,
Aurangabad, Surat (visita a la missió), Udaipur, Jaipur, Delhi, Agra,
Benares, Katmandú (Nepal).

A la recerca dels diferents rostres de l'Índia misteriosa (hinduis-
me, budisme, islamisme...) i per conèixer de prop la tasca evan-
gelitzadora i humana dels nostres missioners.

Amb l'assessorament religiós i cultural de Mossèn Joan E. Jar-
que i Jutglar, director de CATALUNYA CRISTIANA.

*Per a més informació, adreceu-vos a Maria Figueres,
Carrer València 244, 2n.*

Tels.: 215 27 39 - 215 28 05 de 10 a 13 h.

Places limitades.

Propers viatges de CATALUNYA CRISTIANA

Novembre:

TERRA SANTA

Cap d'any:

EL RENAIXEMENT

ESPIRITUAL A

FRANÇA:

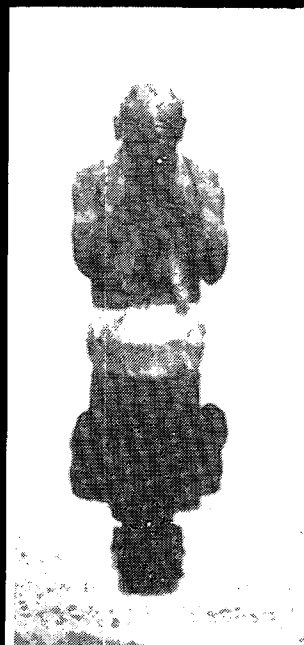
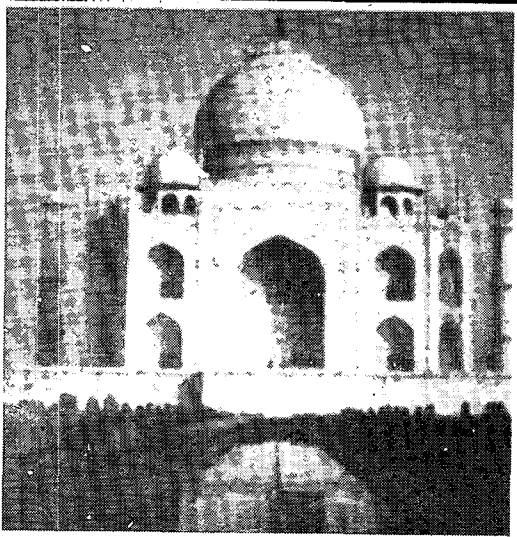
Paray-le-Monial, Taizé,

Cluny, Paris (St. Gervais,

Germanetes Monàstiques

de Betlem...), Solesmes,

Lisieux.

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 366
Setmana del 28 de setembre
al 4 d'octubre del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Si la injustícia en totes les seves formes és la primera font de la violència i de la guerra, és evident, que el diàleg per la pau és indivisible del diàleg per la justícia en favor dels pobles que sofreixen frustració i dominació per part d'altres".

Joan Pau II

AFINANT

El senyal del foc

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

El foc de Montserrat ha estat un entre tants d'altres, però també ha estat un foc singular. Els monjos i els bisbes de Catalunya, així com els organitzadors del pelegrinatge d'aquest dissabte han subratllat des del primer moment aquesta doble vessant de l'incendi de Montserrat i, per tant, del gest de l'Església de Catalunya aplegant-se a la santa muntanya.

Molta gent ha sofert aquest estiu en el nostre país i molts estan sofrint encara avui la malvestat incendiària —fortuïta o intencionada, pel fet és el mateix!—. Tots els cristians de Catalunya, representats pel grapat que hi podran pujar, preguem als peus de la Mare de Déu "moreneta" que sigui font de misericòrdia i bàlsam de consol per tanta tribulació escampada arreu de la terra catalana. Si Montserrat no hagués cremat també hauria tingut una justificació plena aquest pelegrinatge...

Però Montserrat també ha cremat i el seu incendi pren un caràcter pregonament **significatiu**. És un **signe dels temps** —temps convulsos— que ens assenyalen prou clar que hi ha un foc que podria devastar de soca-rel Catalunya: el foc de la discòrdia, de la injustícia, de la deshonestat, d'una llibertat mal entesa i mal emprada... i, sobretot, de la descristianització d'una terra que, si deixés de ser-ho, perdria la seva fesomia genuïna més que si esdevingués un erm.

De la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat:

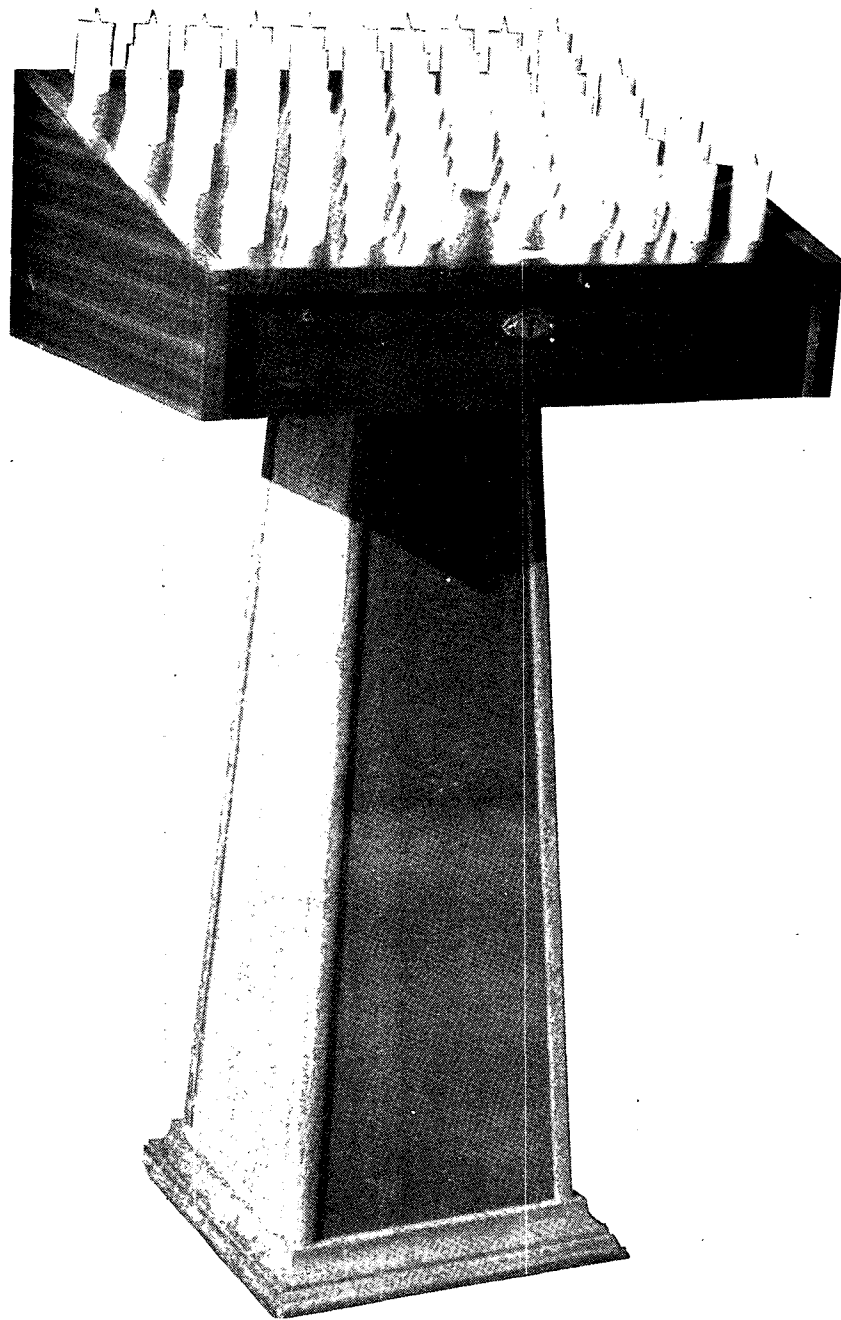
"Verge poderosa, més forta que un exèrcit en ordre de batalla, des del vostre alt castell de Montserrat, defenseu d'enemics espirituals i temporals tota la terra catalana que teniu encomanada".

La malvestat del foc no restà reduïda a uns centres localitzats, sinó que fou una plaga que abastà bona part de Catalunya. Aquest mapa, ve a ser un resum, un trist resum, de tanta terra cremada, de tantes il·lusions frustrades, de tantes pèrdues humanes i materials.

CATALUNYA CRISTIANA se suma al pelegrinatge de les diòcesis catalanes a Montserrat, patrocinant-ne la retransmissió en directe per *Televisió de Catalunya-TV-3*, i dedicant vuit pàgines en les quals es recull el ressò que tingué en l'opinió pública aquell tràgic incendi.

A LES PARRÒQUIES I ESGLÉSIES DE CATALUNYA

UNA SOLUCIÓ QUE S'IMPOSA

CIRIAL ELECTRÒNIC

ELIMINA LA BRUTÍCIA I LA CONTAMINACIÓ

La nostra millor garantia són els més de 1.500 Cirials electrònics instal·lats a tota Espanya.

Entre d'altres indrets: Basílica del Sagrat Cor de Jesús (Tibidabo) Barcelona, Basílica Ntra. Sra. del Pilar, Saragossa; Catedrals de Lleó, Lugo, València, Ciudad Real, Almeria, Càceres, Osca, Castelló de la Plana i Jaén.

JOSE ANTONIO QUILES

Apartat, 71 - Telèfon 47 00 86
MONOVAR (Alacant)

Representant per a Catalunya: Ernest Rossa Cabrera
Carrer Hedilla, 39-45. Esc. F 1.º-1.ª - Tel. 427 73 45.

Editorial

Una trobada que cal que faci època

Ja n'hem parlat en aquestes pàgines —Mn. Carrera hi dedicava el seu article la setmana passada— però val la pena d'insistir-hi. Deia el nostre col·laborador: "Heus ací que un incendi sinistre haurà tingut la virtut de fer viable, en quatre dies, una convocatòria que, en condicions normals, hauria estat objecte de llargues deliberacions amb parers contradictoris: la d'una trobada nacional de catòlics a Montserrat..."

Som per ventura un poble, i una Església, que necessita ser estimulada per la catàstrofe per a encetar els gestos que haurien de ser normals? Aquest dissabte tots els bisbes de Catalunya es trobaran amb representants de totes les diòcesis catalanes per pregar junts, per celebrar l'Eucaristia a l'aire lliure, oferint a tot el país el testimoni d'una fe viva entre el poble. I això gràcies (!?) al fet que Montserrat ha cremat pels quatre costats. Altres nacions celebren cada any una trobada semblant de tots els catòlics, o busquen ocasions normals per motivar-les sense esperar que sigui un cataclisme el qui els convoqui.

Aquesta trobada almenys servirà per recordar a tot Catalunya que, en el seu si, hi conviu una "ciutadania" que té com a carta d'identitat la fe catòlica i apostòlica, amb les seves realitats transcendents, les seves llums i els seus valors; i que continua convidant tots els fills d'aquesta terra a formar-ne part. Millor dit a "obrir de bat a bat les portes a Jesucrist", sense tenir-ne por... o fer-ne escarafalls. Per això calia que aquesta trobada, tal com en manifestaren el desig els bisbes catalans i l'abat de Montserrat, pogués ser viscuda i seguida per tots els catalans gràcies a la televisió. La Televisió de Catalunya TV3 n'assegura una retransmissió en directe patrocinada per CATALUNYA CRISTIANA, amb més fe i esperança que mitjans econòmics, tan se val, però un esdeveniment com aquest no podia quedar confinat a uns minuts d'un informatiu o a uns records de segona mà. "No s'encén una llum per posar-la sota l'escò. I una ciutat sobre una muntanya no es pot amagar".

Heus ací el fet i la "presència" que haurà pogut tenir enmig del nostre poble: a Catalunya hi ha una Església viva que sap aplegar-se quan cal. Però aquest fet hauria de fer "història". No en el sentit que quedés com un bell record d'una avinentesa esporàdica, sinó perquè hauria de marcar l'inici d'una nova època en la manera de fer i de viure de l'Església catalana: conscient de la seva unitat, agosarada —la "parressia" de Pau!— per a "ser present" enmig de les altres realitats del nostre poble, amb prou sentit d'allò que és essencial per saber superar "els parers contradictoris" i ser capaç de sumar tot allò de bo que fruita en el seu hort —i és molt— i de sintonitzar, fent-los propis, els grans corrents que treuessen avui l'Església arreu del món.

Ha mort un filòsof

ETIENNE BORNE

("La Croix")

Jean Lacroix, que ha mort recentment després d'haver passat molts anys de proves personals que escometeren amb singular crueltat aquest home d'esperit i de cor, no era pas un filòsof entre tants, les obres dels quals honoren la comunitat; era un filòsof exemplar, i hom gosaria dir que era la idea de la filosofia feta home, de tant com Jean Lacroix, amb una bella sobrietat que menyspreava els envaniments teòrics, mostrava el que és la filosofia, i el que és i ha de ser tant en el segle, i com si cal contra el segle.

Professor fins a l'hora de la jubilació de la il·lustre Escola normal (la cèlebre "Khâgne") de Lió, presservat gràcies a aquest arrelament provincial de les parisinitats i dels parisinismes, Jean Lacroix ha ensenyat què és pensar a nombroses generacions d'alumnes, molts dels quals han conquerit notorietat i audiència. I no n'hi ha cap que, malgrat la natural diversitat d'opinions i d'opcions, no hagi recordat amb gratitud aquest ensenyament. Un ensenyament de "khâgne", és a dir de preparació a les Escoles normals superiors de lletres, de les quals se sap massa poc que, per la seva qualitat, són un dels alts llocs de la cultura, i dels quals s'ignora, sobretot, tot allò que ha suposat d'abnegació entre els ensenyants, que molt sovint hi han de sacrificar tota ambició personal.

Si durant els darrers decennis, malgrat tots els cops baixos, la filosofia ha restat sent filosofia, prou nodrida de pensament clàssic per resistir el vaivé de les "modes", es deu a molts ensenyants de liceu entre els quals més d'un professor de "khâgne", ignorats pels mitjans de comunicació, i, en primer rengle, Jean Lacroix.

Abnegació és el mot adequat per qualificar allò que durant un quart de segle ha estat, amb una virtuosa laboriositat, la crònica filosòfica de Jean Lacroix en el diari **Le Monde**. Treball prodigiós i prodigiosament desinteressat. Jean Lacroix servia al millor possible les obres que creia que calia fer comprendre a un públic cultivat; cosa que no era pas una tasca fàcil, vista la gran abundor verbal, l'esoterisme i la veritable o falsa tecnicitat d'una bona part de la producció filosòfica contemporània. El sentit pedagògic esdevenia generositat cada vegada que Jean Lacroix ajudava a comprendre's ells mateixos molts autors que no hi veien pas gaire clar en el seu propi pensament. Portant a l'extrem el servei al proïsme, Jean Lacroix no deixava entreveure res

del seu pensament sinó només en forma d'interrogació discreta, al final de la crònica, sense donar peu a la més petita polèmica. Ja que ell no tenia, i a voltes era una llàstima, el tarannà lluitador.

Aquest pensament hom el troba en llibres que pesen i compten prou per fer-ne una obra. Obra certament nodrida per una àmplia cultura, sobretot jurídica i econòmica, però filosòfica essencialment. En un segle en el qual l'antifilosofia s'envaneix i s'embelleix amb falsos oripells manllevats a les ciències humanes, Jean Lacroix, superbament indiferent a les mascarades, mantenia amb fermesa l'honor del pensament, sense barallar-se amb ningú, fent senzillament filosofia. Lacroix no podia admetre que "una eina forjada per vint-i-cinc segles de reflexió" fos arraconada al traster com una mecànica obsoleta. Aclarir les nocions filosòfiques fonamentals és l'obra filosòfica per excel·lència, i el filòsof Jean Lacroix no va mancar a complir aquesta funció capital.

Mercès a ell, sabem avui un xic menys malament què són el dret i l'amor, la paternitat i la fraternitat, la innocència i la culpabilitat. Jean Lacroix també va tenir gran interès a assenyalar l'actualitat de la filosofia clàssica, no pas adaptant el pensament dels autors a passatgeres preocupacions, sinó aclarint les significacions intrínseques de les gran obres, les quals, alliberades així de reduccions culturalistes i historicistes, es manifesten d'una sorprenent actualitat. Gràcies a Jean Lacroix ha estat retrobada la indeteriorable veritat d'alguns grans pensadors, tan desconeguts en els medis benpensants, com en els cercles modernitzants: ¿quina necessitat hi ha de saber què hi ha en Kant i en Rousseau, quan proliferen les refutacions del kantisme i dels rousseaunisme, que fins i tot sembla va l'esforç per impedir que circulin les opinions malintencionades? Jean Lacroix no es resignava a aquesta injustícia establerta, i va fer tot el que calia per contradir-la.

Nogensmenys deixeble de Mounier i membre dels primers equips de l'**Esprit**, no acceptava el "desordre establert" per culpa dels homes a la ciutat dels homes. Per dir-ho amb una paraula davant la qual els nostres savis fan la rialleta, Jean Lacroix es proclamava personalista; jo vaig cedir a la temptació d'escriure un article sobre l'"ultra-personalisme" de Jean Lacroix, que ell no va acollir

pas malament. Ell, que avorria marcar el pas, no va renegar mai d'aquesta bandera. Quan he llegit ací i allà que Jean Lacroix ha estat un dels "darrers personalistes", el tret ben ajustat m'ha sumit en torbadores meditacions. Prenguem-nos favorablement una expressió a la qual es pot retraure l'enterrar el pensament al mateix temps que el pensador. La idea personalista que els esperits superiors jutgen periclitada perquè, segons ells, expressa un moment depassat de la nostra cultura no té res de tranquilitzant i podria revelar-se singularment explosiva en molts camps del pensament i de l'acció, per poc que es procuri comprendre-la, és a dir, prendre-la seriosament. La paraula "darrer" sonarà aleshores com un repte, a la manera de Víctor Hugo: "I si només en resta un, aquest seré jo": vosaltres m'heu exiliat de la vostra maternitat, sóc jo que romanc sol, dempeus damunt la meua roca, mentre vosaltres sense tenir on aferrar-vos us plegueu a tots els vents, doblegant-vos al més petit buf de veritable o de falsa novetat.

El tret podria, per tant, esdevenir devastador si, com pensava Jean Lacroix, no hi hagués altra filosofia que la personalista o almenys d'intenció personalista; aquest era, en un context de conivència, un dels nostres desacords; sempre m'ha semblat que el personalisme, filosofia militant i compromesa, ha estat, és i serà filosòficament contradictòria; l'antifilosofia només va contra el personalisme per un recurs clandestí a la filosofia, l'altra filosofia, la que nega la persona sacrificant-la a la totalitat, segons la manera spinozista i hegeliana. Sigui com sigui, la qüestió de la persona és el centre i el nus de tota filosofia. Aleshores si Jean Lacroix va ser un dels darrers personalistes, va ser també un dels darrers filòsofs. I serà bo de recordar que sempre s'anuncia massa aviat la mort de Déu, la mort de l'home o la mort de la filosofia.

"Un dels darrers personalistes". El tret afalaga la meua vanitat. Essent una mica del ramat, d'un ramat que va minvant, i ensuamant la meua futura fumera, ja em veig qualificat com l'últim personalista per un necròleg benevolent. En les seves cartes sòbries, Jean Lacroix feia precedir la seva firma per un "tibi" que deia molt amb un mínim de sil·labes. No em desplaïria que se li trametés aquest "per tu" i que així es confirmés la nostra companyonia.

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA
Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera
Edita:
Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent:
Jaume Roig i Torrentgenerós
Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
C./ València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona
Impressora: Publigraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya: 3.900 ptes.
Resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Oceania: 12.400 ptes.

L'expedient matrimonial

La paraula "expedient" té un regrest poc agradable. A les empreses, als llocs de treball, la Direcció obre un expedient quan algun treballador ha comès una falta; i no diguem res de l'expedient de reglació de plantilles. El mot, en efecte, peca d'antipàtic: sort que el nom no fa la cosa.

Els nuvis que es presenten són sabedors que es despatxaran uns documents i que hauran d'acudir a unes conferències o xerrades: val a dir que les esperen contents, i que si, alguna vegada, la persona que els està acollint al despatx parroquial no en parla de moment, saltin amb la pregunta: "I les conferències?".

L'expedient matrimonial, o diguem-ne els papers per casar-se, no han perdut pas l'aspecte d'un formulari amb unes preguntes o guió de conversa: és inevitable i no deu ser cap mal. Però aquí i ara és el moment de fer una contundent afirmació: tothom que no estigui lligat per un altre vincle anterior, pot casar-se; el Codi de Dret Canònic (cànon o article 1058) diu que "poden, tots, contraure matrimoni que no els estigui prohibit en virtut del Dret". Aquest precepte legal, formulat d'una manera solemne; "Tothom pot contraure matrimoni..." no atorga cap dret, tanmateix, sinó que reconeix un dret, que és natural i inherent a la condició humana; i, de fet, el matrimoni és anterior a l'Església Catòlica i àdhuc al cristianisme —de molts segles abans!—.

La veritat és, però, que els qui vénen, i escolten, i contesten que sí, i firmen ("a on haig de firmar?"), volen casar-se, duts per l'estimació o per la conveniència, o una mica per cada cosa: i com que la seva voluntat, la dels dos, és aquesta, i hi coincideixen, ja firmaven les preguntes dels antics expedients, i signen avui, i posaran la signatura demà, a la paperassa que calgui. I consti que, la majoria, saben què firmen, malgrat que no sigui ben bé aquest llur criteri, però s'hi avenen, com qui paga un preu que s'ha de pagar: ens volem, ens fan prendre aquests compromisos, doncs endavant.

Des de ja fa uns quants anys, no massa, els nuvis de la diòcesi de Barcelona posen el nom i rubriquen al peu d'aquesta declaració: "En vigílies del meu matrimoni, DECLARO que conec suficientment, accep-

Parlem de casaments (I)

DR. FERRAN PALAU JOVER
Advocat, jutge diocesà i rector
de St. Jeroni de Barcelona.

to i estimo Na..., que VULL contraure lliurement i sense cap condició matrimoni cristià amb ella, per tal d'establir una veritable comunitat de vida i amor indissoluble, que em COMPROMETO a estimar-la amb un amor fidel, a ajudar-la a la seva promoció humana i cristiana i a confortar-la en tots els moments de la vida, i que ACCEPTO la missió procreadora i educadora del nostre matrimoni. Espero aconseguir-ho amb l'ajut de Déu". No cal advertir que aquesta és la declaració que formula el noi, i que la de la noia és correlativa a aquesta.

L'imprès que serveix a tramitar l'expedient porta uns suggeriments, a tall de guió de conversa. Suposo, sense cap malícia de ningú, que el plantejament i la durada d'aquesta conversa depèn de les altres persones que esperen el seu torn al despatx, i de l'humor i el moment del que duu el timó del col·loqui. Tant se val. Sí que és veritat que tots dos, els nuvis, escolten ben atentament i que, almenys jo, lleigeixo amb un to peculiar, com d'alleujament, les últimes paraules: "Espero aconseguir-ho amb l'ajut de Déu". Val a dir, també, posats a dir-ho tot, que alguns punts de la conversa (prèvia amb els futurs contraents, abans de fer-los firmar), queden suplerts, amb escreix, en el decurs de les trobades o conferències pre-matrimonials, tan ben organitzades i realitzades en força parròquies. Això sí: el moment de signar conserva tot el seu valor psicològic, i aquella pregunta: "que se'n cuiden vostres, del fotògraf?" no la fan mai en aquesta avinentesa.

És del cas indicar que el text d'aquesta declaració de principis, a manera de "carta magna" dels casats, que fan seva els nuvis, té el gran valor de resumir, amb les paraules justes i molt precises, el criteri de l'Església sobre la institució familiar: és un treball molt ben preparat pel Secretariat de Pastoral Familiar de la diòcesi de Barcelona. I hi veig, ensems, l'avantatge de presentar, en bloc, tota la doctrina catòli-

ca del matrimoni, més convenient que una llarga sèrie o articulat de principis que, d'un a un, no serien tan acceptables per tothom. Repeteixo que, en circumstàncies normals, les parelles de contraents admeten, i fins i tot desitgen, prendre aquest camí, tal com se'ls marca, i que el valor sacramental del que van a fer, expressat amb les paraules "espero aconseguir-ho amb l'ajut de Déu" és un factor amb què compten, donant-hi una prioritària importància.

I és així perquè els que es presenten a preparar el casament, els qui vénen als centres d'acolliment o despatxos parroquials, hi creuen. No hi ha dubte que en aquest "creure" hi ha elements concomitants d'ambient familiar i social —hi ha algun aspecte de la vida on no se'n trobin?—, però seria injuriós pensar en una falta de fe. Voldria dir amb veu ben forta, si la lletra impresa permetés aquestes graduacions, que ningú no està capacitat per jutjar la fe de les altres persones, i que em fan més por que una pedregada els excessius garbells i tries dels que volen, senzillament, casar-se per l'Església. I que segons proclama aquell cànon que ja he citat abans, hi tenen tot el dret.

Justament vull consignar també que els qui tenen cura, a la Parròquia que regento, de les trobades preparatòries amb els promesos, m'han manifestat, sovint, que es queden "parats" de la maduresa de criteris dels aspirants a casats. En un ambient de tres o quatre parelles, i de conversa, on no hi ha el natural encarcament del despatx —sols, els nuvis, davant d'un capellà, o d'un acollidor, o de qualque secretària o empleat, destres en la feina d'omplir i despatxar documents—, enraonen més tots plegats, i si els directores de la conversa en queden satisfets, també en queden ells. Ja he dit abans que la fama d'aquests col·loquis, en bona hora instaurats, s'ha difós, i que és una de les coses que esperen, quan truquen a la porta de les nostres parròquies, aquells que hi vénen dient que es volen casar.

No sempre és tot tan placèvol. Parlem-ne, un altre dia.

Aquest escrit és el primer d'una sèrie d'articles del Dr. Ferran Palau i Jover sobre la problemàtica de la Pastoral Matrimonial. Agraïm cordialment la seva col·laboració i no dubtem que serà del màxim interès per als nostres lectors.

Quan a un teòleg el situen davant d'un micròfon i una càmera i li demanen que, en pocs segons i en un idioma que no coneix gaire, respongui a problemes que necessitarien una llarga anàlisi, el més probable és que ens ofereixi una col·lecció de generalitats i un exemple de simplisme. Això va succeir al professor Küng en l'entrevista emesa durant el telediari i en la qual no va pas donar massa proves de la seva indiscutida intel·ligència i sí, en canvi, una mostra prou clara d'una precipitació indigna d'ell.

Parlar que a l'Església hi ha un dret a la crítica i a la protesta

és quelcom massa elemental perquè calgui repetir-ho. Ja fa dècades que el pare Congar va escriure un magnífic llibre sobre el tema. Però en aquell llibre puntualitzava tot allò que el professor Küng semblava oblidar: l'aclariment de quins són els camins, les formes i els límits d'aquesta crítica, per no incórrer en la vulgar rebequeria i no degenerar en el simple cisma. I quant de "frau" pot disfressar-se rera la paraula llibertat!

No va pas ser menys curiosa la seva al·lusió als dos corrents que, segons Küng, hi ha a l'Església d'avui. Una divisió bastant fora de lloc. Parlar de concili-

Crítica en l'Església

J.L. MARTIN DESCALZO

liars i anticonciliars i situar en bloc tota la jerarquia en el segon grup, ni és objectiu ni és una prova de serietat. En el món i a Espanya avui el panorama és molt més complex: Hi ha petits segments conservadors que no han paït el Concili. Però molt poc o res no signifiquen en l'Església d'avui. Hi ha, després,

grups —entre els quals Küng i els seus amics se situen— que parlen molt del Vaticà II, però que van a parar molt més enllà que ell i, en molts punts, fora d'ell. I existeixen, finalment, molts cristians que volen realitzar aquest Concili, encara que presentin matisos en la seva aplicació. Entre aquests se situa —sense cap dubte— la jerarquia que creu infinitament més en el Concili i li és clarament més fidel que els qui, a l'emparedat del Concili, com el professor Küng, molt poc tenen a veure amb ell.

Tal vegada és per tot això que hom no podia menys que

somriure durant aquests dies imaginant-se Joan XXIII assegut a l'aula del Congrés de teologia que s'empara en el seu nom. ¿Què hauria dit? ¿S'hauria sentit estimat o interpretat? ¿Reconeixeria com a pròpies les idees que s'exposaven allí sobre l'Església, o sobre el celibat o sobre l'autoritat jeràrquica en l'Església? ¿Acceptaria, sobretot, aquest "estil" de crítica? ¿Reconeixeria en alguna de les intervencions aquella "obediència i pau" que foren el lema de la seva vida? No ho sé. Però a mi em semblava tan absurd com un congrés de tauromàquia posat sota l'advocació de Gandhi.

ARA MATEIX

Fa bo de recordar aquells seguidors de Jesús que creguen en Ell d'una manera simplicitat però encertada, com fent dreuera, només amb allò que duien a sobre, que diguéssim, sense bagatge teològic...

Per exemple, sant Pere. En un moment especialment crític, no se li acudí cap altre argument per a convèncer's que calia restar amb Jesús que aquest tan elemental: amb qui carat podríem anar, sinó? I l'endevinà!

El trapella Zaqueu va veure molt clar on era el seu "problema religiós"... I s'hi acarà sense fer giragonses: a tothom a qui he defraudat, el rescabalaré quatre vegades més del compte. No feia volar coloms com la Samaritana que pretextava dubtes sobre si calia adorar Déu dalt del Garizim o a Jerusalem. Jesús prou la tragué de tanta perplexitat amb allò de fer-la anar a cercar el marit, que resultà que no ho era de marit, però sí el seu home sisè...

La Magdalena encara anà més al fons: simplement es posà a estimar el Mestre amb tota la seva ànima, i també amb els seus llavis, els seus cabells, els seus perfums...

Però la dreuera més espectacular l'enfilà sant Dimas. En poques hores, passà de criminal a creient i de creient a partícep del Paradís promès.

La dreuera i el retaule

J. CARRERA PLANAS

Avui també, entre la turba dels seguidors de Jesús, n'hi ha molts així. Gent de dreuera que han còpsat el perfil essencial del seu rostre i han cregut en Ell.

És clar que, al cap de dos mil anys d'història i de cultura, Jesús apareix com envoltat d'un retaule barroc ple de figures i figures... Cada època —també la nostra— hi pinta les seves. No sempre és fàcil de distingir Jesús del retaule. Però no ens enganyéssim: per als de la dreuera, el retaule compta menys. Enamorats del traç del Senyor, veuen el retaule molt enllà, en una penombra que en fa imprecisos els contorns. No cal dir que molts altres cristians es mostren més afeccionats al retaule, o, potser, a algun dels seus fragments. L'estudien i interpreten teològicament, el restauren, de tant en tant, i vetllen per la seva conservació. El

seu treball és ben valuós. Al capdavant, els creients també som civilitzats. Ara bé, la fe de tots —la dels de la dreuera i la dels altres— és en Jesús.

Tot això se m'ha suggerit —no sé si gaire ortodoxament— en veure la polseguera que aixeca l'actual accentuació de dos punts catequètics: els referents al diable i a les indulgències. Sobretot el primer. Ja en parlen, amb més curiositat que exactitud, els periodistes. El Magisteri n'ha recordat o precisat el sentit, dins l'àmbit de la fe en Jesús. Alguns teòlegs s'hi han enfadat, com Hans Küng que, segons un diari barceloní, va assegurar que no creia en el diable. Qui hagi volgut reaccionar contra el temerari teòleg, es pot haver trobat amb aquesta perillosa frase als llavis: jo sí que crec en el dimoni. Compte! D'aquí a aparèixer davant el món com a defensors d'una creença difícil, en lloc de com a creients en Jesús, només hi ha un pas. I només l'engrescament per Jesús fa possible d'acceptar certes coses...

Des de la pastoral —sobretot la pastoral de missió— hom desitjaria que defensors i detractors d'aquests punts extrems el seny, i que tots plegats penséssim més en aquests que he anomenat seguidors de Jesús de dreuera. Potser la majoria dels creients...

CATALUNYA

A moltes escoles no és donen classes d'ètica ni de religió

El 20,75 dels col·legis d'EBB de la diòcesi de Barcelona, sense comptar els de la ciutat, incompleixen la legislació en no fer classes ni ètica ni de religió, segons el butlletí informatiu d'aquesta diòcesi. A més d'aquests 239 centres que no ofereixen la possibilitat d'estudiar cap de les dues matèries, n'hi ha 487 que fan ètica, 232 que fan religió i 194 que proposen les dues possibilitats. Segons aquestes dades, per cada set centres privats que fan religió tres fan ètica, mentre que per cada set de públics que fan ètica n'hi ha tres que fan religió.

El President del Parlament Europeu en favor de la circumscripció regional europea

Convidat per Unió Democràtica de Catalunya, ha estat a Barcelona Pierre Pflimlin, president del Parlament euro-

peu per donar una conferència sobre el futur polític d'Europa. Pflimlin es mostra partidari d'un sistema electoral únic per tots els dotze estats membres de la Comunitat europea tal com preveu el tractat d'unió europea, però els governs no es posen d'acord i per tan encara ens regim per sistemes electorals diferenciats. Pflimlin destaca que les regions institucionalsitzades s'han de tenir en compte i propugna que les circumscripcions electorals siguin a escala regional per al Parlament europeu.

Augmenten les fundacions privades

Dues-centes quaranta-sis fundacions privades es van inscriure al registre oficial català des de l'entrada en vigor de la llei del 1982 sobre aquestes entitats, segons que van manifestar fonts de la Generalitat. Aquest registre aplega els casos de constitució de fundacions noves juntament amb l'adaptació de les ja existents als principis marcats per la llei.

El "Diari Oficial de la Generalitat" va publicar el dia 21 de juliol la llista d'inscripcions fetes fins al 30 de juny del 1985, que eren cent vuitanta-sis fundacions, però des d'aquesta data es va incrementar en seixanta-quatre més.

Vint-i-cinc fundacions privades caritatives han desaparegut des de l'entrada en vigor de la nova llei catalana, ara fa quatre anys.

ESPANYA

Baixa l'audiència de la ràdio i la televisió

L'últim informe de "l'Estudi General de Mitjans" (EGM) —corresponent al mes de maig— revela un important descens de les audiències de ràdio i televisió en general.

Concretament, en allò que es refereix al mitjà televisiu, totes les cadenes experimenten baixes d'audiència, encara que la que va batre el rècord fou la Segona Cadena de TVE, amb una pèrdua de 1.686.000 espectadors, fet que significa un descens de 23,72 per cent referent a l'anterior estudi. El segueix en pèrdua d'espectadors la Primera Cadena de TVE, amb 896.000 espectadors

menys, cosa que suposa un descens d'un 3,75 per cent.

Pel que fa a les tres televisions autonòmiques, baixaren també en audiència les tres existents, sent la gallega la que més acusà aquest descens, amb un 30,88 per cent menys d'espectadors, després de TV3 i Euskadi Telebista.

No solament la televisió experimentà una baixada d'audiència sinó també la ràdio, i en totes les cadenes. El cas més palpable és de COPE/Miramar que baixà un 23'54 per cent, seguida de la Cadena SER (amb un 15,09 per cent) i Ràdio Nacional d'Espanya (amb un 15'28 per cent), totes en ona mitjana. Aquestes tres cadenes també experimentaren descens en freqüència modulada, encara que menys acusadament.

L'excepció en aquest marc de descensos la donen la Cadena Rato, Radio Minuto, Radio Corazón i Eusko Irratia, l'única que augmentà entre ràdios autonòmiques.

"L'estudi General de Mitjans recull al mateix temps la incidència de les revistes setmanals de ràdio i televisió, entre les quals destaca l'augment

de la revista "Teleprograma" (d'un 6,61 per cent), que continua en primer lloc entre els setmanaris a Espanya. També augmentà (amb un 5,37 per cent) la revista "Antena TV".

MÓN

La CEE a favor dels drets del Home

Els ministres d'Afers Estrangers de la CEE van publicar una declaració sobre els drets de l'home en la qual afirmen que "la defensa d'aquests drets és el deure legítim i permanent de la comunitat mundial i de cada nació en particular", i afegeixen que "el respecte dels drets de l'home és un element important dins de les relacions entre els països membres i l'Europa dels dotze". "Les mostres de preocupació suscitées per les violacions d'aquests drets no haurien de ser considerades una ingerència en els assumptes interns d'un Estat".

Més concretament, els dotze països de la CEE van instar els governs d'Etiòpia i Somàlia a prendre "mesures suplementàries per arribar al respecte dels drets de l'home en llurs respectius països".

Una informació poc seriosa

El Periodico del 20 d'agost consignava amb grans titulars una informació arribada de Nova York, segons la qual setanta-dos Premis Nobel (sense altres noms que els de dos d'ells) argumenten que el relat creacionista del Gènesi "no té cap base científica", així com l'haver estat "el món creat per Déu del no-res en el termini d'una setmana... fa 10.000 anys".

Poc ens podem fiar d'aquesta informació, perquè si fos veritat, no quedaria en bon lloc la saviesa dels 72 nobels.

La narració del Gènesi no és ni va pretendre mai ser científica i recolzar-se en la ciència; és a la seva manera només històrica, i encara amb dues particularitats: expressar els fets en forma assequible als israelites de l'Antic Testament, i adoctrinar-los que tot allò existent fou creat —directament o indirectament— per Déu.

Dels 10.000 anys el Gènesi no en diu res; es una mentida de l'esmentada informació. Tampoc no parla d'una setmana el Gènesi. Parla de sis (o set) dies, però cap Nobel ni cap informador responsable té dret a ignorar que, almenys en l'època actual, tots els teòlegs i tots els escriptors estan d'acord que no es tracta de dies de 24 hores, sino de sis períodes de milers i milions d'anys cada un.

El que certament no és científic —i volem suposar que és un bunyol de la informació— es afirmar que el "creacionisme" (que no és exclusiu del judeocristianisme) sigui "antievolucionista". En primer lloc és anti-científic —per més que ho facin alguns que es tenen per savis (?)— "transformisme" que no hi ha cap cas demostrat, sinó simples deduccions a favor d'una hipòtesi preconcebuda, possible, però no demostrada.

Una hipòtesi, per altra banda, que no exclou el creacionisme, ja que deixa en peu i sense resposta vàlida (que tampoc no li competeix) aquesta pregunta: "Qui li ha donat a tot ésser viu el poder

de produir un altre ser viu igual, o a qualsevol d'ells el poder de produir un altre ésser viu més perfecte?

Per això la doctrina catòlica, que refusa que la racionalitat humana hagi estat produïda per la irracionalitat animal, s'absté de jutjar sobre l'origen immediat o indirecte del cos, i es remet sobre això a la Ciència. Però no podem remetre'ns a una pseudociència que ens enganya anomenant evolucionisme al transformisme i que no ha aconseguit demostrar-nos en cap moment, que els oms hagin donat peres o pereres.

ANTONI MANÉN JORDANA

Informació sobre l'Opus Dei

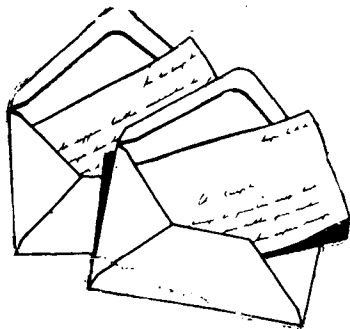
Sóc subscriptor de CC de fa molts anys; en sóc perquè com a catòlic em considero obligat a potenciar la nostra premsa. La lleixo amb gran il·lusió i no sóc partidari de dedicar-me a observar les petites deficiències; accepto perfectament que és difícil filar tant prim.

Però hi ha una cosa que no puc empassar-me. En algunes publicacions se'ns parla de l'Opus Dei, i els que ho fan veig que els manca molta informació, i el que és intolerable és que els que coneixem el que hi ha a l'altra cara de la moneda, haguem de combregar amb rodes de molí llegint aquests articles. Crec que els lectors de CC hauríem d'estar informats per aquest setmanari del que és l'Opus Dei, i no haver de llegir altres publicacions que no són potser de la nostra preferència.

J.P. MAS

Combregar amb la mà: un acte de rebel·lia?

La característica principal dels cristians és, com tots sabem el seguiment de Jesucrist, la qual cosa implica una comunió perfecta amb la seva vida, les seves obres i amb la seva mort en creu.

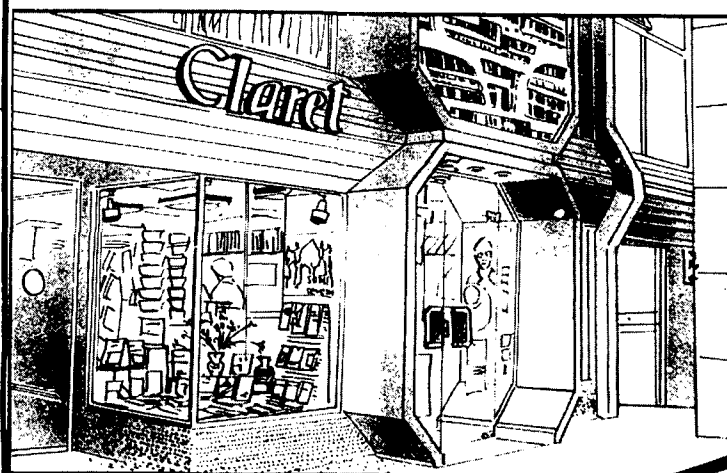
Per a nosaltres els cristians, la Eucaristia és quelcom sublim perquè no és una commemoració del Sacrifici del Calvari sinó que en aquell moment és. Però vet-aquí que s'està posant molt d'èmfasi en la manera com s'ha de rebre aquest pa espiritual que ens alimenta ja ara per a la vida eterna; no hem de generalitzar, es tracta només d'alguns que hi donen molta importància a la manera o forma de combregar potser tant o més que la disposició de la persona que ho fa. Certament d'importància en té, i molta, car estem tractant amb coses sagrades, la qual cosa significa que la nostra actitud vers elles ha de ser de màxim respecte i la disposició totalment sana i és per això que tenim l'acte de penediment al començament de la Missa, per fer-ne un bon ús; ara be, parem aquí, quan es diu que hem de rebre les coses sagrades d'una manera santa i es fa el símil que hem de rebre la Partícula amb la llengua ¿es que se'ns està dient que aquesta és la voluntat de Déu al respecte? si es pot afirmar així perdoneu la meua ignorància però si no n'esteu segurs us demano que en el moment de donar la comunió no us sentiu cohibits, no interpreteu el qui rep l'hostia sagrada a les mans com si estigués cometent un acte de rebel·lia; qui així combrega no us vol posar en un compromís, no us vol ofendre com tampoc no vol ofendre Déu fins i tot si no col·loca exactament la mà dreta sota l'esquerra com fins fa poc he descobert com a Norma.

Hem d'entendre que el missatge que Jesús va predicar era un missatge

GLORIA TORRES

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

SECCIONS ESPECIALITZADES:

Teologia
Bíblia
Catequesi
Pastoral
Pedagogia
Filosofia

Literatura
Psicologia
Sociologia
Postals
Audio-visuals
Discos-cassettes
Video

Llibreria Claret

RESIDÈNCIA 3ª edat Pedrell

Torre amb ampli jardí, habitacions assolellades; direcció mèdica. A.T.S. Curtes i llargues estances. Cures de repòs, c/ Pedrell, 52-54, 08032 Barcelona. T. 357 48 69 - 254 30 34.

Al·locució de Joan Pau II al "Congrés Internacional del Moviment Parroquial"

La parròquia no és una estructura ni un edifici, sinó una comunitat de fidels

"No manquen en aquests anys els qui han qüestionat l'actualitat de la parròquia; si la parròquia està encara a l'altura de la complexa i pluricèntrica realitat de les ciutats modernes" es pregunta el papa Joan Pau II a l'inici del seu discurs adreçat als participants en el "Congrés Internacional del Moviment Parroquial". L'esmentat Congrés ha estat organitzat pel Moviment dels Focolars, sobre el tema: "Per una parròquia-comunitat" i s'ha celebrat a Roma.

Publiquem els paràgrafs més importants del discurs papal.

Colossal es presenta la missió de l'Església en el nostre temps, i per dur-la a terme, certament, la parròquia no pot romandre aïllada. Ara bé, fins i tot, avui la parròquia pot viure un nou i gran moment. Molt sovint extraviat i desorientat, l'home modern cerca la comunió. Tot i veient moltes vegades, la fragmentació o la deshumanització del seu context social, anhela una experiència d'autèntica trobada i de veritable comunió.

En canvi, ¿no és aquesta la vocació de la parròquia, és a dir, la de ser una casa de família frater-

nal i acollidora, una fraternitat animada per l'esperit d'unitat, la família de Déu en un lloc concret.

¿Com neix una comunitat parroquial?

La parròquia no és principalment una estructura, un territori, un edifici. La parròquia, és en primer lloc, una comunitat de fidels.

Així, en efecte, la defineix el nou Codi de Dret Canònic (Can. 5.15.1). Heus aquí la missió de la parròquia, avui: Ser una comunitat, redescobrir-se com una comunitat. No s'és cristià per si sol. Ser

cristià significa creure i viure la pròpia fe juntament amb els altres, ser Església, comunitat.

Però ¿com neix una comunitat? Vosaltres ho sabeu: Una comunitat no és una realitat que es pot organitzar simplement. Comunitat significa comunió. Perquè neixi la comunitat no n'hi ha prou amb el sacerdot, encara que com a representant del bisbe, desenvolupa un paper essencial. Es necessita el compromís de tots els feligresos. La seva distribució és vital.

El Concili Vaticà II ho ha subratllat amb força (Lumen Gentium, 32-33; Apostolicam Actuositatem, 2-3; Presbyterorum Ordinis, 2). Així, doncs, em sento content en veure-us tan interessats, conscients de la crida que el Senyor us adreça per a fer-vos, juntament amb els vostres sacerdots, constructors d'autèntiques comunitats.

L'origen de la comunitat eclesial és la Paraula de Déu

L'origen i el principi de la comunitat eclesial és la paraula de Déu, anunciada, escoltada, meditada i posada després en contacte amb les innombrables situacions de cada dia, a fi "d'aplicar la veritat permanent a les circumstàncies concretes de la vida". No n'hi ha prou d'escoltar la paraula, anunciar-la, és necessari viure-la.

No és precisament una empresa fàcil. No es tracta d'una comunitat solament humana. La comunitat cristiana és realitat humanodivina. La nostra pregunta, com neix una comunitat, troba llavors una resposta concreta i meravellosa: No neix, en primer lloc, dels nostres esforços. És el mateix Crist qui la suscita. És l'a-

nunci de la bona nova el qui congrega els fidels.

Sé que us reuniu a les vostres comunitats parroquials en petits grups, en els quals profunditzeu la paraula de Déu, fins i tot mitjançant l'intercanvi d'experiències viscudes. Això us atorga l'oportunitat de descobrir la dimensió comunitària de la Bona Nova. Ara bé, poseu aquesta experiència al servei dels vostres germans i de les vostres germanes. Convertiu-vos en constructors de comunitats en les quals, continuant l'exemple de la primera comunitat, viu i opera la Paraula.

La comunitat cristiana té el seu centre en l'Eucaristia

La comunitat cristiana neix, doncs, de la Paraula, però té per centre i cim la celebració de l'eucaristia. Mitjançant l'eucaristia la comunitat cristiana aprofundeix les seves arrels en el misteri de Crist pasqual i per mediació d'Ell, en la comunió de les tres divines persones. Heus aquí la profunditat abismal de la vida d'una comunitat cristiana. Heus aquí el significat de les celebracions litúrgiques: Aquestes ens insereixen en el cor de la vida de Déu; en les quals trobem el Crist que mort i ressuscitat, viu entre nosaltres.

Però això que celebrem ha d'informar la nostra vida. L'eucaristia ens revela el sentit de les nostres fatigues, de totes les dificultats que trobem en el nostre camí, el sentit de tot dolor. Unit al sacrifici de Crist, tot això pot convertir-se en oferiment a Déu i font de vida. Res no pot detenir el camí d'una comunitat que ha après a viure la seva vida com una pasqua contínua: Com un morir i resuscitar juntament amb Crist.

CELEBREM L'EUCARISTIA

Fem el memorial de la institució de l'Eucaristia per Crist

El President

diu les paraules de Jesús sobre el pa i el vi.

Llibret de catequesi de la celebració de l'Eucaristia, preparat per en Josep Aldazábal, SDB; amb la col·laboració d'en Ramon Tuneu i Vila, pvre. Les il·lustracions són de l'Antoni Daufl CMF.

La paraula i el dibuix posen de relleu el sentit de cada un dels elements i de les parts de la reunió de pregària.

Eina molt útil per als pares i educadors. I no cal dir pels nois i noies de catequesi.

Edició en català i castellà. Preu: 190 ptes. (Iva inclòs.)

El trobareu a les llibreries o al Centre de material catequètic.

C/. Talamanca, 5-7. MANRESA (Barcelona). Tel.: (93) 872 15 43.

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESIS DE CATALUNYA I LES ILLES

Un dels temes del congrés internacional universitari a Lovaina

Denunciar les noves formes de marginació social

Durant el passat estiu, 350 estudiants procedents de 80 països celebraren a Lovaina (Bèlgica) les assemblees mundials de la JECI (Joventut Estudiant Catòlica Internacional) i del MIEC (Moviment Internacional d'Estudiants Catòlics). L'assemblea de la JECI fou centrada sobre el tema: "Les noves formes d'evangelització a l'escola i la universitat". Per la seva part, els militants del MIEC debatiren en torn a la "Missió del MIEC en un món en mutació".

Els participants en l'assemblea del JECI també debatiren sobre els mitjans de motivar i mobilitzar la joventut dels anys 80, sensible a les accions petites i concretes, de les quals es poden obtenir resultats ràpidament, i reticent davant les consideracions que no li afecten directament.

Per la seva part, el MIEC va fer un repàs dels canvis succeïts en el curs dels últims anys. A partir d'aquesta base, els delegats del MIEC precisaren que els universitaris han de comprendre i denunciar les noves formes de margina-

Monsenyor Leónidas Proaño, proposat pel congrés universitari, com a Premi Nobel de la Pau.

ció social. En els debats, es deploren els efectes desastrosos dels sistemes educatius basats en concepcions massa occidentals. D'altres delegats exposaren la seva inquietud davant el distanciament entre el contingut de l'ensenyança i les necessitats de la societat. Els

participants també lamentaren l'abandó en què es troba en alguns països l'educació. Aquest abandó moltes vegades va acompanyat d'un greu empobriment del contingut de la formació i d'una marginació de les dones i els emigrants.

Aquesta trobada internacional celebrada a la universitària ciutat belga, coincidí amb la celebració de dos aniversaris. La JECI complia 40 anys i la MIEC 65. Per altra banda, ambdós moviments decidiren donar suport a la candidatura de monsenyor Meónidas Proaño, bisbe equatorià, com a Premi Nobel de la Pau, tal com ja havia proposat anteriorment Pax Christi.

Fundador de la JOC equatoriana, monsenyor Proaño començà el seu ministeri episcopal l'any 1954 amb un gest històric: donar la mà a un indi. Convençut que la pobresa no té res de fatal, ha llançat amplis projectes de promoció social i d'evangelització a favor dels indis.

I. W.

VATICÀ DIA A DIA

Edith Stein serà canonitzada

La religiosa carmelita i filòsofa alemana, Edith Stein, d'origen jueu, morta en el camp d'extermini d'Auschwitz, el 1942, serà beatificada, juntament amb el pare Rupert Mayer, conegut per la seva oposició als errors nazis, durant la visita del papa Joan Pau II a la República Federal d'Alemanya, que tindrà lloc els primers dies de maig del 1987.

El literat Jorge Luis Borges va morir reconciliat amb l'Església

Jorge Luis Borges es reconcilià amb l'Església catòlica abans de morir, revelà el sacerdot suís Pierre Jaquet, el qual el va atendre en els seus últims moments a Ginebra. El sacerdot suís explica que fou cridat per anar al costat de Borges a petició de la seva família i, encara que no pogué parlar amb ell perquè estava ja molt dèbil, assegura que "la meua presència amb ell fou una assistència i el sentí unir-se a l'oració i al sagrament de la reconciliació". Afegeix que de la seva trobada amb l'escriptor "res no pot interpretar-se sobre les disposicions de Borges respecte a l'Església catòlica", a la qual en reiterades ocasions s'havia enfrontat fent gala del seu agnosticisme, "però el cert és que Borges sol·licità a la seva família la presència del sacerdot catòlic".

El cardenal Tomasek denuncia arbitriarietats del govern txecoslovac

El cardenal Frantsek Tomasek, arquebisbe de Praga i primat

de Bohèmia, acusà l'actual règim txecoslovac de voler esclavitzar l'Església i sotmetre els bisbes als interessos de l'Estat. Aquestes declaracions foren publicades, en una entrevista concedida al diari austriac "Le Kourier". Monseñor Tomasek demana al seu Govern el mateix tractament que reben en els seus respectius països les Esglésies de Polònia i Iugoslàvia, amb una separació de l'Església i l'Estat, així com el nomenament lliure dels bisbes que han d'ocupar les vuit seus vacants de les tretze que té el país.

Segons el cardenal, l'Església exerceix en aquests moments una influència creixent en els ciutadans, i especialment en els joves que busquen un camí espiritual. Tanmateix, afirma que els membres del partit comunista bategen els seus fills malgrat que això constitueix una acció punible als ulls de l'Estat.

Com era d'esperar, les afirmacions del cardenal han estat desmentides pel responsable del règim, Vladimir Janku, qui denuncia que es tracta de maniobres ocultes del President dels Estats Units, Ronald Reagan, que, donant suport a l'Església txeca, tracta de combatre el comunisme i desestabilitzar l'Estat.

El nou Nunci a Nicaragua

Monsenyor Pablo Giglio, nou Nunci a Nicaragua, acabat d'arribar a Managua, celebrà una trobada amb el President de la Junta Sandinista, comandant Daniel Ortega. "El President Ortega i jo mateix —explicà en acabar la trobada, el representant diplomàtic de la Santa Seu— hem decidit fer

tot el possible per resoldre les diferències entre el Govern de Managua i l'Església catòlica".

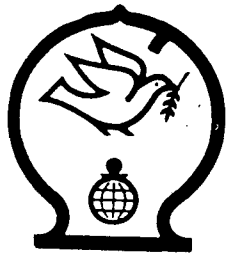
Monsenyor Giglio, d'origen maltès, és un expert diplomàtic. Abans de ser nomenat nunci de Managua fou encarregat de nego-

El Papa anirà a Xile

Malgrat els darrers esdeveniments ocorreguts a Xile, on s'ha encruelit la dictadura repressiva del general Pinochet, no ha modificat el propòsit del papa Joan Pau II de visitar aquest país. En la foto, el cardenal Juan Francisco Fresno Larraín, arquebisbe de Santiago de Xile, saluda el Papa durant l'audiència general del dimecres 3 de setembre. El cardenal havia estat rebut ja en llarga audiència privada pel Sant Pare el dia 1. La visita del Papa a Xile tindrà lloc els primers dies d'abril de l'any vinent.

cis "ad interim" a Taiwan. El seu entecessor, monsenyor Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, fou nomenat recentment nunci a Uruguai; la seva sortida de Nicaragua —segons es va dir en fonts properes al Govern— fou, entre al-

tres coses, motivada per diferències de criteri "estratègic" amb el cardenal Obando, arquebisbe de Managua. Si més no, monsenyor Giglio porta la consigna de suavitzar al màxim possible les tensions amb les autoritats sandinistes.

CAIXA DE MANLLEU

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si teniu fills

i encara no heu complert els 40 anys
penseu en allò que no us agrada pensar:
cal actuar ara.

Coneixeu les prestacions d'Orfenesa de l'Agrupació Mútua.

Truqueu als telèfons 318 18 00 ó 318 40 50.

Dels 16 anys complerts als 40 per complir podeu formar-ne part.

Us informarem també de les altres prestacions: (Malaltia, Alta Cirurgia, etc.)

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. 08010 Barcelona

TAULA RODONA. "Fe i Justícia en l'educació.— El Centre d'Estudis "Cristianisme i Justícia", acaba de publicar un nou QUADERN que estudia la problemàtica d'una educació des de la fe cristiana que lluita per un món més just. N'és autor el jesuïta català fincat a Bolívia, Gabriel Codina. Sobre aquest tema hi haurà el dijous, dia 2 d'octubre, una taula rodona al Fòrum Vergés (Rosselló, 233, cantonada Balmes), organitzada per CRISTIANISME I JUSTÍCIA. El ponent serà l'autor del citat QUADERN. L'acompanyaran a la Taula: Jesús Renau (jesuïta), M. Teresa Iribarren (Sagrat Cor), Núria Cases (Companyia de Maria) i Carles Mascaró (escolopi).

Grups d'Oració i d'Amistat.— Diumenge, 5 d'octubre, a

les 5 de la tarda i al Col·legi de Sant Vicenç de Paül, c/. De les Carolines, 18, Barcelona, se celebrarà el primer RECÉS del Curs, que serà dirigit per Mn. Albert Torrens. Consigna del Curs: "No hi ha conversió, sense oració".

Festa de Sant Gabriel, patró dels "AMICS DELS GOIGS".— El proper diumenge, dia 5 d'octubre, tindrà lloc la solemne inauguració de curs per part de l'Entitat "Amics dels Goigs", formada per col·leccionistes i estudiosos d'aquest popular gènere literari. L'arcàngel sant Gabriel, el primer a lloar la Mare de Déu, fou escollit Patró de l'Entitat ara fa, justament, quaranta anys. Els actes es desenvoluparan al Seminari Conciliar de Barcelona, i consistiran en una missa concelebrada a les 11

del matí —presidida per monsenyor Ramon Daumal i Serra, bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona i soci d'honor— i una xerrada sobre la història de l'Entitat, a càrrec del senyor Carles Babot i Boixeda, ex-president d'aquesta. En finalitzar la celebració de l'Eucaristia és costum de cantar els Goigs de sant Gabriel, a la vegada que es reparteix un panet beneït a tots els assistents.

Cursos de Formació Cristiana.— Organitza el Centre Apostòlic Formatiu (C.A.F.). Dissabtes al matí, de 9 a 14 hores. Aquesta formació està destinada a nois i noies de 7 a 25 anys. Preinscripcions: dilluns i divendres, de 7 a 9 del vespre. R. Universitat, 27. Tel. 317 10 52.

**Desarmament i
Desenvolupament
per a la Pau**

INSTITUT DE TEOLOGIA BARCELONA

vinçulat a la Facultat de Teologia de Catalunya

CURS 1986-87

OFEREIX UNA VISIÓ GLOBAL I ACTUALITZADA DE LA TEOLOGIA

- Els estudis duren tres anys
- Les classes són vespertines (dilluns-dijous)
- Atorga el Diploma en Teologia

INFORMACIÓ I PREINSCRIPCIÓ:

a partir del 1r. de setembre, de les 6 a les 9 del vespre.
Diputació, 231 (edifici del Seminari).
08007 - Barcelona. Tel. 254 19 63

CENTRE D'ESTUDIS FAMILIARS

Creat per la Facultat de Teologia de Catalunya i el Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, amb la col·laboració de la Fundació Vidal i Barraquer

Cursos de preparació científica, teològica i pastoral, per totes aquelles persones que es dediquen o volen dedicar-se a la pastoral matrimonial i/o familiar.

Classes: dilluns i dijous, de 19,30 a 21 h.

INFORMACIÓ:

SECRETARIAT DIOCESA DE PASTORAL FAMILIAR

A partir del dia 1 de setembre de 4 a 8 de la tarda

Telèfon 253 86 59

Diputació, 231 -- 08007 BARCELONA

A SANT CELONI RESTAURANT LES TINES

- Especialitats selectes
- Escollit servei de carta
- Menús especials per a Banquets i Festes
- Menjadors climatitzats
- Capacitat fins més de 300 persones
- Gran Terrassa - Jardí amb esplai infantil
- Servei de Bar i Barbacoa
- Revelltes i Arrossades Populars

va bé
per tot
per tots
i per vostè

Psg. dels Esports, 16-18
Davant Camp de Futbol
T. 867 25 54 - 867 01 97

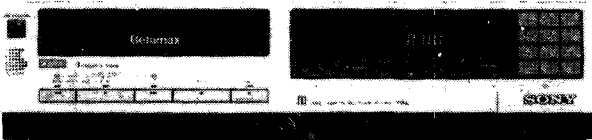

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1986 EN SUPORT DE

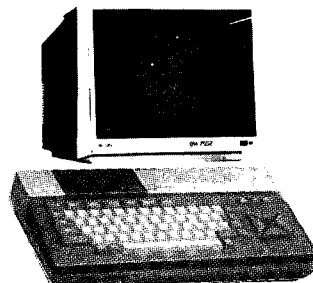
Catalunya Cristiana

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un magnífic aparell de video SONY.

3er. Premi. Un extraordinari ordinador personal PHILIPS (teclat i pantalla).

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1986 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....C.P.....

Trameto l'import per ☐ taló barrat que incloc ☐ gir postal

CATALUNYA CRISTIANA c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA

A tots els nostres subscriptors, lectors i amics:

¡COL·LABOREU AL SOSTENIMENT DEL NOSTRE SETMANARI!

Adquiriu les butlletes a la vostra parròquia o lloc de culte habitual, o bé, directament a

CATALUNYA CRISTIANA
c/. València 244, 2n. 08007 BARCELONA
T. 215 27 39 / 215 27 84

**¡CATALUNYA CRISTIANA UNEIX!
¡UNIM-NOS AJUDANT CATALUNYA CRISTIANA!**

Si vostè vol comprar un pis, per diners que no quedi.

Crèdits Hipotecaris

Li oferim una bona i ràpida solució:

Crèdits Hipotecaris fins a 20 anys

Comprar un pis o fer-se una casa no és fàcil. Els preus són alts per a les economies particulars. En canvi, pagar quantitats mensuals raonables pot fer més accessible l'adquisició d'un habitatge. La Caixa d'Estalvis de Sabadell li ofereix, perquè vostè disposi de diners suficients, la línia de Crèdits Hipotecaris fins a 20 anys, amb un dels tipus d'interès més baixos del mercat.

I, a més, el Crèdit Complementari

Si comprar un pis ja suposa una forta despesa, a vegades es necessiten diners també per a la contractació dels serveis, les mudances dels mobles, les despeses d'escriptura o el pagament de l'IVA. Per a aquests casos, hem creat el crèdit complementari, d'un import del 15 % del crèdit hipotecari i fins a un màxim de 750.000 pessetes, a tornar en quotes mensuals en un termini màxim de 3 anys, al tipus d'interès habitual en crèdits personals. Sense avaladors i de manera automàtica.

Vostè té la paraula

A les nostres Oficines el podem informar amb més detall i estudiar el seu cas particular. Molt probablement hi trobarem una solució.

I, si vol consultar-nos per telèfon, truqui al **725 11 11 ext. 295 «Servei Crèdit Hipotecari»** a hores d'oficina. L'atendrem per a les consultes que ens vulgui fer.

Crèdits Hipotecaris

 CAIXA DE SABADELL

URGELL

Unes activitats sota el signe de conuiu, reflexionar i pregar

Estiu jove d'Urgell: Taizé i Mont Perdut

AGRAMUNT.— El Moviment de Joves Cristians d'Urgell també ha tingut la seva original i fresca manera d'organitzar-se l'estiu programant les acostumades accions d'aquesta època: la convivència a Taizé i la travessada. Catorze joves del Moviment Cristià, del 8 al 14 de juliol pelegrinaren a Taizé per a conuiu amb 2.000 joves més de tot el món en unes jornades de silenci, estudi i pregària. Allà han dialogat i han compartit experiències amb joves de tots els continents, races i pobles. "Allà, ens diuen, hi ha joves amb esperit de recerca i de servei, joves compromesos en la fe i altres amb desig de creure... El jovent sent el clam de la reconciliació, però aquesta no és possible sense una reconciliació personal i interior". Taizé és un poblet francès de La Borgonya, amb 200 habitants i seu d'una comunitat ecumènica que acull joves de tot el

món per a integrar-los en el que ells anomenen l'"esperit de Taizé", una nova manera de viure i de ser.

Per altra part trenta-un joves, també del mateix Moviment, del 5 al 10 d'agost, han dut a terme la travessada del Parc Nacional d'Ordesa culminant l'acció amb l'ascensió al Mont Perdut (3.355 mts.). No es tractava únicament de fer esport muntanyenc, sinó sobretot de conuiu, reflexionar i pregar. "Les trobades de grup —manifesten els mateixos joves— els jocs i la pregària eren viscudes amb profunditat i joia". L'objectiu material era fer el cim del Mont Perdut, però tot fent camí hom cercava el servei, la paraula d'ànim, el silenci. "El cim —comenten els joves— sempre és assolible, però cal tornar a la vall i ser fidels a la tasca encomanada. El jove cristià no té l'ideal en el pic, sinó en el Crist".

Comunitat d'observança benedictina a refet

Aquest estiu dos religiosos de la congregació francesa de l'Esperança s'han traslladat al santuari de Nostra Senyora de Refet, en la parròquia de Seró (La Noguera), on d'acord amb la regla de sant Penet dediquen la jornada a la pregària i al treball. Els dos monjos, Joan Maria Vendrell, que exerceix de prior, i André François Leclère, amb un jove postulant, reciten diàriament les hores canòniques de la litúrgia i dos cops la setmana poden participar en l'Eucaristia que el rector de la parròquia celebra en el mateix santuari. Més endavant almenys un dels monjos és possible que sigui con-

sagrat prevere, perquè ja ha cursat els estudis de teologia.

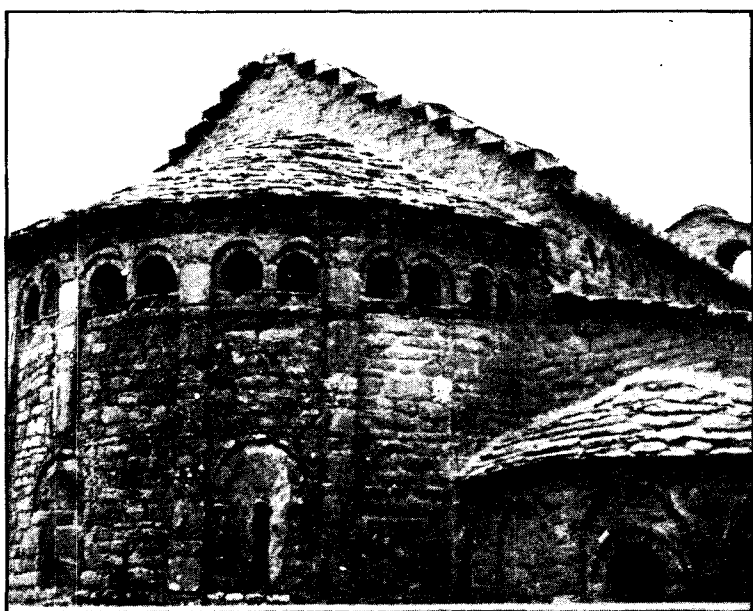
Per a poder subsistir pensen dedicar-se a la fabricació de galledes i a la manufacturació de fruits secs. També disposen de les rendes anuals del santuari i de les seves finques, que suposa un ingrés anual de 60.000 ptes.

Les comunitats de la Congregació de Nostra Senyora de l'Esperança, segons les normes internes de l'associació, acostumen a tenir solament fins a 15 membres en cada casa i admeten també l'ingrés de persones amb salut delicada o xacres físiques, sempre però que puguin valer-se per elles mateixes i tinguin ple ús de les facultats mentals.

A. MIRABET

L'estiu no ha de ser necessàriament un temps perdut.

Els veïns restauren la catedral del Rialb

PALAU DE RIALB.— S'han realitzat importants obres de restauració i consolidació a l'església romànica de Santa Maria: relligar i afermar la pedra de tot el monument, consolidació de contraforts i restauració de la façana principal d'entrada a l'església. L'import total solament suma 280.000.— ptes. que han estat aportades per un benefactor anònim, els veïns i la Diputació de Lleida, perquè els mateixos feligresos hi han col·laborat personalment en els treballs. Així ha estat possible recuperar un dels monuments romànics més bells del bisbat. Ja anteriorment, exactament l'any 1983, amb l'ajuda de la Generalitat i la col·laboració dels veïns van ser restaurades les teulades amb un import total de 250.000.— ptes.

Aquest temple està situat en el bell mig de l'àmplia i desèrtica comarca del Rialb, hom hi accedeix per la nova carretera de Ponts al Pallars Jussà per Folquer, via encara en construcció. Després d'una vintena de kilòmetres polsosos i solitaris, solament alleugerits per algun conreu de blat, hom albira a l'horitzó, dalt d'un pujol, la silueta triabsidal de l'església de Santa Maria. El petit turó realça, com aquell qui mostra un merescut trofeu, el monument de tres naus, amb els corresponents absis, tot construït amb blocs de pedra ben escarada i ja ennegrida pel temps. Refrigeri benedictí per als que estimen el bon art, com l'aigua fresca de pou que t'ofereix el guardià del llogaret conegut en la comarca pel "Palau", nom que l'identifica amb el poble. Avui, però, per causa de l'emigració cal parlar més de Santa Maria de Palau, la catedral de Rialb, que de poble.

A.M.

PENSANT-HO BÉ

El sol

XESC SOLIU

¿Qui pot saber quan començà el ball rodó, enjogassat i festiu, de la Terra entorn del sol? Segurament que la petitesa del planeta, la seva fredor glaçada i la trista i solemni solitud que l'envoltaven commogueren el cor ardent d'aquest estel de foc. A poc a poc esdevingué el miracle. A la llum de la seva llum i al tendre caliu de la seva escalfor, milers i milers d'éssers desemperesint-se d'un llarg son en el món dels possibles, obriren els ulls als blaus i verds d'una terra novella. El bon Déu volgué que fos així i, la veritat sigui dita, és fàcil imaginar la seva complença contemplant aquell innocent idil·li entre la Terra i el sol. Finalment s'havia presentat el príncep que amb el seu bes de foc havia donat nova vida a la princesa adormida. Ben mirat si no fóssim tan badoqs, també a nosaltres ens cauria la bava veient com s'acreix i perpetua aquest fet, de totes totes, meravellós i singular.

Des de l'antigor, l'home únic ésser dotat d'intel·ligència i de consciència formal, després del gran ensurt de la primera posta de sol (no en sabia res encara del joc d'acuit i amagar amb què al sol li plau d'esplaiar-se amb la terra), se sentí empès a l'agraïment més cordial, i en nom de tot el que respira i se la campa sota la capa del sol, honorà l'astre amb un deliri tan exagerat, que hom hauria dit que li havia entrat el sol al cap. I aquest agraïment, innocentment senzill i primari, expressat amb mil noms, formes i maneres per totes les civilitzacions arcaïques, arribava plaçevolament fins al cor de Déu que, sense dir-ho a ningú, havia volgut aquest festeig i desposori entre Terra i sol.

Des d'aleshores no hi ha dia sense albada, i cada alba és com una resurrecció d'allò que viu. Quan després de la segona i de la tercera posta, la terra es queixava i plorava perquè el sol es colgava cada dia deixant-la en la fosca de la nit, el sol, sol·lícit, s'apressà a fer-li comprendre, que cal apagar el llum, perquè després del moviment del viure treballant de sol a sol, convé que ("sol ponent plega la gent") tot descansi i reposi en la pau d'un bon son; i a més, tampoc no calia témer la fosca, ja que si de nit ens convenia fer algun camí, els es-

tels ens feien companyia. Tenia tota raó; si el sol no es colgués, mai no hauríem vist la meravella de l'estelada. Que deuen dir els estels quan els besa l'alba? Tanmateix, les ganes de viure fan de cada sortida de sol una festa ("sol ixent Déu ens dó un bon pensament"), i cada posta per solemni que sigui, té un deix de tristesa. Aneu a saber el per què! Sempre que alguna cosa mor, quelcom es mor en l'home.

L'home ho sap: ell i tots els vivents necessiten el sol per a viure. El sol, dia rera dia, no falta mai a la cita sortint per a tothom, justos i injustos. El fet és que la gent estima el sol. Jo recordo com d'infant, captivat per una lluminosa alegria, cantava amb la mare el "sol, solet vine'm a veure que tinc fred" i com em fascinava cantar: "plou i fa sol les bruixes es pentinen". Quan el tenim a prop i pica fort, sovint en fa un gra massa, per bé que "a l'estiu tota cuca viu"; però ell, amatent, desvetlla les ombres i deixa que algun núvol el covi. Les mares diuen de llurs infants que "són bonics com un sol", i als avis i als infants els treuen amb cabasset al sol. A l'estiu hi ha corredisses per a prendre el sol, i a l'hivern perquè el sol ens toqui, i tot l'any desitgem casa assolada d'acord amb allò de "si no tens sol al balcó, et visitarà el doctor". Quan algú vol guanyar-se crèdit, diu resolutament que això o allò és tan cert com el sol que ens il·lumina; i si volem fer prevaler el nostre parer, diem que és tan clar com la claror del sol. Perquè estimem el sol, ens dol que algun atrevit, sense solta ni volta, ens tregui els drapets al sol; per bé que, el sol de l'amor és sempre més poderós que l'enviliment de la nostra roïnesa.

Pensant en la LLUM que il·lumina tota existència humana amb la resplendor del Tabor i amb l'albada de la Pasqua, em ve a flor de llavis la pregària bíblica: "Perquè ei.s estima ens visitarà un Sol que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i guiar els nostres passos per camins de pau".

VIC

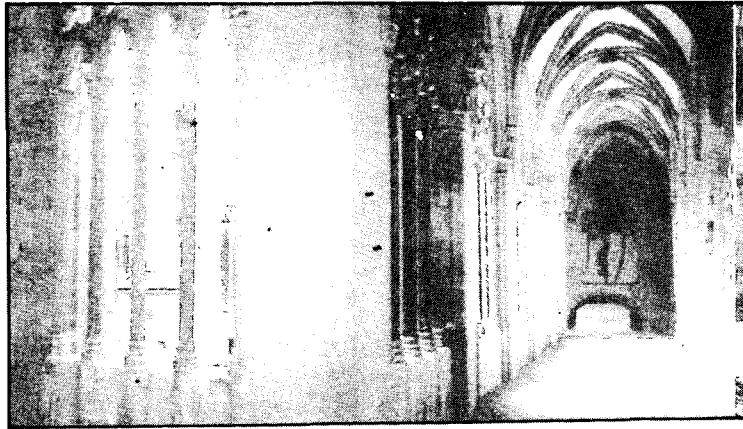
"Us anuncio una gran joia"

El Dr. Guix exhorta a participar en els actes dels 1100 anys de la restauració del bisbat

VIC.— El bisbe de Vic, Dr. Josep Maria Guix, exhorta en un escrit publicat al Full Parroquial a participar en els actes commemoratius dels 1.100 anys de la restauració del bisbat. Heus ací el text complet:

"Us anuncio una gran joia! Enguany celebrem els onze cents anys de la restauració de la nostra diòcesi. Per això, el diumenge 5 d'octubre, si Déu vol, commemorarem solemnement aquest aniversari amb una missa d'acció de gràcies a la catedral de Vic, cap i mare de totes les esglésies del nostre bisbat. La presidirà el senyor Nunci Apostòlic per tal de subratllar l'especial comunió afectiva i efectiva de la nostra Església particular amb la de Roma i amb el seu cap. L'acompanyaran alguns bisbes de les diòcesis catalanes per posar de manifest que l'Església de Vic vol romandre unida en comunió d'amor i de treball apostòlic amb les altres Esglésies particulars. Confiam que ens acompanyarà un bon nombre de preveres i de representants de diverses comunitats i institucions del bisbat.

En els altres temples i capelles de la diòcesi, es faran pregàries especials per agrair a Déu la història multiseccular de la nostra Església local i demanar-li fruits abundants d'aquesta celebració.

Que aquest aniversari ens estimuli a aprofundir en el coneixement del que és i significa l'Església particular, en la qual hi ha de debó i actua l'única Església de Jesucrist una, santa, catòlica i apostòlica. La nostra Església vigatana és, en substància, tot el que és l'Església universal. És la mateixa i única Església de Déu que pelegrina dintre dels límits de la nostra diòcesi unida al bisbe (que no és pas un funcionari o delegat del Papa, sinó representant de Jesucrist) i aplegada per ell en l'Esperit Sant per mitjà de l'Evangeli i l'Eucaristia.

Que ens serveixi, també, per a conèixer i estimar més les peculiaritats de la nostra Església diocesana: la seva geografia i història, els seus sants i personatges més

il·lustres, els seus monuments i santuaris...

Que, finalment, ens esperoni a conèixer, estimar, seguir i predicar cada dia més perfectament Jesucrist; a convertir les nostres comunitats en fogars de vida fervorosa, de seguiment fidel a les paraules i exemples de Crist, de lliurament generós al servei dels necessitats, de col·laboració responsable en les tasques de l'Església; a aprofundir la doctrina del Concili Vaticà II, a assimilar-la internament, a afirmar-la amb més amor i a portar-la a la vida amb una presència i un compromís que siguin testimoniatge engrescador i evangelització creïble i convincent.

JOSEP MARIA GUIX
Bisbe de Vic

TARRAGONA

M.ltre. Dr. Vicenç Nolla i Gili

Canonge de la Catedral de Tarragona

Descansà en la pau del Senyor la nit del propassat dia 21 de setembre.

Nasqué, el 9 d'agost del 1902, a Riudecanyes. Fidel a la crida del Senyor ingressà al Seminari Diocesà de Tarragona, i després es doctorà en Filosofia i Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma, on de mans del cardenal Merry del Val, fou ordenat prevere, el 15 de març del 1925. El seu treball pastoral ha abastat tots els camps de l'església tarragonina; actualment era Delegat Diocesà per la Doctrina de la Fe.

Entusiasta i fidel col·laborador de "CATALUNYA CRISTIANA" des del primer moment, els seus articles desvetllaren sempre l'interès dels nostres lectors per la densitat de la seva reflexió i per l'amor i la fidelitat a Déu i a l'home. En propers números en parlarem més àmpliament. Preguem el Senyor que li atorgui la plenitud de la vida.

Se celebrà la Festa Major de l'ermita de la Salut

TARRAGONA.— El diumenge dia 14 de setembre se celebrà la tradicional Festa Major de l'Ermita de la Salut, lloc molt estimat pels fidels tarragonins, i on cada any renova el record dels qui la van construir i dels que durant lustres la van mantenir en peu.

Els actes religiosos i populars es desenvoluparen durant tota la jornada. S'iniciaren amb el Rosari de l'Aurora i celebració de l'Eucaristia, a partir de les 8,30 del matí.

Posteriorment hi van haver comparses de nans, grallers i actuació dels castellers "Xiquets

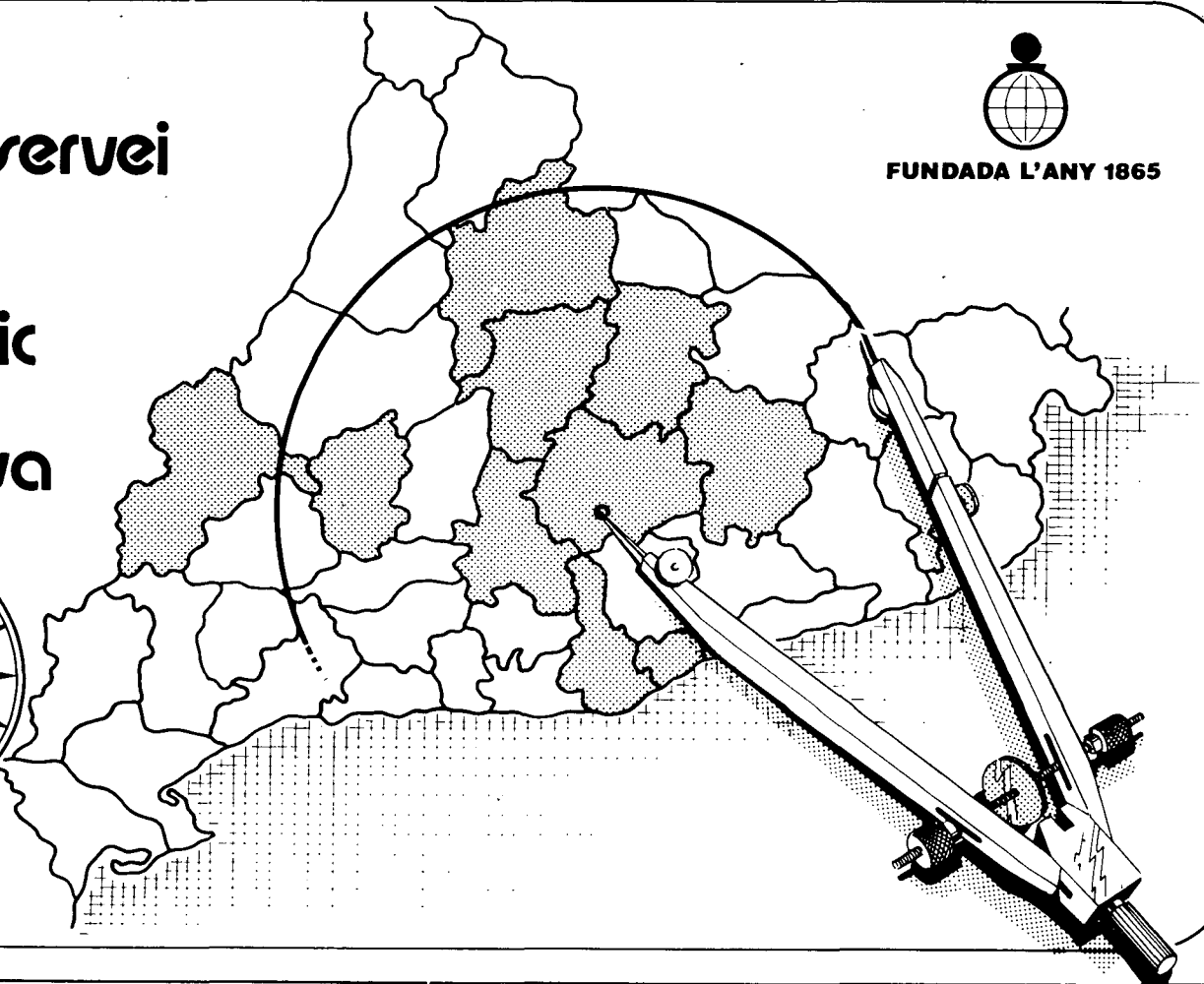
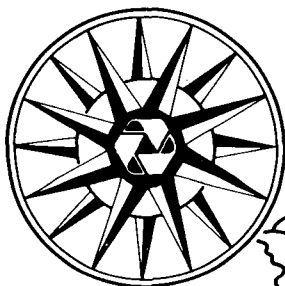
de Tarragona".

A les 11, Missa solemne, que va celebrar el Vicari General de l'Arxidiòcesi, mossèn Joan Aragones. Els cants anaren a càrrec del cor de la parroquia de la Santíssima Trinitat, i durant la celebració eucarística s'estrenà l'Himne "Lloances a la Verge de la Salut", lletra de mossèn Josep Ferré i música de mossèn Enric Juncosa.

A les 12, hi hagueren jocs infantils i sardanes a l'esplanada davant de l'ermita.

A la tarda, a les 4,30 es resà el rosari, com a clausura de la novena.

Donant servei
des del
centre
geogràfic
de
Catalunya

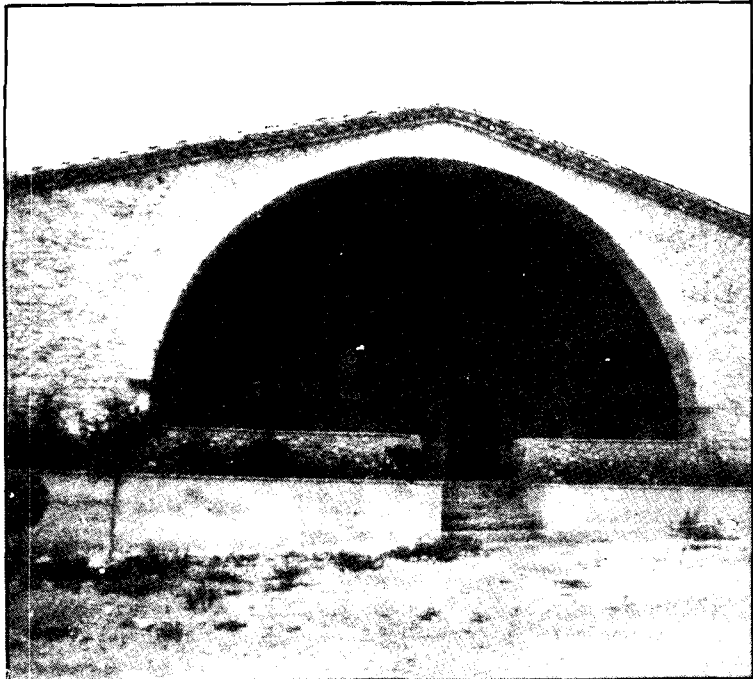
FUNDADA L'ANY 1865

CAIXA D'ESTALVIS DE MANRESA

GIRONA

80 consiliaris de Catalunya i les Illes abordaren el tema

Restaurada la capella de Santa Anna, de Pontós

PONTÓS.— El passat dia 6 de setembre tingué lloc la inauguració de les obres de restauració de la capella de Santa Anna de la parròquia de Pontós amb una missa celebrada pel bisbe, Jaume Camprodon. A continuació la professora de flauta, Josefina Sanmartín, oferí un concert de música espanyola.

L'ermita de Santa Anna va ser construïda entre els segles XVI i XVII i amb el pas del temps havia sofert una seriosa deterioració. A partir del 1940 es va iniciar el procés de restauració, reparant el teulat, consolidant les parets exteriors, obertura d'un pou per donar aigua als ermitans, etc. Aquestes obres han estat fetes amb aportacions econòmiques del Bisbat, de la Diputació i de l'Ajuntament de la vila, però comptant a més amb l'aportació de treball personal per part dels feligresos.

La festa de la inauguració va anar precedida d'una sèrie d'actes culturals i religiosos dedicats a la joventut i a la població, en general. La imatge de santa Anna que es venera a l'ermita gaudeix de gran veneració entre els feligresos.

M.C.

Cal cercar una coordinació entre els que treballen per la pastoral de joventut

GIRONA.— Uns vuitanta consiliaris de moviments de joventut, procedents de totes les diòcesis catalanes i de les Illes, han participat en les X Jornades sobre pastoral, celebrades els dies 5, 6 i 7 de setembre al col·legi Cartañà de Girona. El bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon, va presidir alguna de les sessions de treball, i l'acte de clausura, en nom del delegat de la Conferència Episcopal Catalana per la joventut, monsenyor Miquel Moncadas.

Les sessions de treball foren acompanyades de ponències i informes presentats per Antoni Seramona, Joaquim Cervera i Joan Busquets, sobre metodologia, medi ambient, anàlisi del món juvenil, etc.

També es donà als participants un qüestionari sobre els punts fonamentals que havia de tenir el document bàsic que s'havia de redactar i aprovar al final de les Jornades. Amb tot, la discussió d'aquest qüestionari aixecà fortes tensions entre els consiliaris de moviments especialitzats i els de moviments generals que no es posaven d'acord a l'hora de definir i descriure el món juvenil actual, així com les línies d'una pastoral apropiada. També hi hagué una mica de desconcert a l'hora d'introduir noves terminologies per designar els àmbits dels movi-

ments eclesials, presentant-se les expressions de "condició urbana, condició de pobles i comarques, i condició de barris obrers".

Amb tot, a la sessió de clausura es va aprovar la redacció d'un document provisional que ara serà enriquit amb les nombroses esmenes presentades. Una comissió elegida allà mateix tindrà cura d'aquesta feina durant un període de tres mesos. Després el document serà estudiat de nou pels Consiliaris i un cop es doni per definitiu es posarà a la consideració dels bisbes de Catalunya i les Illes.

Monsenyor Camprodon va fer una "valoració positiva de la tro-

bada, malgrat les discussions normals". El bisbe de Girona va lloar "l'obertura dels diferents moviments pel que fa a la necessitat de buscar una coordinació entre els que treballen per la pastoral de joventut".

Per la seva part, mossèn Joaquim Pla, responsable de l'organització de les Jornades també afirmava que "aquestes han estat molt positives, gràcies a l'esperit constructiu i a les ganes d'avançar que tenien tots els participants". Mossèn Pla afegia que "en tot cas l'existència de tensions ja estava prevista en part i, a més, ha resultat enriquidora per a tots".

M. CABALLE

No sempre és fàcil la unanimitat sobre qüestions de jovent.

IMPROMPTU

Montserrat,... avui

ORIOL CAMPS

Recordo que, de petit, em feia una gran feresa veure una casa cremada: Recordo l'espessa fumera que fugia per les finestres d'aquella gran impremta que hi havia al carrer de Còrsega i, com al dia següent la façana era com un teixit de taques negres, d'un negre espès i repel·lent... Recordo les fumeres de tants temples cremant i, després les naus ennegrides, els vitralls destruïts, els altars fets cendra, les àmplies rosanes fetes un munt de runa...

Penso en el nostre Montserrat, la nostra muntanya temple, ennegrit brutalment per l'incendi, segons sembla provocat, que em fa presents tots aquells temples que l'odi, la venjança i la incultura varen cremar. Penso que, tal com pacientment hem anat refent els nostres temples, referem el Montserrat, nus del nostre poble, amb la mateixa calma que hem tingut, quan ha calgut, després d'un revés històric.

Penso que, com mai, ens cal calma per refer allò que significa el nostre temple muntanya: el sentit de pàtria i el sentit cristià que l'ha forjada. Els dos sentiments bàsics que, d'una banda o altra, ens volen destruir.

GLOSSES DOMINICALS

L'Església i les qüestions socials i polítiques

És normal i ben comprensible que els documents del Papa o dels bisbes que incideixen en matèria social o política siguin objecte de controvèrsia. Però sorprèn que, en aquestes ocasions, l'Església sigui acusada de ficar-se en política o bé li sigui negat el dret de parlar valent-se de declaracions o de documents solemnes. En el fons, esdevé que l'Església —en la persona dels seus pastors— té una autoritat moral innegable. Hom explica, llavors, que les seves declaracions molestin els uns o els altres.

Aquesta realitat no és exclusiva del nostre país. Tinc la fotocòpia d'una carta del Cardenal Cooke, arquebisbe que fou de Nova York, en la qual adverteix els seus diocesans que algunes persones acusaven els bisbes nord-americans de ficar-se en política, pel fet d'haver exposat la doctrina de l'Església sobre l'avortament. El tema era eminentment religiós, malgrat la seva incidència innegable en la vida social i en el camp polític. En plena discussió d'una llei civil sobre aquest tema, els bisbes eren acusats de coaccionar la llibertat dels ciutadans! Avui, al nostre país, som inculpat d'afavorir la "desobediència" a les lleis de l'Estat. Quina paradoxa!

Des del punt de vista civil, no existeix cap argument vàlid per a negar a l'Església el seu dret de manifestar el que pensa sobre un tema que entra de ple en la vida social o política dels homes. En plena democràcia, ningú no pot discriminar l'Església exclouent-la del dret d'expressió que tothom té (com ho sanciona la Constitució espanyola): partits polítics, sindicats o qualsevulla associacions públiques o privades.

Però ens podem preguntar: l'Església, que té una finalitat essencialment religiosa, ¿què pensa sobre aquesta qüestió? El Concili Vaticà II ho va

precisar amb claredat suficient. D'una banda, va afirmar allò que l'Església no és: no es confon, de cap manera, amb la comunitat política, ni està lligada a cap sistema polític; tampoc no li correspon donar judicis tècnics sobre qüestions temporals. D'altra banda, el mateix Concili va dir que l'Església és promotora de la llibertat i de la responsabilitat política dels ciutadans, "tot predicant la veritat de l'Evangeli i projectant llum en tots els sectors de l'activitat humana per mitjà de la seva doctrina i del testimoniatge portat pels cristians". Són paraules textuales.

Una conseqüència de tot això és que l'Església, tostemps i a tot arreu ha de poder predicar la fe amb autèntica llibertat i ensenyar la seva doctrina social. Més encara, l'Església pot "donar el seu judici moral, fins i tot sobre matèries referents a l'ordre polític, quan ho exigeixin els drets fonamentals de la persona humana o el bé de les ànimes". Aquestes darreres paraules del mateix Concili són les que fan al cas. Es tracta d'emetre "judicis morals", no tècnics, encara que sigui sobre lleis civils. ¿Amb quines condicions? Una és la continguda en el text citat: que això sigui exigint pel bé de les ànimes o pels drets fonamentals de la persona humana. Crec que ningú no pot dubtar que, entre aquests drets, s'hi troben la justícia, la pau, el desarmament, el respecte a la vida, la família, l'escola, etc. Una altra condició és que, en aquests casos, l'Església empi "tots i únicament aquells mitjans que són conformes a l'Evangeli i al bé comú, segons la diversitat de temps i de situacions". Això és el que l'Església pensa.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

QUALITY • QUALITÉ QUALITAT COPRAL

Servim coses saboroses i de confiança a més de 7.000 establiments que venen «el bo i millor», a Barcelona-ciutat i a la província.

Som una organització dinàmica que distribueix només que productes de Gran Qualitat.

Per això hem adoptat un símbol d'abast internacional:

**Consorci de Productes
Alimentaris, s.a.**

Progrés, 272 Tel. (93) 398 01 11 Badalona (Barcelona)

Productes saborosos i de confiança elaborats per:

**SAN DALMAY - LIBRA - CARSODO - GREBOL - LOZA
LOS ROMEROS - VILA VILA - CIGANDA - NOGUERA
POSTIGO - VALDY - LACTEAS SAN VICENTE**

El record dels capellans assassinats esperona els joves

Renovellament de les vocacions sacerdotals al Salvador

Els darrers anys s'ha experimentat a El Salvador un augment de les vocacions sacerdotals. L'exemple de capellans morts pel seu compromís amb la justícia —com el cas de monsenyor Romero—, la vinguda del Papa i la visió de la guerra són les causes principals d'aquesta revifalla. La majoria de vocacions provenen de zones de guerra. Són zones extremament humils i els seminaristes es troben amb certs problemes per tirar endavant. Amb tot, els seminaris de El Salvador són cada vegada més plens.

“Al nostre país, la sang dels màrtirs produeix llavor per nous cristians”, afirma el rector del Seminari Menor de San José de la Montaña, a San Salvador. “De fet —continua dient— des de l'assassinat de monsenyor Romero el 24 de març de 1980, i també a causa de les persecucions de les forces de seguretat i de les clas-

crisi de vocacions. De fet, el Seminari Major va estar tancat de 1970 a 1977. No hi havia gairebé ningú i els 12 o 13 que es volien dedicar al sacerdoci estudiaven a la UCA (Universitat Centro-Americana), dirigida pels jesuïtes. Altres havien d'estudiar fora del país —a Colòmbia, Costa Rica o Mèxic—, però aquests no pas-

minari Menor, el nombre d'estudiants que preparen el batxillerat oscil·la entre els 20 i els 25. Aquests estudiants entraran tot seguit al Seminari Major. Al Seminari Major, 65 provenen de la diòcesi de San Salvador. La resta vénen de les diòcesis de San Miguel, Santa Ana, San Vicente i Santiago de María.

La pastoral vocacional

Aquest any, s'ordenaran cinc capellans a la vegada. Feia quinze anys que això no passava. Segons el rector del Seminari Menor, “la vida i la mort de monsenyor Romero ha influït molt en els joves i els ha despertat una inquietud vocacional. també, la vinguda del Papa hi juga un paper important”. La missió permanent d'evangelització portada a terme per monsenyor Rivera i Damas a l'arxidiòcesi de San Salvador ha contribuït també a aquest renovellament de les vocacions.

Un altre factor important en el despertar de les vocacions a El Salvador ha estat la creació d'una comissió de pastoral vocacional. La comissió va ser fundada fa quatre anys al voltant del pare Jaime Paredes. El pare Paredes, actualment a Roma, anava a visitar els barris i els pobles, formant centres de vocacions, oferint recessos espirituals als joves sobre les vocacions, tant sacerdotals com laiques, etc.

Cada any, després del treball de pastoral vocacional, neix un grup d'una vintena de nous seminaristes. Aquesta pastoral vocacional només existeix a l'arxidiòcesi de San Salvador i és una estructura única a Amèrica Central. Una pastoral semblant només existeix a l'arxidiòcesi de Mèxic i algunes diòcesis mexicanes. És una manera nova a la regió de posar l'accent sobre el problema de les vocacions, obrint els joves no solament a les vocacions, sinó també a la vida en general, a la vida laica i professional. Se'ls ofereix tot l'espectre que pot presentar una vida

La missió permanent d'evangelització portada a terme per monsenyor Rivera Damas a l'arxidiòcesi de San Salvador ha contribuït a la revifalla de les vocacions a El Salvador.

de servei a El Salvador, des d'una perspectiva cristiana. L'opció sacerdotal és presentada com una possibilitat de servei més, en el sentit cristià de la paraula. De tot aquest treball al voltant dels joves, en surten resultats encoratjadors.

Un resultat excel·lent

A part del Seminari de San José de la Montaña, l'arxidiòcesi de San Salvador compta amb un Seminari a Dulce Nombre de María, al departament de Chalatenango, una de les zones més afectades per la guerra civil que assola el país des de fa més de sis anys. A aquest petit seminari menor, els estudiants no es preparen per obtenir el batxillerat. Hi van aquells que només tenen els estudis primaris. Allà hi segueixen un curs de tres anys que equival al batxillerat. Tot i no tenir el títol de batxiller, els alumnes poden entrar igualment al Seminari Major.

Santa María, el seminari de “vocacions adultes”, comptava fa dos anys amb una quarantena de vocacions tardanes. Amb els 25 alumnes del Seminari Menor i els 65 del Seminari Major, els alumnes de Santa María representen els fruits de

la pastoral vocacional de l'arxidiòcesi. Aquest és un resultat excel·lent, en opinió del rector del Seminari de San José de la Montaña.

Es necessiten els capellans

En opinió del rector del Seminari Menor, la crua realitat de la guerra té una gran influència sobre els despertar de vocacions sacerdotals a les zones conflictives, com Chalatenango. Allà, es veu la necessitat de la presència dels capellans, car molts d'ells, si no han estat assassinats, han hagut de fugir a l'estranger, perseguits per les amenaces de mort rebudes de grups clandestins com els **Esquadrans de la Mort** i la **Unió Guerrera Blanca**. Una cinquantena de capellans han hagut de deixar l'arxidiòcesi de San Salvador en menys de deu anys. Però des de fa tres o quatre anys la situació ha millorat una mica.

A causa d'aquesta sèrie d'assassinats i atemptats contra els capellans compromesos amb els pobres, nombroses parròquies han quedat buides i el treball vocacional ha estat reprès per comunitats religioses. A cada parròquia on hi ha

Monsenyor Romero ha esdevingut un símbol.

ses privilegiades contra els sectors de l'Església compromesos amb els pobres, les vocacions han augmentat considerablement a El Salvador”. Aquesta repressió ha costat la vida a 14 capellans des de 1977.

A finals dels anys 60, a El Salvador va haver-hi una gran

saven de la desena. Al 1977 el Seminari Major va tornar a obrir amb una trentena de seminaristes. Es va demanar a tots els bisbes que fessin tornar els seus seminaristes que estudiaven a l'estranger per posar-los a San José de la Montaña. Cada any va anar augmentant el nombre de seminaristes. Actualment, n'hi ha 153. Al Se-

dotals

mancat capellans, hom hi ha enviat tres o quatre religiosos que han format una comunitat, com a testimoni de la seva fe enmig de la guerra. D'aquest treball d'evangelització ha sorgit la necessitat de vocacions sacerdotals. La majoria de vocacions de l'arxidiòcesi provenen de les zones de guerra, i més de la meitat dels seminaristes són de Chalatenango. La visió dels horrors de la guerra, el dolor imposat al poble, els bombardeigs indiscriminats de l'aviació governamental, la fugida a la muntanya a cada nova operació de l'exèrcit, la manca d'atenció pastoral per aquesta població, ha fet que els joves d'aquestes zones es dediquessin al sacerdoci per acompanyar llur poble en el seu calvari.

La guerra, font de vocacions

Aquests joves són alimentats d'exemples heroics, tant a nivell espiritual com pastoral, com el cas del pare Eduardo Alas, vicari a la zona de Chalatenango, que treballa a La Laguna, Comalapa i d'altres pobles en mans de la guerrilla, a zones extremament conflictives. És un exemple per la gent, car ell treballa allà baix des de fa deu anys. I d'allà han vingut nombroses vocacions, car a aquestes regions, la gent és més radical. I aquesta radicalització és igualment vàlida en el nivell de la fe. Els joves d'aquestes zones tenen una consciència social molt elevada i viuen les injustícies en la seva pròpia carn.

La majoria d'aquests seminaristes són d'ambients pobres i necessiten ajut per comprar els seus llibres i els seus hàbits. En opinió del rector del Seminari Menor, aquesta situació pot ser en certa manera un avantatge, però també un obstacle. Un obstacle perquè hom ha de disposar d'un mínim per poder formar la seva vocació. Un avantatge perquè el compromís és més evangèlic i més autèntic. La formació que reben és universal, la que es rep a tots els seminaris: teologia, dogmes, filosofia... A nivell pastoral, tenen l'avantatge de venir de parròquies de l'arxidiòcesi. Els que provenen del camp, tot i haver adquirit un nivell de formació superior a la gent a la qual s'adrecen, tenen l'inconvenient d'haver-se d'enfrontar a la religiositat popular de la zona d'on provenen.

J.B.

La influència de l'església catòlica és més important del que sembla.

Isodor Ribas, missioner català

"Els japonesos viuen la fe amb gran convicció"

Ocupa el càrrec de consiliari asiàtic d'encontres matrimonials i viu al Japó des de fa trenta-dos anys. S'ha integrat plenament a la vida d'aquest país. Ha escrit cinc llibres en japonès i treballa, bàsicament, en la preparació de la joventut per al matrimoni. Té l'aparença d'home tranquil i parla un català molt correcte. És jesuïta i va néixer l'any 1929 a la barcelonina Rambla de Catalunya, molt a la vora de la redacció del nostre setmanari. Hem aprofitat que ha vingut a Barcelona per conèixer la seva tasca pastoral i informar-nos sobre un món que veiem tan llunyà com el del Japó.

Diu que un dia va veure unes fotos d'uns japonesos amb l'expressió molt fosca. Els veia com infeliços i mancats de plenitud i aleshores va decidir que els calia conèixer el missatge de l'Evangeli. Al Japó hi ha actualment 400.000 catòlics i 350.000 protestants. "La influència de l'església —comenta— és, tanmateix, més important del que ens poden donar a entendre els números. Hi ha un nombre considerable de col·legis catòlics que tenen un gran prestigi. La Universitat de Sofia, dels jesuïtes, al centre de Tòquio, és considerada com la millor Universitat del país".

Isidor Ribas assenyala que els japonesos viuen la fe amb una gran convicció. "Els japonesos catòlics ho són per decisió pròpia, sovint són els únics de la família. És cert, d'altra banda, que hi manca una mica de profunditat. Hi ha poca gent formada, d'un cert pes. És una església jove. La seva cultura no té cap relació amb el cristianisme. La majoria dels ciutadans, practiquen el budisme i el xintoisme".

Els japonesos, tots hem sentit a dir, són gent laboriosa, molt sacrificada en la feina que situen damunt de tot. El nostre interlocutor ens confirma aquestes impressions. "La societat japonesa està superestructurada. Les empreses absorbeixen l'home. És un país pobre i s'ha de treballar molt per competir amb qualitat i preu. Les empreses demanen grans sacrificis als treballadors que fan normalment jornades de 15 o 16 hores. Això comporta que s'hagi de sacrificar la vida familiar".

No és fàcil capgirar aquesta situació. Els poders públics han "domesticat" els ciutadans. La mentalitat japonesa no té res a veure amb la nostra. Hi ha una opressió del capital. El pare Ri-

bes és partidari d'un canvi d'estructures. "Una sola empresa no pot, evidentment, fer-hi res. L'Església treballa molt seriosament en aquest camp, però les coses no es canvien de la nit al dia".

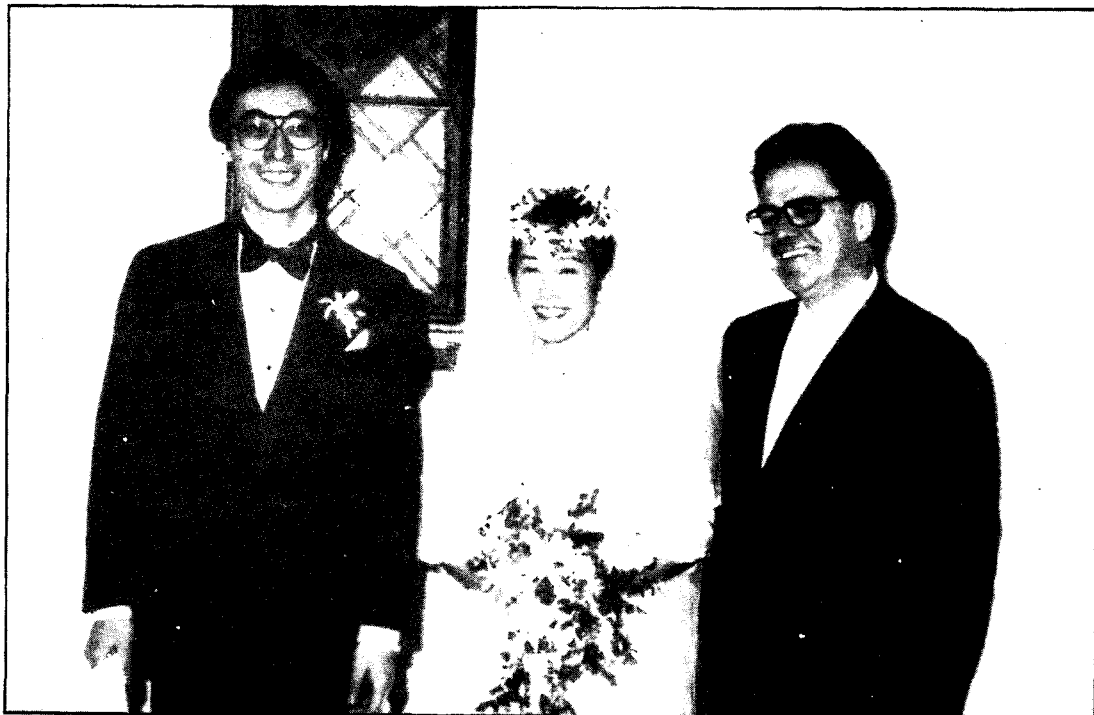
Aquest home, malgrat tot se sent a gust en aquesta societat oriental i valora molt positivament la humilitat i l'obediència dels japonesos. "Tenen —afirma— unes qualitats naturals extraordinàries i són un camp adobat per a l'exploració. A Occident, quan un retorna, s'adona que som més barroers i soberbis".

Ha seguit amb interès els contactes que Catalunya ha mantingut darrerament amb el Japó. Troba algunes similituds

entre ambdues col·lectivitats. "Els cants populars catalans són molt semblants als japonesos. En la poesia de mossèn Cinto i de Maragall hi ha un fons de malenconia molt similar". Creu que ens poden fer redescobrir el fons místic i la importància dels sentiments.

Isodor Ribas manté molts contactes amb parelles joves. Comenta que, diferentment del que passa a casa nostra, molts matrimonis es casen sense amor, es fan per conveniències familiars. "En les nostres trobades —assenyala— mireu que les parelles trobin aquest amor. A través del diàleg es pot trobar el tresor amagat que hi ha darrera cada persona".

T. PUNTI

Treballa bàsicament en la preparació de joves al matrimoni.

CALENDARI

Diumenge, 28 de setembre. XXVI del Temps ordinari. San Wenceslau, rei, màrtir. Sant Exuperi i sant Salomó, bisbes; sant Heliodor, màrtir. El sol surt a les 5,44 i es pon a les 17,39. (Hora solar)

Dilluns, 29 de setembre. Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael. Santa Gudèlia, màrtir. Festa major a Alcanar, Alforja, Almatret, Bell-lloc d'Urgell, Ciutadilla, Os de Balaguer, Molins de Rei, Palau-sacosta, Riudellots, Rupit, Vallromanes i altres pobles. Fires a Lleida.

Dimarts, 30 de setembre. Sant Jeroni, prevere i doctor. Santa Sofia, vídua.

Dimecres, 1 d'octubre. Santa Teresina de l'Infant Jesús, verge i santa Júlia, màrtir; sant Remigi, bisbe.

Dijous, 2 d'octubre. Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida. Els Sants Àngels de la Guarda. Beat Berenguer, bisbe. Festa major a Serós.

Divendres, 3 d'octubre. Sant Francesc de Borja, S.J. i santa M.ª Josefa Rosselló, fundadora. Festa major a Donzell d'Urgell.

Dissabte, 4 d'octubre. Sant Francesc d'Assís, fundador; sant Faust, màrtir i santa Àurea, verge.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

28 de setembre. Diumenge XXVI durant l'any. Lectures: Primera, Am 6,1a.4-7, S 145, segona 1 Tm 6,1-16, segona Lc 16,19-31.

29 de setembre. Dilluns. Els sants arcàngels, Miquel, Gabriel i Rafael. Lectures: Primera: Dn 7,9-10.13-14, o bé: Ap 12,7-12a, S 137, segona Jo 1,47-51. (Jb 1,6-22, S 16, Lc 9,46-50)

30 de setembre. Dimarts de la setmana XXVI durant l'any. Lectures: Primera, Jb 3,1-3.11-17.20-23, S 87, segona Lc 9,51-56.

1 d'octubre. Dimecres de la setmana XXVI durant l'any. Lectures: Primera, Jb 9,1-12.14-16, S 87, segona Lc 9,57-62.

2 d'octubre. Dijous. Els Sants Àngels. Lectures: Primera Ex 23,20-23, S 90, segona Mt 18,1-5.10. (Jb 19,21-27, S 26, Lc 10,1-12)

3 d'octubre. Divendres de la setmana XXVI durant l'any. Lectures: Primera, Jb 38,1.12-21.39.33-35, S 138, segona Lc 10,13-16.

4 d'octubre. Dissabte de la setmana XXVI durant l'any. Lectures: Primera, Jb 42,1-3.5-6.12-16, S 118, segona Lc 10,17-24.

D'ACÍ I D'ALLÀ

L'hipnotisme de la moda

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

A la peça de vestir o a les botes de calçar de què la moda en fa imperatiu nosaltres hi atribuïm, embruixats per la propaganda, lluminositat i fantasia. Quan encara no sabem que és moda, no és estrany que una peça de vestir ens sembli estrofolària o ridícula. Aquesta impressió d'estrofolària s'esvaeix tan bon punt una persona, ens informa que és la moda d'aquella estació. Ens acostumem a la moda per la influència de les imatges ofertes per la televisió, i, d'aquelles peces de la indumentària, en fem un mite. Per rares que siguin, ens hi acostumem, com en aquell cas d'aquell membre d'un jurat de pintura, que deia: traieu-me del davant aquest patafi de quadre que, al final, acabaria agradant-me.

HOMES I INSTITUCIONS

Un llegat actual de Carles Cardó

"La nit transparent"

El "Centre d'Estudis Carles Cardó" va cloure les seves sessions amb una conferència del doctor Jordi Sales i Corderch sobre el tema, "Per una lectura de «La nit transparent», avui".

El professor Jordi Sales, catedràtic de Teoria del Coneixement a la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona, a més de President de l'Associació de Filòsofs de Catalunya, és destacat membre del grup que intenta fer reeixir el llibre esmentat del doctor Cardó, del qual, malauradament, no se n'ha fet cap reedició.

Carles Cardó va néixer a Valls l'any 1884 i morí a Barcelona el 1958. A més de gran pensador i teòleg, fou eximí periodista. Fundador l'any 1925 de la revista "El Bon Pastor" i de "La Paraula Cristiana" l'any 1927. Són valuosíssimes les seves col·laboracions en aquesta última publicació, i d'ella en va extreure els textos de capçalera per la seva obra, "La nit transparent". Aquest llibre ens sorprèn encara avui pel seu contingut, profund i ensem diàfan d'estil. El doctor Sales confessa que "hauria d'ésser la lectura sovintejada pel qui cerca l'orientació de les realitats bàsiques, que una reflexió «nocturna» il·lumina".

L'any 1936, disconforme Cardó amb la Carta pastoral col·lectiva de l'Episcopat espanyol, que mostrà el seu suport a l'"Alzamiento Nacional", es traslladà a Suïssa,

Carles Cardó i Jacques Maritain proposen que l'orientació prové de l'estudi de les veritats bàsiques.

d'on va retornar l'any 1955, duent els treballs que va escriure durant l'exili.

La prosa del nostre estilista català és acurada, digna de formar part de qualsevol antologia de textos. Concretament, "La nit transparent" transmet coratge, esperança i summa orientació pels moments més complexos de la vida humana. Cardó sap dir i descobreix que hi ha un lloc on s'il·lumina la reflexió, i que aquest lloc pertany a la "nocturnitat": "La nit d'aquest món —la del dia— és llum impura, perquè tant com il·lumina enlluerna", "la nit allibera d'aquesta il·lusió de la llum immediata i ens fa veure una altra Llum interior, secreta, profunda", "la nit és l'hora de Déu i l'hora del diable; quan és

l'hora de Déu, ens fa veure altres llums i altres mons, sempre vells i sempre nous". (Carles Cardó).

L'orientació esdevé de les veritats bàsiques, aquelles que també verificaven altres pensadors, com és ara, Jacques Maritain, autor que així mateix fou esmentat i recordat en el "Centre d'Estudis Carles Cardó". En aquest aspecte podem avançar dient que membres d'aquest Centre —els més joves— acudiran, invitats per l'Institut Internacional Jacques Maritain i amb subvenció de la Generalitat de Catalunya, al Seminari sobre Maritain que té lloc durant el mes de setembre a Pràgia, Itàlia.

FCO. JAVIER CLEMENTE
HERNANDEZ

ADULTS EN LA FE

Madurar en la caritat

JOAN GUITERAS i VILANOVA

"S'empre m'ha preocupat, em feia un amic, el problema de les relacions humanes dels cristians. Ho sento, però em molesten les asprors de certs despatxos parroquials, les migrades rivalitats de determinats grups creients i aquella caritat tan sublim que hom no sap si és insensibilitat... Adhuc ignoro si l'expressió "estimar els altres en Crist és una presa de pèl o una manera de desentendre's dels altres. La reforma cristiana, al meu entendre, passa per la de les relacions humanes".

Aquesta reflexió, més o menys desgavellada, del meu amic m'és útil per a tractar de la caritat cristiana. Un tema per a rumiar. Per tal de purificar i transformar el nostre tracte. Sens dubte, la millora de la comunicació humana donarà fermesa a la base sostenidora de la caritat. Tot es redueix a una qüestió de maduresa personal. D'acord amb allò que "jo sóc el que sóc davant els altres".

Amor i generositat

L'amor cristià arrela en Déu, ve de dalt. No és una simple actitud personal humana. És l'actuació del do cor del creient pel baptisme. En efecte, les virtuts teològals —fe, esperança i caritat— ens són donades en el nou naixement de l'aigua i de l'Esperit. Per això l'amor cristià —el nom tècnic és "la caritat" — és el de Déu per a tots els homes. Estimació ampla, generosa i sincera dels amics i dels enemics. La fe, situació en la cruïlla del vertical i l'horitzontal (Déu i els germans), desenvolupa i perfecciona les relacions. Perquè el Regne i la seva joia comencen aquí. Posar tota la comunió en el més enllà equivaldria a

allò de "largo me lo fiáis". Ara ja hem de ser heralds i forjadors d'unitat i de fraternitat delicades i atentes.

En aquesta línia, hom ha de llimar, a la llum de l'evangel, la generositat instintiva. Serveix per a començar. Però, "no pot ser més sentida que responsable, més dinàmica que determinada, massa unida a l'instint". Una generositat incontrolada pot malmetre la caritat. Es tracta de matisar el temperament i de conduir-la pels camins que li donen forma i encert. Defugint tota rauxa i qualsevol unilateralitat.

Maduresa afectiva

Una bona relació cristiana amb els altres demana una unificació de les tendències personals. Aquestes inclinen a dispersar-nos. Cal, doncs, assolir una certa autonomia. Per tal de comunicar-se adultament. Amb això, cert, es toca el fons: la independència afectiva. Fonamentalment el pas "d'una situació de dependència total a una progressiva participació total".

Això es realitza, amb mots del P. Liégé, "a mida que vivim més amb els altres que davant els altres; a mesura

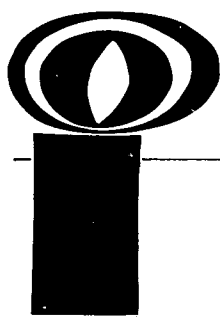
que tenim més necessitat d'ésser amb els altres, que dels altres o per als altres". És "el pas de l'estadi de captació al d'oblació". Passar de voler agradar a saber donar-se sense recollir-ne els fruits i, sovint, sense sentir res. La màxima gradualitat en l'amor és l'oblació. La caritat és abnegada i generosa.

Infantilismes nocius

Hi ha actituds, més o menys infantils, que no ajuden la maduresa de la caritat. Recordo el cas d'aquell deixeble que necessitava constantment que hom li mostrés afecte, sinó ja se sentia insegur i era arrevatat per la melangia. I el d'aquella altra persona que, dubtosa de la seva amabilitat, multiplicava els artificis de coqueteria o es tancava dins de la seva armadura, per por de mostrar-se tal com era. Cal vetllar de mantenir un equilibri que afavoreix l'acolliment i la sintonia. La valentia del cara a cara amb els altres.

Quins remeis seran vàlids? Novament el P. Liégé, que guia el fil d'aquest article, afirma: "S'hauria d'afavorir tot allò que permeti al «jo» d'expandir-se: consciència veritable de si mateix i del propi valer, sense humilitat falsa com també sense sobreria; possibilitat de confirmar-se en la confiança, sense dependència infantil; clima de relacions vigoroses...; experiència del silenci assumit, i posar-se a segon pla", si cal.

En el camí vers la maduresa, cremades les naus de l'infantilisme, hom correspondrà al do de Déu amb el testimoniatge d'una caritat sempre creixent. En pro de l'edificació de l'Església-comunió per al món. Sense asprors ni rivalitats. Amb una enorme cordialitat.

“Recorda’t del Senyor, el teu Déu”

“ELS VIVIDORS SERAN ELS PRIMERS EN LES FILES DELS DEPORTATS”

Entre aquest text d'Amós i el que llegíem diumenge passat hi ha, com a l'evangelí d'aquests diumenges, una connexió. El que diumenge passat era amonestació es converteix avui, en el text profètic, en una amenaça: “Ail...” I és que els homes que només pensen en si mateixos, sense pensar en els altres, acaben malament, sense remei, “deportats com el ric de la paràbola evangèlica”.

Lectura del llibre del profeta Amós (6: 1a,4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: “Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! Són notables dins el primer dels pobles; els de la casa d'Israel acuden a ells. S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, im-provisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors”.

“LLOA EL SENYOR, ÀNIMA MEVA”

Sorpren una mica, després d'un text profètic tan sever, respondre amb un càntic de lloança com és aquest salm d'avui. Però és per tal de remarcar el contrast entre el que fan els homes tancats en el seu egoisme de satisfaccions esquivades, i el que la generositat del Senyor fa amb els que confien en ell. Això suscita la lloança espontàniament, puix finalment la victòria és del Senyor i no pas dels opressors: “El Senyor cap-gira els camins dels injustos!”.

Salm 145:7.8.9-10 (R.:1b)

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters,
manté les viudes i els orfes,
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

“GUARDA EL MANAMENT REBUT, FINS QUE ES MANIFESTARÀ EL SENYOR”

En profunda sintonia amb la primera lectura i l'evangelí, encara que en un altra temàtica vital, l'apòstol situa Timoteu en la perspectiva de la “manifestació del Senyor”. Aleshores, tot rebrà la seva explicació autèntica. També, és clar, l'esforç apostòlic de l'home de Déu, tan opac moltes vegades en el temps present.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (6:11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

• UNA ADVERTÈNCIA SERIOSA

És innegable que la primera lectura i l'evangelí del diumenge 26 durant l'any, en aquest cicle C, tenen un to gairebé amenaçant. Especialment, la lectura del profeta Amós. Però també, a la seva manera, i ben seriosament, la paràbola de l'evangelí. En resum, es podria dir que l'advertència es conclou així: no us prometeu un final feliç els qui només heu buscat la pròpia felicitat, costi el que costi.

El profeta Amós descriu aquests homes com a “vividors”, i també com aquells a qui “no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep”. Jesús els descriu, en singular, com “l'home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides”. És interessant observar que en cap dels dos textos es parla directament d'una injúria o d'una opressió d'aquests homes sobre els altres (com ho feia Amós, en la primera lectura de diumenge passat). Més aviat hom diria que la gravetat de les actituds descrites està més en el que no fan que en el que fan, tot i això inclou el perill de tot el que és excessiu.

Precisament és per aquest costat per on la Paraula de Déu penetra —com una espasa— en els nostres cors, i ens revela el paral·lelisme d'aquelles actituds amb les nostres.

• LES TÈMPORES, ¿UN FRACÀS?

Tot aquest advertiment el rebem enguany quan ens disposem, tot just acabat el temps de les grans vacances, a reprendre el ritme quotidià dels nostres treballs, estudis, reunions, etc. El calendari litúrgic preveu, exactament per al dia 5 d'octubre —o, si el 5 és diumenge, com passa aquest any, per al dia 6— les Tèmpores d'acció de gràcies, petició i conversió. Es tracta d'un dia —o, si es prefereix, de tres dies— dedicats a accentuar amb intensitat allò que ha d'ésser el ritme habitual de la vida cristiana: reconèixer que la nostra vida està en les mans de Déu, i que la seva misericòrdia urgeix la nostra lloança; reconèixer la nostra petitesse i insuficiència, i presentar al Senyor, amb confiança, les nostres necessitats i desigs; reconèixer, finalment, la distància que hi ha entre el que Déu vol de nosaltres i el que, de fet, nosaltres fem, i convertir-nos, sota l'impuls de l'Esperit, vers aquell que és el centre de la nostra existència: Jesucrist.

M'he preguntat sovint per què aquesta diada no ha entrat, en realitat, d'una manera viva en el nostre ritme de celebracions. Segurament que una enquesta molt senzilla ens mostraria que la immensa majoria dels fidels que, el diumenge, participen a l'Eucaristia, amb prou feines s'han adonat de l'existència d'aquesta jornada dedicada a l'acció de gràcies, a la petició, i a la conversió. Potser en moltes esglésies no s'hi fa pas més atenció que la que es faria a la memòria de sant Corneli i sant Cebrià, o a la de sant Robert Bel·larmí... ¿Haurem de pensar, per tant, en una iniciativa fracassada? ¿O més aviat hem de pensar en un fracàs espiritual o pastoral?

• DÉU, ¿ENTRE PARÈNTESIS?

Podríem començar per preguntar-nos fins a quin punt sabem viure tot veient el que som i el que tenim, el que ens envolta i el que ens és possible fer, com a dons de Déu. Com diu un dels prefacis per als diumenges durant l'any: “És realment just i necessari... que, sempre i en tot lloc, us donem gràcies, perquè en vós vivim, ens movem i som, i, mentre estem encara en aquesta terra, no solament rebem cada dia els dons de la vostra bondat, sinó que tenim ja la penyora de la vida eterna”.

El nostre llenguatge més corrent ha eliminat, insensiblement, expressions tan profundes de significat com aquestes: “si Déu vol”, “Déu vos guard”, “Adéu sia...”. No m'atreiria pas a dir que, pel fet de dir aquestes paraules, ja tot quedava santificat; però bé cal concedir que, si ara no es diuen, és per una prevenció i sospita envers tot el que soni a “religios”.

“ET VAN TOCAR BÈNS DE TOTA MENA, I A LLÀTZER MALS, PERÒ ELL HA TROBAT CONSOL, I TU, SOFRIMENTS”

Aquesta paràbola, exclusiva de Lluc, és el comentari ple de vivor de les paraules del càntic de Maria: “Omple de béns els pobres, i els rics s'entornen sense res”. La imatge d'Abraham acompanyant Llàtzer completa aquest paral·lelisme. Però desde l'ara de l'Església és, sobretot, impressionant per als cristians la darrera frase, que sona com una advertència i un desafiament a la fe en el Ressuscitat.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (16:19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: “Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer, s'estava estirant vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llàtzer a la falda, el cridà i li digué: “Abraham, pare meu, apiadat't de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofriexo molt enmig d'aquestes flames”. Abraham li respongué: “Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llàtzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre”.

El ric digué: “Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments”. Abraham li respongué: “Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin”. El ric contestà: “No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran”. Li diu Abraham: “Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer”.

Fins i tot el llenguatge més militant i compromès adopta, en masa ocasions, un to tan decisiu que sembla que no es compti amb res més que amb si mateix: “jo em comprometo...”, “volem construir el Regne...”, “fem avançar l'Evangelí...” No cal pas dubtar de la convicció profunda que pot haver-hi de l'acció de l'Esperit, en els que així parlen, però el llenguatge, val a dir-ho, la trasllueix molt poc, aquesta convicció.

¿No és oportú, doncs, que en començar el ritme d'activitats de tot tipus, que configuren el que anomenem “curs”, fem una parada conscient, i escoltem les paraules del Deuteronomi? “Quan hauràs acumulat tots aquells béns, no pensis dintre teu que te'ls ha donat la teva força i l'energia de les teves mans: recorda't del Senyor, el teu Déu: ell, que volia complir l'aliança que havia jurat als teus pares, és qui t'ha donat la força per enriquir-te”. (Deut 8, 17-18; 1ª lectura de la missa del dia 5 d'octubre).

• UN MÓN DE GERMANS NECESSITA UN PARE

Una presa de consciència renovada en aquesta línia no serà pas en detriment de la força i de la decisió per posar-nos al servei dels germans; és precisament al contrari. Un món en el qual els homes s'esforcen a lluitar per la pròpia felicitat, sense cap més perspectiva que les seves possibilitats, podrà ésser qualsevol cosa menys un món de germanor universal. Dostoievsky va escriure aquella frase patètica que cada dia podem comprovar com a profètica del nostre món, cada vegada més volgudament sense Déu: “Quan el pare se'n va, els fills tenen fred”. L'oblit de Déu com a pare de tots nosaltres, introdueix progressivament els homes en el món de la fredor, de la competència, de l'oblit dels que són menys afortunats, de l'interès excessiu per les coses més fugisseres i superficials: esports, espectacles, TV. i video, etc...

I així tornem al començament d'aquestes ratlles: ja el coneixem aquest món de fredor, sense pare; és el món dels qui “no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep”. És el món dels que “passen de tot”.

Pregària

Per adherir-se a la peregrinació a Montserrat

Per tal d'adherir-se a la peregrinació de les diòcesis catalanes a Montserrat, el 27 de setembre, s'ofereix aquesta petició per a ser inclosa a la “pregària dels fidels” de les misses dels dissabte i diumenge dia 28, a les comunitats cristianes dels bisbats de Catalunya. Se suggereix acabar les eucaristies amb el cant del “Virolai”.

• En comunió amb la pregària feta ahir (avui) a Montserrat en la peregrinació de tants cristians de les diòcesis de Catalunya, amb els seus pastors, preguem, aquest diumenge, pel nostre poble i per tots els seus homes i institucions,

pel santuari i l'abadia de Montserrat i per tots els fidels cristians de Catalunya,

per tots els pobles i persones que, com Montserrat, han sofert els incendis d'aquest estiu i altres mals, perquè siguem dòcils a l'acció de l'Esperit que renova la faç de la terra,

avancem junts en solidaritat, responsabilitat i reconciliació,

i s'afermi entre nosaltres la fe cristiana que fa planer el camí de la vida:

Preguem el Senyor!

Feliç

Feliç l'home que troba ajuda en el Déu de Jacob; espera en el Senyor, el seu Déu, que ha fet el cel, la terra i el mar, i tot el que es mou en aquests llocs (vv. 5-6). Vet aquí l'arrel i el resum de les benaventurances. La felicitat de l'home no és la possessió de tal o qual cosa, sigui o no sigui material, sinó ésser posseït per Déu. Que és semblant a dir: l'home feliç no és el que té poques o moltes coses, ni tan sols el qui sap acontentar-se únicament amb el mínim indispensable; l'home feliç és el qui és. És home fet i dret. Fet pel Senyor a imatge i semblança seva. I s'aguanta dret en la seva maduresa humana. Aquest home sap que no tot depèn del moment que viu, ni tot s'acaba amb la mort, sinó que està en un camí que el porta més enllà del temps i de l'espai presents. És l'home que pot esperar i espera. Per això el nerviosisme de veure com el temps s'esmuny no el pren i viu en pau, feliç. Per això pot ser feliç el qui, amarats els ulls de fe, mira la seva solidesa —obra de Déu—, malgrat el flagelli la fam, l'anegui el plor, el capoli el dol, o l'arrambi la persecució. Mentre tingui els ulls nets i hi deixi entrar la llum de la fe, aquest home veurà Déu. Ja ara i ací, amb totes les opacitats pròpies d'aquest eó, i allí, a l'altra banda de la mort, en plenitud de transparència a la llum de la glòria. Per

Sort i dissort als ulls de Déu

(Salm 145 -H.146-: 7.8.9-10 (R.:1b))

JOSEP M. ARAGONÈS

això és feliç. "Lloat siguis, Senyor, amb tot el nombre de les criatures que tu il·lumines mentre dura el dia..." Era la pregària d'aquell home d'ulls clars i nets: Francesc d'Assís. Lloa el Senyor, ànima meua. Lloaré el Senyor tota la vida, cantaré al meu Déu mentre sigui al món (vv. 1-2). Es la pregària del nostre salm responsorial. La pregària de l'home feliç.

Afortunats

Aquí és on es capgira l'òptica de l'home de fe. La sort del creient és al pol oposat d'allò que la normalitat de la gent entén per fortuna. Una altra vegada hem de dir que en el punt de mi-

ra de Déu no s'hi situen "les coses" que l'home pot tenir o deixar de tenir i que són desitjables. Déu mira l'home i allò que realment és, no el que s'ha posat al damunt. Per això fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam. El Senyor deslliura els presos..., dona la vista als cecs..., redreça els vençuts..., estima els justos..., guarda els forasters, manté les viudes i els orfes (vv. 7-ab). Tota la colla de pobra gent que normalment tenim per desgraciats, la sort dels quals no enveja ningú, són objecte de la predilecció de Déu. Aquests són els que tenen la sort de ser homes provats i batuts per tots els vents i que es mantenen dempeus. Són homes de debò. Sortosos. Per més que ens

costi d'entendre i ens resistim a fres-sar aquests camins d'una sort que no entenem. Però ells són els qui compten amb la fidelitat de Déu. El Senyor es manté fidel per sempre (v. 7a).

Desafortunats

El Senyor capgira els camins dels injustos (v. 9c). Avui precisament, la primera lectura de la missa — Am 6:1a.4-7—ens ha ofert un bon comentari a aquest verset del salm. I l'evangelí del ric sense entranyes i de Llätzer, el pobre, rebla el clau. Els que aquí tothom té per sortosos, són en realitat els més dissortats dels homes. Perquè aquí no eren ben bé del tot, sinó que es disfressaven amb les seves riqueses, i això els consecava. Més que homes eren caricatures d'home. Espantalls, en definitiva, que si eren capaços d'espantar algun pardal, més aviat feien riure als homes de debò. Així el seu capteniment els menava a confiar en els seus béns i no en el Senyor. Per això Déu ha prescindit d'ells allà on les coses són el que són i no el que semblen o el que a nosaltres ens agradaria que fossin. Desafortunats, doncs, als ulls de Déu, que en definitiva és el que compta.

Nota: Vegeu un altre comentari a aquest mateix salm a CATALUNYA CRISTIANA n.º 320.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

Amb les descobertes fetes per Morgan amb la drosòfila es va clarificar del tot el mecanisme de transmissió de l'herència biològica: Cada característica d'un individu, per exemple el color dels ulls, ve determinada per dos gens situats en dos cromosomes homòlegs, és a dir, un de procedència paterna i l'altre de materna que tenen la mateixa forma i s'encaren a l'hora de fusionar-se espermatòzou i òvul per formar el zigot. Els gens corresponen als factors hereditaris de Mendel. Si aquests dos gens són idèntics no hi ha dubte: la característica externa que apareixerà en l'individu és la corresponent a aquest gen comú, però si són distints pot passar que o bé un gen domini sobre l'altre i aleshores ell sol determini la característica (pèsols de talla alta, encruant-se'n de talla alta i de talla petita) o bé que siguin equipotents i en aquest cas l'herència serà intermèdia (flors roses, en unir-se'n de vermelles i de blanques).

El fet d'haver-hi dos gens per determinar la característica, però que de vegades només un, el dominant, produeixi efecte, també dona llum sobre el cas de la partenogènesi experimental: cada una de les característiques que adquireix l'individu partenogenètic ve determinada per l'únic gen actiu que hi ha a l'òvul (o en l'espermatozou, en la mero-gònia) que ara fa de dominant. Fixem-nos que en aquest cas tot l'individu té les cèl·lules amb la meitat del nombre normal de cromosomes, perquè és aquesta la quantitat que en té l'òvul, o

l'espermatozou, com va demostrar van Beneden el 1883. Aquest nombre és anomenat haploide, i es representa per n, i el nombre normal és dit diploide, 2n. Notem aquí que la partenogènesi natural, la dels pugsos per exemple, de vegades origina individus amb el nombre diploide de cromosomes. Ja en parlarem més endavant.

Ni preformació ni epigènesi

Qui va guanyar, doncs, en la controvèrsia secular entre preformacionistes i epigenetistes? Cap de les dues opinions. No els preformacionistes, perquè ni l'òvul ni l'espermatozou contenen res que, ni de lluny, s'assembli a un animal en miniatura; els gens ni són òrgans en petit o rudimentaris, ni tan sols corresponen a òrgans, perquè els components d'un òrgan vénen donats per gens diferents i fins i tot distants. Per això és falsa la teoria de la preformació, que ja s'ho imaginava tot format en el germen. I tampoc no tenien raó els epigenetistes que s'imaginaven els gèrmens com simples vesícules plenes d'una substància amorfa, la qual s'anava organitzant i estructurant-se a poc a poc gràcies a una "vis essentia-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

lis" o "nisus formativus", que ho componia tot. Els gèrmens no són amorfis; tenen una organització meravellosament precisa i refinada, ja que en la seva petitesse són tan complicats com complicats seran els organismes que en naixeran.

Però si ni preformació ni epigènesi no eren l'explicació correcta, hem de dir que una i altra tenia una part de raó. L'error dels preformacionistes era creure que en el germen hi havia una prefiguració de l'animal, però deien veritat quan afirmaven que el nou ésser estava predeterminat en l'ou. La falla dels epigenetistes era pensar que els gèrmens eren una massa amorfa sense organització, però ho encertaven quan deien que en l'ou no hi havia pas els òrgans formats. La veritat és un perfeccionament de les dues teories alhora, suprimint-ne allò que les feia contradictòries. I apurant més la cosa podríem dir encara que s'havien acostat més a l'explicació correcta els preformacionistes. Charles de Bonnet,

per exemple, quan diu que els membres de l'animal es troben només "germinalment" en l'ou sembla que ja suggereixi la doctrina actual.

Ni ovistes ni animalculistes

I què cal dir de les dues opinions irreconciliables que hi havia dins del preformacionisme? Els ovistes deien que l'ou, o sigui l'òvul, el germen femení, ja contenia el nou ésser, fent l'esperma masculí només d'estimulador del seu creixement. I els animalculistes afirmaven que era l'animalcul, és a dir, l'espermatozou, o germen masculí, el que posseïa la preformació de l'individu que en naixeria. El que cal dir és que també tots dos s'equivocaven i precisament en el mateix punt: en creure que l'embrió tenia un sol germen per origen. Era ben explicable, però, que uns i altres tinguessin aquest error de base, perquè, si un germen té prefiguració el nou ésser, com es pot admetre que tots dos es fusionin per a formar un individu únic? Per a ells era evident que la preformació havia de trobar-se o en l'ou o en l'animalcul. I coincidien en el mateix error.

Però la realitat descoberta ara soluciona la dificultat que

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

ells s'havien plantejat: certament dues preformacions no poden unir-se i col·laborar per formar un sol ésser, però dues organitzacions sí; no hi ha inconvenient en el fet que el fill de qui el 50% de la seva estructuració al pare i el 50% a la mare. Cosa que també ens permet dir que ovistes i animalculistes tenien uns i altres el 50% de raó en el que sostenien.

Cal comprendre que els naturalistes dels segles XVII i XVIII no tenien gens fàcil d'endevinar una cosa tan diferent de totes les seves categories mentals. Ha calgut "veure-ho" experimentalment. I és que de debò és meravellós que les cèl·lules, totes immensament complicades, tinguin la capacitat de multiplicar-se indefinidament sense alterar el pla de la seva organització i en cada individu puguin, per meiosi, i dividir-se en cèl·lules haploides capaces d'unir-se amb altres també haploides procedents d'un altre animal, mantenint-s'hi l'estructuració cromosòmica. En el món inorgànic no s'hi veu res que pugui suggerir una tal cosa.

I, anant més amunt, resta ara una pregunta a fer: I per què ordinàriament cal l'unió de dues cèl·lules per formar un nou ésser? Per què la naturalesa —és a dir el Creador— prefereix fer-ho així, i no com el cas particular dels pugsos, per exemple? Hi ha alguna raó d'ordre natural a favor de la sexualitat? És un interrogant que s'ha plantejat els biòlegs i del qual també haurem de parlar.

Busquem comerciants i empreses que s'atreveixin amb 1.054.000 joves.

LORENTE · MUSSONS

El mes de novembre vinent, la Generalitat lliurarà per primera vegada a tots els joves entre 15 i 25 anys el nou *Carnet Jove*. Només hauran de demanar-lo i endur-se'l.

Amb aquest Carnet es pretén facilitar el desenvolupament social i cultural dels nostres joves mitjançant l'obtenció d'avantatges en l'adquisició de determinats productes i en la utilització de determinats serveis: transports, hotels, càmpings, cinemes, instal·lacions esportives, assegurances, perruqueries, tallers mecànics, òptiques, imatge i so, etc.

Aquest projecte només pot ser dut a terme entre tots. Nosaltres hi posarem molt de la nostra part, però cal la presència de tothom. Per això convidem a participar en aquesta iniciativa, que tindrà una àmplia difusió, tots els comerços, empreses, entitats i institucions que puguin aportar-hi la seva col·laboració.

Truqui'ns aviat. Prendrem nota de les seves aportacions i, si ho desitja, li'n suggerirem d'altres. 1.054.000 joves l'esperen.

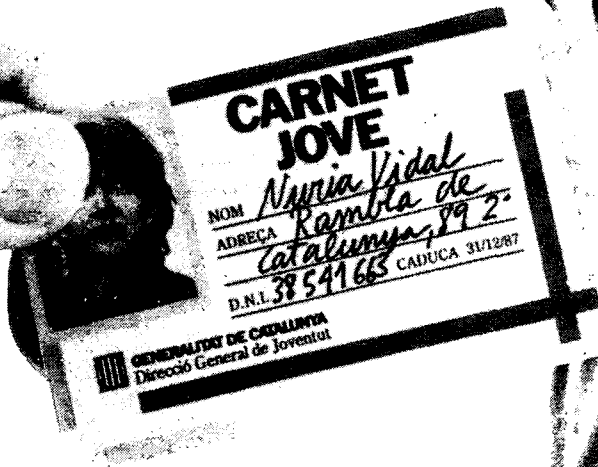
Barcelona: 239 89 52 / 322 90 61
302 28 58

Tarragona: 21 13 00

Lleida: 27 03 03

Girona: 20 15 54

De 9 a 14 i de 15,30 a 18

BARCELONA

Els Centres de Preparació al Matrimoni assessoren els joves

L'art de viure en parella

Preparar-se per a viure en parella és una tasca necessària.

Cada any molts joves de Catalunya prenen la decisió de casar-se, de començar junts una experiència de vida en comú. I ho fan d'una manera il·lusionada, amb l'engrescament propi de l'edat i de la situació. Se'ls obre un món nou. Tenen ganes de volar sols, de compartir la seva vida amb la persona estimada. Davant seu hi ha un llarg itinerari per recórrer que no és sempre un camí de roses. Preparar-se per a aquesta vida en parella és una tasca necessària. El fet d'unir-se a una altra persona és un acte transcendental. Els Centres de Preparació al Matrimoni acullen i acompanyen les parelles que es volen casar per l'Església amb la finalitat d'ajudar-les en la reflexió del que significa el sagrament del matrimoni i els compromisos que adquireixen.

Joan Rodon i Mª Carmen Catalán són un matrimoni que forma part de l'equip que porta a terme aquesta tasca de suport a les parelles des de fa 17 anys. Han vist com actuen i pensen diverses generacions i han estat sempre un exemple excel·lent per a tots els qui els coneixen. "El contacte amb les parelles joves —diuen— és un intercanvi enriquidor per a ells i per nosaltres. Aquest contacte ens ha permès seguir molt directament la problemàtica del jovent i hem hagut de fer un reciclatge continu".

Els Centres de Preparació al Matrimoni estan formats per cins o sis parelles que intenten viure cristianament, i per un consiliari. A Catalunya n'hi ha ara 26, i 8 en pilotatge. Quan a les parròquies no existeix cap equip per fer aquesta tasca de suport i assessorament, els rectors o parella d'una altra parròquia se n'encarrega.

Evolució

Els temps canvien, la societat evoluciona i les parelles també. Pels nostres interlocutors, temes com el treball de la dona o el control de natalitat, per posar uns exemples, es plantegen ara molt seriosament. La Mª Carme ens explica la següent anècdota: "En una de les últimes reunions una de les parelles va dir que, encara que semblés estrany, no havien tingut relacions íntimes. Els altres no varen dir res". L'ambient entre aquests joves que són a punt de casar-se és d'il·lusió i a vegades d'una excessiva preocupació per a les coses materials.

La vida en parella és un repte que tard o d'hora arriba a la majoria dels sers humans. En Joan i la Mª Carme entenen que la parella no té un substitut, però sí que es pot substituir la forma d'aparellar-se. Durant les setmanes de

convivència entre els equips i les parelles joves es porta a terme una reflexió conjunta sobre l'evolució de l'amor que senten l'un per l'altre, les seves personalitats, la sexualitat que cal viure en l'amor i la dimensió social del matrimoni, la generositat del do de vida i el viure en cristià. Sovint els nois i noies que participen en les reunions s'adonen que parlen amb persones, fins aleshores desconegudes, de temes importants que no tracten, curiosament, amb persones de més confiança.

La conversa amb aquest matrimoni no podia oblidar el tema dels fills. "No poden ser mai —assenyalen— motiu per a la parella. Els qui s'uneixen només per tenir fills estan abocats al fracàs. Els fills són dels pares durant uns anys, un període que es va escurçant. La parella que no tingui clar això respecte als fills s'equivoca".

Els Centres de Preparació al Matrimoni estan en contacte amb el Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, col·laborant-hi activament en les tasques pastorals. Els joves interessats en aquest servei que ofereix l'Església a tots els aspirants al Matrimoni poden adreçar-se al carrer Roselló, 223, de les 17 a les 20 h. El telèfon és el 237 97 00.

TOMÀS PUNTI

Centenari de la parròquia de santa Madrona

El mes de juliol va fer exactament cent-un anys que va començar-se la construcció de l'església de Santa Madrona.

Com ja és sabut, l'església de Santa Madrona està situada al carrer Tapiolés entre els carrers Piqué i Blai. El seu promotor fou el bisbe Dr. Jaume Català i Albosa i en fou el primer rector D. Joan Martí i Cantó, Prevere, essent l'arquitecte autor del projecte Antoni Casademunt.

La construcció d'aquest temple va sofrir algunes vicissituds, sobretot pel que fa referència a l'obtenció del permís municipal. Per això és interessant de fer conèixer la instància que s'envià a l'Ajuntament per a l'obtenció del permís i l'informe del Tècnic Municipal —l'arquitecte Antoni Rovira i Trias, conegut perquè va ser un dels qui varen prendre part al concurs de l'Eixample de Barcelona—, transcrivim aquests documents parcialment o íntegrament, però sempre d'una manera literal.

Quant a la Instància és així:

"D. Juan Martí y Cantó Pbro. Cura Párroco de la parroquia de Santa Madrona de esta ciudad, en representación y con autorización expresa del Exmo. é Ilmo. Sr. Dr. D. Jaime Catalá y Albosa, Obispo de esta Capital y su Diócesis a V.E. con el debido respeto expone:

Que habiendo determinado el expresado Sr. Obispo levantar una iglesia parroquial con su casa rectoral y demás piezas necesarias en el ensanche llamado de Sta. Madrona, frente a la calle de Tapiolas, limitado entre las calles Piquer y Blay;

Suplica a V.E. se sirva otorgar el correspondiente permiso de edificar, con exención de derechos por ser el tal edificio una iglesia católica parroquial con sus dependen-

cias, casa rectoral y demás, teniendo en consideración que ha de ser construida con las limosnas que se recaudan en la Corporación y personas piadosas que quieran coadyuvar a tan indispensable obra.

Gracia que espera merecer la Exma. Ilma. el Sr. Obispo de los religiosos sentimientos de ese Ayuntamiento. Barcelona 27 de marzo de 1885".

Aquest últim paràgraf de la sol·licitud, ara evidentment no pot deixar de fer-nos somriure...

Signa la instància, l'esmentat Joan Martí i Cantó i va dirigida com ja s'ha dit, a l'Ajuntament.

L'informe de l'arquitecte Municipal, Antoni Rovira i Trias, del 30 d'abril de 1885 és negatiu, ja que en aquell sector s'ha de deixar un 20% d'espai lliure, però diu que no obstant podria autoritzar-se la construcció, per tractar-se d'una església.

Finalment, l'informe de la Comissió de l'Eixample, que diu així: "D. Juan Martí y Cantó presbítero, Cura párroco de la parroquia de Sta. Madrona en esta ciudad, en representación del Exmo. é Ilmo. Sr. Obispo de esta Diócesis acude a V.E. solicitando construir una iglesia parroquial en su casa rectoral en la parte del Ensanche llamada Santa Madrona con fachada en la calle Tapiolas, mediante la exención de derechos y con sugestión á los planos que acompaña;

Visto el informe emitido por el sr. Arquitecto municipal Jefe de Edificaciones y Ornato:

Atendido que la construcción de que se trata está destinada al culto y ha de costearse con las limosnas que se recauden de las Corporaciones y personas piadosas;

Atendido que si bien los planos de emplazamiento producidos determinan una superficie de jardín menor que la establecida en aquella barriada, sin embargo no

puede ofrecer-se inconveniente en la concesión del permiso que se solicita; previa siempre la aprobación de la Superioridad, toda vez que la única propietaria de los restantes terrenos de la manzana de que se trata no sólo consiente dicha edificación, sino que se obliga además á imponer a sus sucesores el cumplimiento de lo por ella expresamente consentido;

Atendido que una iglesia como á edificio público que es, puede hasta cierto punto considerarse que disfruta de determinadas prerrogativas no consentidas en edificios particulares, con tanto mayor motivo en cuanto con la edificación de una parte del jardín en la aludida manzana es evidente que la pública salubridad no ha de resentirse en lo mas mínimo;

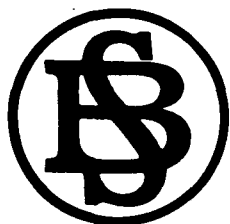
La Comisión que suscribe que podria V.E. servirse acordar con fuerza ejecutiva, se conceda con la exención del pago de derechos la autorización solicitada, mediante el cumplimiento de las condiciones que deberá fijar la Sección de Edificaciones y Ornato y previa aprobación de este acuerdo por la Superioridad.

Sin embargo V.E. d^a Barcelona 1 junio 1885".

Aquest document ve signat pels representants de la Comissió, i fou aprovat el dia 5 de juny de 1885.

Aquesta és doncs, la petita història de la parròquia de Santa Madrona i la data de juliol, és perquè el 20 d'aquest mes hi ha un escrit de D. Joan Martí i Cantó, reiterant la sol·licitud. Sembla també que les obres varen començar-se sense el corresponent permís, però com és obvi, l'obra va dur-se a terme i amb la més gran fidelitat als plànols del projecte.

LLUÍS MARIA ARAGÓ - Arquitecte.

BANC DE SABADELL

Bon Servei

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

*"Cal que Ell
(Jesús) creixi i
que jo minvi"
(Jo. 3,30).*

RENUNCIAR

La vida és plena de renúncies. No tot és al nostre abast, ni tot ens convé, ni tot és bo, ni tot és nostre, ... però tota renúncia ha de ser lliure o lliurement acceptada.

Tota elecció comporta una renúncia: o la TV o el descans, ... o un bon àpat fora de mida o quelcom més adient a l'edat, la salut, la butxaca i la solidaritat amb els qui pateixen fam...

A mesura que hom es fa gran, les renúncies són més nombroses: unes voluntàries, signe de seny; altres més o menys acceptades, quan ja no hi ha més remei...: l'oida s'afebleix, les articulacions grinyolen...

Hi ha renúncies exigides per la fe i d'altres que són signes d'amor. La renúncia per raó de valors més elevats ens condueix a la pràctica de l'asceti cristiana que fa de la mortificació i del sacrifici voluntari un camí de progrés moral i religiós, tot unint-nos al Crist que ens invita a anar amb ell, renunciant a nosaltres mateixos i prenent la seva creu (Mt 16,24).

Renunciar no desvaloritza allò que es deixa ja que com més preat és allò que hom anhelava i desitjava més valuosa fa la renúncia.

Aconseguir quelcom comporta esforç, renúncies, austeritat i lluita. Sant Pau ens en parla comparant-ho amb l'entrenament esportiu (1 C 24,25).

La convivència i la perfecció personal comporten la renúncia de si mateix tot situant l'amor propi en un lloc estimulant i vertader que exclou tota falsa valoració personal.

La disposició a la renúncia dóna pau. No voler renunciar a res és font d'intranquil·litat. Renunciar al nostre temps, comoditats, diners, ... per servir l'altre, per lliurar-se per quelcom millor, esdevé un testimoni que pot ser exemplar.

Saber renunciar amb esforç constant i metòdic per sobreviure i progressar... prepara per la renúncia irremediable a la vida tot aconseguint una VIDA PER SEMPRE.

LLUÍS ANTONI

Les trobades amb el nostre Cardenal

Grup d'assistents a la IV Trobada de la Gent Gran amb el Cardenal-Arquebisbe, celebrada el 13 de juny darrer a la Parròquia de Sta. Maria de Jesús de Gràcia.

Les quatre Trobades que hem celebrat, la primera el mes de maig de l'any passat a la Basílica de la Mercè i, posteriorment, a les parròquies de Sant Josep Oriol, Sant Ramon de Penyaforat i Santa Maria de Jesús de Gràcia, (presidides dues d'elles pel nostre Cardenal-Arquebisbe, Dr. Jubany i una pel Bisbe auxiliar, Dr. Daumal), han estat una bona ocasió de presència i de mutu estímul entre els que intentem de seguir Jesús a través de l'Església, que ens el fa present, i que mitjançant "l'acció de l'Esperit Sant enviat pel

Pare, ens adoctrina i ens recorda tot el que Ell ens ha dit" (Jo. 14,26).

Sense renunciar al goig d'anar-nos retrobant amb el nostre Cardenal, amb actes més o menys multitudinaris, intentarem en el present curs 86-87, fer unes **Trobades de caràcter més íntim i orientades a enfortir l'interior dels nostres Grups i dels seus membres**. Procurarem així seguir, també en això, l'exemple del diví Mestre en les seves etapes de "desert" i de replegament per tal de trobar-nos

—com Ell— amb el Pare, en el més profund del nostre interior personal i col·lectiu.

Cal, doncs, que tots i cada un dels nostres Grups, en especial llurs Consiliaris i Animadors, sentin la necessitat i tinguin cura d'organitzar aquests actes a nivell de parròquia o arxiprestat, els quals, tot i ser oberts a tothom, serveixin per a millor situar i enfortir la vida de cada un dels grups de "Vida Creixent", bo i sentint-nos estretament vinculats a l'Església, parroquial, diocesana i universal.

PREGÀRIA DE L'AMOR ASSOLIT

*Els meus dies tenen en Vós
l'inici i l'acabament.
Ja en la claror de l'alba
cerco la vostra claror:
I, quan el dia acaba,
el vostre sol brilla,
més intensament encara,
en el meu interior.*

*O, Déu, que mai no desoïu
la pregària de l'esperit fidel,
i allibereu de cap trampa
el qui segueix les vostres*

*petjades:
Concediu-me de no trair mai
la crida profunda que em feu.*

*Vós, que supereu el temps
amb el do de la vostra
presència,*

*feu que la vellesa
no sembri en el meu esperit
cap infecunda tristesa:
Feu-me assaborir, ja ara i ací,
l'eternitat feta tota entrega.*

*Només la vostra bellesa
—llum de l'esperit enamorat—
pot fer del nostre horitzó
un sol que mai no s'apaga.*

*I, només davant vostre
el temps és plenitud d'amor
assolit.*

A. LOPEZ BAEZA

*"Canciones del hombre nuevo"
(Sal Terrae, 1986)*

Activitats durant el primer trimestre del curs 86-87

Setembre. Dia 26 (divendres): TROBADA D'ANIMADORS DE TOTS ELS GRUPS. A les 5'30 de la tarda, a Roger de Llúria, 89, pral.

Octubre. Represa de les reunions habituals de cada un dels Grups de "Vida Creixent".

Dies 26 a l'1 de novembre: PEREGRINACIÓ A FÀTIMA.

En ocasió de l'Encontre internacional de "La Vie Montante", "Vida Ascendente" i "Vida Creixent" (Viatge organitzat per CATALUNYA CRISTIANA").

Novembre. Dies 6 i 7 (dijous i divendres). Trobada de Delegats de les diòcesis catalanes, a MANRESA.

Dia 15 (dissabte): III ASSEMBLEA GENERAL.

Dia 28 (divendres): TROBADA D'ANIMADORS DE TOTS ELS GRUPS.

A les 5'30 de la tarda, a Roger de Llúria, 89, pral.

DESEMBRE. Dia 13 (dissabte): RECÉS, dirigit pel nostre Consiliari diocesà, P. Lluís Antoni Sobreroca, S.I., sobre "L'ESPERANÇA".

VIDA CREIXENT celebra una Peregrinació a FÀTIMA dels dies 26 d'octubre a l'1 de novembre de 1986.

Ens hem posat en contacte amb CATALUNYA CRISTIANA que organitzarà aquest viatge pels membres de VIDA CREIXENT i en general per tothom que hi estigui interessat. Preu: 32.900 pessetes.

Per informació C.C. Maria Figueras de 10 a 13 del matí. Tel. 215 27 39 i 215 27 84.

La FAO ha destinat 500 milions per combatre la plaga de llagostes.

Deprés de la sequera

Les plagues de llagostes assoten Àfrica

La FAO, Organització de les Nacions Unides per l'Alimentació i l'Agricultura, ha dedicat gairebé 500 milions de pessetes per combatre la plaga de llagostes que assota Àfrica. El flagell de les llagostes ha arribat tot seguit del flagell que més ha preocupat al continent negre durant els darrers deu anys. Després de deu anys de sequera, Àfrica s'enfronta amb set espècies de llagostes que amenacen milions d'hectàrees de conreus.

Segons sembla, durant els anys de sequera, el problema principal fou la manca d'aigua i no es va pensar en els insectes que anaven apareixent. Amb el retorn de les pluges a la tardor del 1985, els insectes supervivents de la sequera han trobat suficient vegetació per alimentar-se, reproduir-se i pondre a les vastes zones del Sahel. Ara, un cop s'ha trobat la plaga al damunt, cada estat del Sahel ha remès una llista de necessitats en diners. El total de diners necessaris puja a més de 900 milions de pessetes.

La plaga ja ha arribat a trenta-dos països, però els més perjudicats són Mali, Senegal, Mauritània, Gàmbia, Burkina-Fasso i Guinea-Bissau. D'altra banda, per la tardor s'espera que germinin nous ous i que caldrà combatre grups de llagostes adultes capaces de volar més de 30 quilòmetres en un dia.

Tot i ser força tolerants amb l'entorn que els envolta, les llagostes són cruels amb els conreus amb el conseqüent perill que això representa per l'home. Ara per ara, el mill, el "sorgo" i el blat de moro han

estat els cultius més perjudicats, però la plaga pot estendre's cap a altres vegetals.

Calen solucions imminents

Com a exemple de l'efecte devastador d'aquests insectes, només cal pensar que un eixam de llagostes peregrines, una de les espècies més esteses actualment a Àfrica, pot estendre's per una desena de quilòmetres quadrats i aplegar-se en grups de més de 20.000 llagostes cada un. Donat que cadascuna pesa una mitjana de 2 grams i que menja cada dia un aliment semblant al seu pes, el càlcul és simple: un eixam devora diàriament 4.000 tones de matèria vegetal. Aquest pes, equivalent en vegetals conreats serviria per alimentar un milió de persones.

Segons Edgar Saouma, la situació és molt greu i cal trobar solucions ràpidament si no es vol acudir a una "explosió de llagostes". El mètode de lluita més eficaç és la prevenció. És a dir, la vigilància dels llocs on les llagostes ponen, per tal d'evitar-ne el naixement de noves. Actualment, Àfrica és amenaçada per dues grans espècies, unes de vida més solitària i d'altres de vida més gregària. És precisament en període de gregarisme quan la llagosta canvia de morfologia, de metabolisme i de comportament, i quan és més perillosa. Es coneixen les set espècies següents: llagosta peregrina, llagosta morena, llagosta migratòria, llagosta nòmada, llagosta senegalesa, llagosta puant, llagosta Aolopolus simulator i llagosta Catantops axillaris.

Margenades

He fet un viatge per terres del Mestrat. Poblacions de Terol, Castelló i Comarca del Matarranya. De Mirambel a Cantavieja, del Forcall i Portell de Morella a Aiguaviva i Santuari de la Mare de Déu de la Balma.

Terres de muntanya, treballades des de fa tants segles. Bancals i marges de pedres, aterrant turons i tossals, trossos petits de mal lleurar, de mal esporgar i de poc collir. Quins milers d'hores de feina ignorada i desinteressada no han contemplat els nostres ulls?

Fins a La Iglesuela del Cid la carretera va amunt. Veiem muntanyes cobertes de pinedes i vaques pasturant. A migdia l'aire és fresc. Hem pujat mil tres-cents vint-i-tants metres.

Per giragonses interminables la carretera ens duu de baixada. A la Balma s'hi arriba després d'unes hores de camí. És la més gran d'una filera de covés, excavades a la paret d'uns penya-segats que dominen una plana de bons conreus. Guarda una imatge de la Mare de Déu apareguda. N'hi ha, d'aquestes imatges, per tota la Península Ibèrica. són històricament certes: la invasió sarraïna obligà a amagar imatges religioses, que només segles més tard serien descobertes per algun pastor o pagès.

La Balma parla sense paraules, d'antigues persecucions. D'eremites obligats a amagar-se dels homes, per servir Déu.

Hi pugem amb cotxe fins les escales d'accés. S'han anat acumulant núvols negres, que multiplicaven els matisos del blau i el verd al paisatge; retron greument la llunyania i ens toquen les primeres espurnetes d'aigua. Dalt les escales, un bell mirador —ja som dins la roca—, com balconada damunt els camps. Ara plou de bona gana, i s'estén per la vall planera una remor silenciosa. Quin silenci, el de les tempestes!

Més a dintre, hi ha una cantina. S'ha anat la llum. Baf de paelles de peix, fum de fàries i repic de culleretes de cafè. Queda un grup fent la partida de cartes. Reneguen. Una dona renta vaixelles, l'amo en veure'ns passar cap a la porta del santuari, clients frustrats, profereix una frase de brutal blasfèmia. Vam sentir una punxada fonda. L'ofensa a la mare és per un fill doblement dolorosa.

Baixem del santuari, cap a les terres del Matarranya. Al llarg del viatge, hem entrat i sortit dues

vegades a terres de parla catalana. Ho sentíem com qui sap que entra o surt de casa. La pavimentació d'un carrer, al Portell de Morella, exhibeix un enorme rètol de la Diputació provincial de Castelló de la Plana, en català. És l'únic signe de normalització que hem vist: noms de carrers, establiments, "Cementerio Municipal" en tres pobles.

Els pobles del Matarranya (Terol) continuen essent catalanoparlants: La Cerollera, La Ginebrosa, Canyada de Verich, El Mas de les Mates, Bellmunt de Sant Josep, La Codonyera. Encara plou. No podem visitar cap de les imponents esglésies de pedra que suggereixen un passat nobiliari, en aquestes contrades. Però he trobat un signe de "normalitat" lingüística encantadora: un cartell de cartró escrit amb rotulador: "Los quintos del 86 no tenim paor de res, i abans d'anar-nos d'aquí, vingan juergues de tres en tres". Marxo amb un somriure: aquell "paor"...! Em fa recordar una dona que a Vall-de-Roures, capital de la Comarca, m'explicava fa uns mesos com se pasta i cou "lo pa lleig"; aquella fornara parlava con un personatge de Joanot Martorell o Bernat Metge.

I encara plovia. Havíem sortit a les deu del matí i tornàvem a dos o tres quarts de set del vespre. Potser fariem dos-cents quilòmetres? La falsa entrada de fosca deixava escapar de la nuvolada una il·luminació oblíqua.

Els marges dels bancals es fan amb un martell i pedra sobre pedra, netejant el camp, acuradament encaixades, una per una. Quins centenars de milions d'hores de feina, no vam veure? Mestrat i Matarranya, incomunicats, plens d'edificis gòtics i renaixentistes de pedra, senyorials, no us cal Catedral: Els marges dels bancals són la vostra Catedral. Una cadena de vides us ha deixat d'herència la bella parla, i un sentit de la vida: qui aixeca una paret de marge, pedra a pedra, hora a hora, estima algú.

Jo anava fent memòria d'uns versos d'En Josep Carner. Potser diuen així: "Vindrà un dia en què nosaltres / serem lluny, sota l'oblit. / Hi haurà amors en cases noves / i rosers en cada ampit / i cors dolços que meditin / els secrets de l'infinit". I és veritat.

SANTIAGO FERNÁNDEZ BURILLO,
Catedràtic de Filosofia. Lleida.

Per si mai
us passa allò
que no voleu que us passi mai...
(trençar-se un os, sotmetre's a una operació quirúrgica, etc.)
cal actuar ara.

Coneixeu la prestació d'Alta Cirurgia de l'Agrupació Mútua.

Truqueu als telèfons 318 18 00 ó 318 40 50.

Dels 16 anys complerts als 40 per a complir podeu formar-ne part.

Us informarem també de les altres prestacions.

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. 08010 Barcelona

Dia del Seminari 1987

Concurs de cartells

Els Rectors dels Seminaris de Catalunya i Balears convoquen el segon concurs de Cartells per seleccionar el cartell que anunciarà el Dia del Seminari de 1987.

S'estableixen les següents

Bases

1.- El cartell ha de tenir les següents característiques: Un format màxim de 35 x 50 cm. i un mínim de 25 x 35 cm., i ha d'estar fet a quatre colors.

2.- El cartell haurà de contenir el lema d'enguany: "Senyor, què voleu que faci?" i "Dia del Seminari 1987".

3.- El jurat tindrà en compte la qualitat artística del cartell, així com que posi en relleu la temàtica vocacional i el lema del Dia del Seminari.

4.- Els originals hauran de ser entregats abans del dia 1 de desembre del 1986, al carrer Diputació, 231, 08007 Barcelona, o als Seminaris de les Diòcesis de Catalunya o Balears, indicant al sobre "Concurs Dia del Seminari". En un paper a part hi constarà el nom i l'adreça del concursant.

5.- El jurat estarà format per artistes i professionals, així com per tres representants dels Seminaris de Catalunya i Balears, un dels quals actuarà com a secretari.

6.- El cartell guanyador serà premiat amb cent mil pessetes, i serà el que es publicarà per anunciar el Dia del Seminari.

7.- El jurat es reserva el dret de declarar desert el premi, així com de donar dos accessits de cinquanta mil pessetes i vint-i-cinc mil pessetes respectivament al segon i tercer finalistes si ho creu oportú.

8.- El veredict del jurat es farà conèixer a partir del dia 2 de gener, a través dels mitjans de comunicació.

9.- Es farà una exposició pública al Seminari de Barcelona de tots els cartells presentats.

10.- El veredict del jurat serà inapel·lable.

11.- Els originals no premiats es podran retirar a partir del dia 15 de gener al lloc on s'hagin entregat.

XXIII Convocatòria

Premis Recull 1986

Premis

Francesc Puig i Llena donat amb 100.000 ptes., a una narració màxima de 20 folis.

Ribas i Carreras dotat amb 125.000 ptes., a un recull de poemes.

Josep Ametller dotat amb 200.000 ptes., a un assaig, mínim de 50 folis sobre Salvador Espriu (l'home, l'escriptor, el poeta...).

Rafel Cornellà dotat amb 75.000 ptes., a un retrat literari i entrevista d'un personatge (amb il·lustració gràfica). Extensió mínima 15 folis.

Salvador Reynaldos dotat amb 75.000 ptes., a una obra inèdita de teatre.

a) Els treballs han de ser inèdits i en català. S'han de presentar cinc còpies a doble espai amb el nom i l'adreça de l'autor. No poden concursar treballs guardonats en altres certàmens.

b) A la primera pàgina cal fer constar el premi al qual es concursa.

c) Cal trametre'ls a RECULL (Apartat de Correus, 11-BLANES) abans del dia 24 de desembre d'enguany.

d) El jurat pot declarar els premis deserts o concedir accessits en lloc d'atorgar-los i, donada la diversitat dels premis que atorga està

facultat a organitzar-se de manera adient i eficaç, així com a dur a terme les consultes que cregui oportunes en cada especialitat.

e) Els premiats durant 18 mesos des de la concessió, cediran la prioritat de publicació a RECULL i l'import dels premis serà considerat un acompte sobre els drets d'autor, tot conservant la propietat intel·lectual de les seves obres.

f) El contracte d'edició a signar per ambdues parts s'ajustarà a la normativa legal vigent.

g) Cada vegada que es publiqui un treball premiat caldrà fer constar el premi amb la indicació "Convocat per la revista RECULL de Blanes".

h) RECULL no s'obliga a retornar els treballs no premiats els quals podran ser retirats d'Indústria Gràfica Montserrat, S.A., Anselm Clavé, 74, Blanes, tel. 33 02 98, a partir dels quinze dies següents a la data d'atorgament i durant un període de tres mesos.

i) La participació en el concurs comporta l'acceptació íntegra de les bases que el regeixen.

j) L'adjudicació serà feta per un jurat format per Joan Colomines i Puig, president, Joan Argenté, Benet Ribas, Jaume Reixach, Salvador Roca, Maria Ribas i Llorens i Maria del Vilar Puig, secretària.

MÚSICA

Concurs per al logotip d'"Èxits d'or"

L'emissora de ràdio RKOR convoca un concurs públic per tal de dissenyar el logotip promocional dels premis ÈXITS D'OR. El concurs és obert a tothom però s'adreça especialment als professionals i estudiants d'arts gràfiques, disseny i publicitat.

Bases

1.- La marca haurà de ser al·lusiva als futurs ÈXITS D'OR que, en l'edició d'enguany, tindran cinc apartats: millor cançó catalana, millor

cançó castellana, millor cançó anglosaxona, millor cançó interpretada en qualsevol llengua que no sigui cap de les precedents i millor banda original d'una pel·lícula.

2.- Cada concursant podrà presentar fins a dues propostes diferents.

3.- El premi serà únic i indivisible i estarà dotat amb 100.000 pessetes.

4.- L'obra guanyadora quedarà en propietat de RKOR que podrà utilitzar-la per als seus fins difusors.

5.- Els treballs hauran de ser presentats amb un estudi de mides, perquè la marca pugui ser adaptada a les necessitats habituals (paper de carta, sobres, carpetes de premsa, publicitat, etc.) i en forma de trofeu. També s'haurà de presentar un estudi de color, i en conjunt haurà de ser un treball totalment acabat que permeti la seva immediata utilització.

6.- Les obres concursants s'hauran de trametre per correu certificat, o ser lliurades personalment, a RKOR, carrer de Navarra, 14, 08400-Granollers (Vallès Oriental). Hauran d'anar acompanyades del nom, l'adreça i el número de telèfon de l'autor.

7.- El termini d'admissió de les obres finalitzarà el dia 10 d'octubre de 1986, a las 13 h.

8.- La constitució del jurat es farà pública en el moment de fer públic el veredict.

9.- El veredict del jurat serà emès durant la segona quinzena d'octubre de 1986.

10.- L'obra guanyadora serà difosa a través de la premsa i els mitjans de comunicació en general, així com també el curriculum del seu autor.

11.- Les obres no guanyadores podran ser retirades de RKOR al llarg dels dos mesos següents al tancament del termini d'admissió. Passat aquest temps podran ésser destruïdes.

12.- El participar en aquest concurs representa l'acceptació total d'aquestes bases. Qualsevol contingència no prevista serà resolta pel jurat, el veredict del qual serà inapel·lable.

Foment i estudi de la música d'Església

Participació catalana a les Jornades d'"Universa Laus"

"Universa Laus" és una associació internacional dedicada al foment i estudi de la música d'església. Fou fundada a Lugano (Suïssa) ara fa vint anys. Encara que les sessions d'estudi es feren prop del llac de Como (Itàlia), la commemoració dels vint anys tingué lloc a la pròpia ciutat de Lugano amb una sessió a l'Ajuntament i una celebració artística a la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe de la diòcesi.

La trobada d'enguany, a la qual han assistit vuitanta participants de deu països diferents, ha continuat aprofundint el tema de la inculturació. En la vessant pràctica, han estat presentats enregistraments procedents d'àrees lingüístiques diverses: Itàlia, França, Anglaterra, Irlanda, Alemanya, USA i Espanya.

Mn. Albert Taulé i Viñas, al qual acompanyaven el jove carmelita Josep Anton Rodríguez i la que signa aquestes ratlles, va presentar composicions litúrgiques en català i castellà de diversos autors.

Els diàlegs que seguien a les ponències o presentació d'exemples musicals, així com les celebracions, preparades pels diversos grups lingüístics, contribuïren, com cada any, a facilitar un profitós intercanvi, el qual, tard o d'hora, es reflecteix inevitablement en el futur treball de composició i divulgació que cada un dels participants porta a terme al seu país.

DOLORS VIÑAS

INSTITUCIÓ CULTURAL DEL CIC
Fundació Privada

ESCOLA DE CATALÀ

Curs 1986 - 1987

CURSOS PER A CATALANOPARLANTS

(3 hores setmanals)

Nivell elemental, mitjà i superior

CURSOS PER A NO-CATALANOPARLANTS

(3 hores setmanals)

Primer nivell i segon nivell

CURS PER A CORRECTORS

(2 hores setmanals)

Pràctica de correcció i traducció de textos

CURS D'ANÀLISI I DE REVISIÓ D'ASPECTES LINGÜÍSTICS

(2 hores setmanals)

CURS DE DIDÀCTICA

(6 hores setmanals)

CURSOS INTENSIVS

(3 hores setmanals)

NOTA: Els alumnes que hauran aprovat els cursos podran accedir a les proves oficials per a l'obtenció dels certificats corresponents de la JUNTA PERMANENT DE CATALÀ DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

Matí de 9 a 1, tarda de 4 a 8 de dilluns a divendres.
Reina Victòria, 14 - Via Augusta, 205 - Telèfon 200 11 33
08021 BARCELONA.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalscentcies. Pocs places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

Pentinats per a la temporada: els "Rizzi's"

MARIA JOSE EJARQUE

Cabells molt curts propis per a l'esport, com a homenatge als propers Jocs Olímpics que se celebraran a Barcelona el 1992.

Molta creativitat per a la temporada hivernal, a base de buscar combinacions entre longituds irregulars. És, doncs, la nova estètica del pentinat.

Els "Rizzi's" creats per Llongueras com el pentinat de la temporada tardor-hivern '86/87, aporten un important retorn a la feminitat.

L'estil de pentinat que Llongueras ha previst per a la temporada tardor-hivern '86/87, es basa principalment en la feminitat prèviament estudiada per aquest infatigable creador, i dona com a resultat, la presència d'exuberants cabelleres plenes de rissos graciosos i molt afavoridors.

Es tracta d'una moda i d'uns pentinats d'aspecte voluminos i tònica principal, la qual es basa en uns petits rissos tipus tirabuixó que Llongueras ha batejat amb el nom de "Rizzi's". I, sobre aquesta base, ha presentat gran quantitat de contrastes com són les mides irregulars, en les simfonies de colors i en els tirabuixons

sobre cabells llisos.

Mentre que per una banda s'accentuen les llargues cabelleres arrissades creant-se volums molt irregulars, veiem per altra part, que les mides en curts mitjans es presten al nou petit rínxol accentuant-se favorablement. Tanmateix, els grans volums jugaran

aquesta temporada el paper més important.

Tocant al color, aquest juga amb el contrast, combinant-se negres metàl·lics amb tons de fustes exòtiques. Puntetes aclarides d'un to gairebé platí, per a cabells molt llisos juntament a "rissos decolorats".

Finalment i amb motiu

dels propers Jocs Olímpics que se celebraran a Barcelona l'any 1992, Llongueras ha llançat un pentinat molt esportiu i de línia evolutiva, que presenta cabells molt curts tant per homes com per dones, basats en una gran mestria en el tall, destacant amb això la plasticitat de l'esport, a través de la moda.

COSTUMS I TRADICIONS

Quan els tres reis dinen al cel

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

No recordo se he comentat alguna vegada, en arribar el dia 29 de setembre, el perquè del refrany "Per sant Miquel el berenar se'n puja al cel". Segurament algun Miquel de les joves generacions en desconeix l'origen tota vegada que avui els costums són diferents.

Efectivament; el refrany va néixer en aquells reculats temps en els quals quan s'escurçava el dia, la gent anava al llit com les gallines, és a dir, així que es feia fosc. Per això se suprimia el berenar, especialment el dels infants, s'avançava el sopar i hom s'ajaçava abans.

Per contrapartida, quan el dia s'allarga es torna a la vida normal i al refrany anterior s'hi afegeix: "i per sant Macià, torna a pujar", és a dir, ja es berena.

Sant Miquel ha estat i és, encara, molt venerat. El tenien per patró els fabricants de balances, els oficis que treballaven l'or i l'argent, els cadiraies, alguns flequers, els neulers i oblers, teulers, rajolaires, calderers, esparters, vidriers i molts d'altres oficis, alguns ja caiguts a l'oblit. I són força els pobles que el tenen, també, per patró, com Setcases i Cervera —sobre Camprodón—; o Sespèrres, sufragània de Sant Martí de Centelles. I és venerat en nombroses ermites que fóra llarg d'enumerar.

Per raó de les balances, car és sabut que amb elles es diu que pesa les animetes, se'l representa portant-les en una mà, mentre amb l'altra aixeca l'espasa contra l'àngel rebel

i el foragita del cel. A Olot era corrent creure que si es posava un ciri davant la imatge, s'havia de fer ben bé al mig, car si s'inclinava cap a la cara del dimoni, aquest es creia que anava per ell i en agraïment afavoria el suposat devot. Això sí, els favors del dimoni eren dolents per a qui els rebia.

Conta una llegenda que quan morí l'alt rei en Jaume I, el dimoni es volia apoderar de la seva ànima i endur-se-la a l'infern. En això, l'arcàngel sant Miquel li plantà cara, acompanyat d'un estol d'àngels i proveït de les balances. El dimoni reclamava l'ànima del difunt argumentant que havia pecat molt. Sant Miquel replicava que també havia fet moltes obres bones i proposà pesar els mèrits i les mancances.

Accedí el dimoni i cridant una colla de dimoniets començaren a posar en un dels plats, els pecats. A l'altre, els angelets hi anaven posant una pedra i una fusta de cadascuna de les esglésies que el rei havia fet erigir a les terres conquerides als moros. Al final, el plat de la balança celestial pesà mil vegades més que el del diable que seguit dels seus galifardeus s'entornà a l'infern, mentre l'ànima del rei, rodejada dels àngels pujava triomfalment al cel.

Sant Miquel és molt relacionat amb la meteorologia i les tasques del camp. Una trentena de refranys en aquest sentit ho testimonien. El dia de Sant Miquel al migdia, els estels dits "els tres reis" són al mig del zenit. Per això es diu: "Per sant Miquel els reis dinen al cel".

NOVETATS EDITORIALS

GREGORI MATEU ESTARELLAS
Ramell de nostàlgies

RAMELL DE NOSTÀLGIES

GREGORI MATEU ESTARELLAS

ISBN 84-254-1546-2
14,1 x 21,6 cm.
164 pàgines - Rústega
1.203 ptes. (sense IVA)
1.275 ptes. (amb IVA)
1986 - Editorial Herder
Barcelona

INVITACIÓ A LA SOCIOLOGIA

Una perspectiva humanística
PETER L. BERGER

Versió catalana de Joan Estruch
ISBN 84-254-1530-6
14,1 x 21,6 cm.
228 pàgines - Rústega
1.132 ptes. (sense IVA)
1.200 ptes. (amb IVA)
1986 - Editorial Herder
Barcelona

EDITORIAL HERDER S.A.

Provença, 388 - 08025 Barcelona
Tel. 257 77 00 - Télex 54120 HEGRE

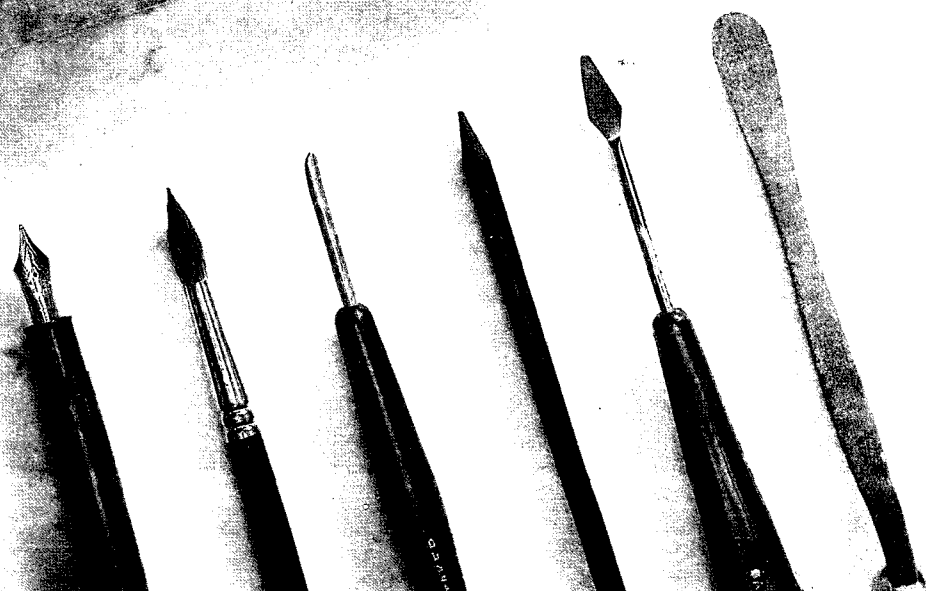
UN VIATGE ARTÍSTIC I LITERARI PER LA CATALUNYA CONTEMPORÀNIA

Una aportació de la
Diputació de Barcelona
a la candidatura olímpica de
la ciutat de Barcelona

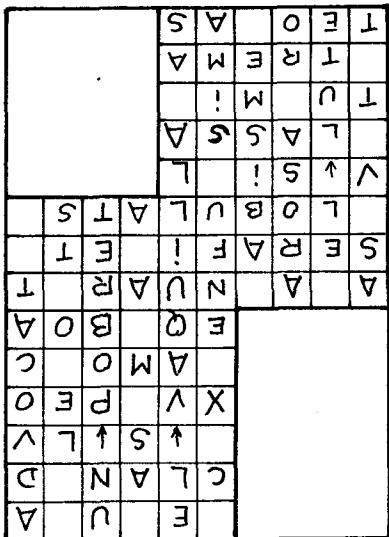
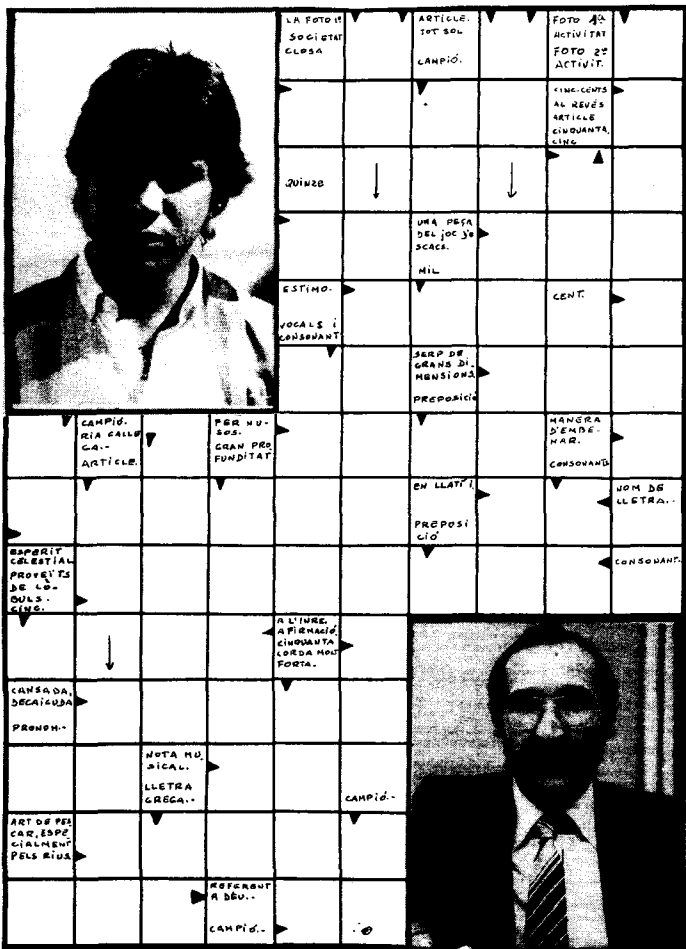
Diputació de Barcelona

COUNTERFOOT

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

El 16 d'agost del 1960, Espanya commemorà la canonització del Beat Joan de Ribera, amb una sèrie de dos segells. Tiratge: 800.000 sèries. Dentat: 12 1/4 x 12 3/4. Valor 1 i 2'50, taronja i vermell magenta respectivament. En tots dos figura el retrat del sant.

El Beat Joan de Ribera nasqué a Sevilla l'any 1533, fill de Pere Afan de Ribera, virrei de Catalunya i Nàpols. Es doctorà a la Universitat de Salamanca. Pius IV el nomenà bisbe de Badajoz, i després arquebisbe de València i patriarca d'Antioquia (1569). Bon teòleg i asceta, escriví "El catecisme de Ayala, reformado y reconstruido". Gran humanista, fou mecenes de savis i artistes. Felip III el nomenà virrei i capità general de València. Morí l'any 1611. Fou beatificat per Pius VI l'any 1796, i canonitzat per Joan XXIII l'any 1960.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

FER GIMNÀSTICA...

S

Solució al 365

ESLAU

ES LA U

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

ADMINISTRATIU i oficial electricitat.
Contracte mercantil.

P E T I T S

A N U N C I S

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínica titulada INEM 37.233.125.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

PETICIONS

PERSONES qualsevol edat i sexe, treball fàcil, encara que siguin jubilats, hores a convenir, tinguin ànsia de treball per amor a Déu per despertar i revitalitzar la fe del proïsme, encara que visquin en qualsevol localitat d'Espanya, precisen a SECIN (Servei Catòlic d'Informació) Apartat de Correus 2168 Barcelona.

VARIS

ES NECESSITA senyora de 50-55 anys per a cuidar i fer companyia a Sra. Truqueu al tel. 340 89 39.

SOLTER de 45 anys desitja matrimoni catòlic amb soltera o viuda. Truqueu a Antoni 726 44 14.

PROF. EGB. Matemàtiques, català, mecanografia. Tel. 824 42 96

SOLTER de 41 anys vol casar-se amb noia cristiana i situada. Tel.: 347 39 23 i 872 59 80.

MESTRA E.G.B. esp. ciències humanes, amb experiència. Títol de català, religió, bàsic, anglès. Blanquerna Tel. 201 49 51.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ENGLISH LANGUAGE CORNER. Anglès tots nivells. Totes edats. Profs. qualificats. Experiència. Av. Paral·lel, 115.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALETs I
APARTAMENTS en els
millors indrets de l'Escala (Costa
Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

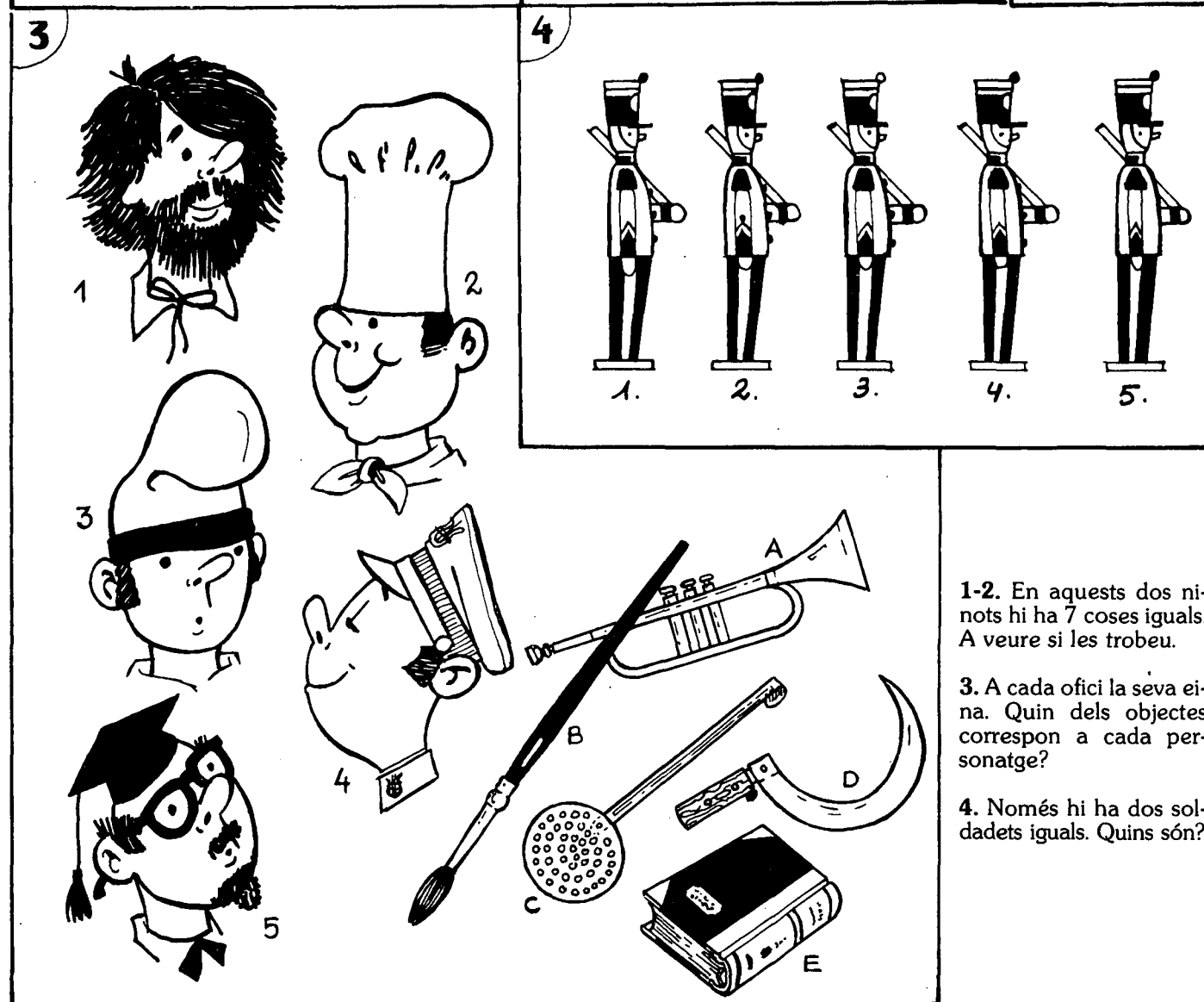
100 ptas.
200 ptas.
300 ptas.
400 ptas.
500 ptas.
600 ptas.
700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA,
carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

Joan.

1-2. En aquests dos nits hi ha 7 coses iguals. A veure si les trobeu.

3. A cada ofici la seva eina. Quin dels objectes correspon a cada personatge?

4. Només hi ha dos soldadets iguals. Quins són?

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any VI - n.º 323

Històries d'Eixerits

El plor de sant Francesc

Veure plorar una persona gran em fa molta impressió. Els petits, no sé per què, plorem més fàcilment. Quan una persona gran plora és que té un disgust o una alegria molt gran.

Doncs bé, fa poc vàreig veure una pintura antiga molt bonica: representava sant Francesc plorant amb les llàgrimes que li queien cara avall. Em va fer molta impressió. Després vàreig pensar: ¿Per què ploraria, avui, sant Francesc?

I se m'acudí això: D'una banda, ploraria d'alegria, content, perquè Nostre Senyor ens estima a tots i vol el bé i la felicitat de tots i, tard o d'hora, participarem tots de la festa eterna del seu Regne.

Per l'altra banda, ploraria de disgust per la manca d'amor i de pau que hi ha en el món; perquè molts no es recorden d'estimar Déu, Jesucrist, la seva Església; perquè es cremen els boscos i perquè els pobres no els estima gaire ningú. Ploraria, perquè encara voldria ser més sant, estimar més Déu i els altres, escampar pau i bé per tot arreu.

I perquè no entendria que els homes s'entossudeixin a ser egoistes i violents, enlloc d'estimar-se com a germans.

Els Eixerits i Eixerides de Catalunya, no volen pas que ploris, sant Francesc!

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

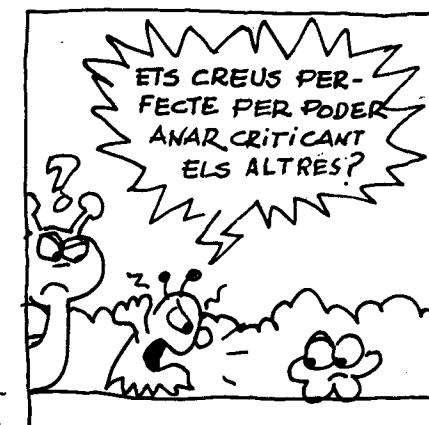
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 16, versets del 19 al 31 (Lc 16:19-31).

Reflexionem: 1. Allò important és "ser ric de Déu"; és a dir, de Veritat, de Bondat, d'Amor. Déu és la font de tota vida i de tota felicitat; d'Ell ho hem rebut tot i només Ell pot donar-nos la VIDA eterna.

2. Un "mal ric" segons l'Evangeli, és aquell que, tant si té poc com si té molt, allò que té s'ho vol per a ell i no vol compartir-ho amb ningú. I "un pobre" en el bon sentit de l'Evangeli, és aquell que, tant si té molt com si té poc, allò que té està disposat a compartir-ho amb els altres.

3. En aquest món, els qui tenen diners, poder, fama etc. fardegen molt, pensen molt en ells i molt poc en els altres. Però, la fe ens diu i assegura que, allò que a l'hora de la veritat serà font de vida eterna, és l'amor i el bé.

El mossèn

DIUMENGE - 28

10.45 Matinal a TV3:
"Rèquiem" de Verdi.
12.45 Fi d'emissió.
15.00 Telenotícies.
15.30 Charlie Brown i Snoopy:
16.00 La pel·lícula del diumenge:
"L'home del carrer".
17.30 Els supertrònics.
"La xarxa".
18.30 Botó fluix.
19.00 La gran vall:
"El bagul de ferro".
20.00 Curar-se en salut.
20.30 Trenta minuts.
21.00 Telenotícies.
21.30 A cor obert:
"By-pass".
22.30 Per determinar.
23.00 Gol a gol.
00.15 Fi d'emissió.

DILLUNS - 29

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Gol a Gol".
14.30 Telenotícies.
15.18 Carson i Carson, advocats:
"El dia de Sant Patrici".
16.05 Fi d'emissió.
18.45 Avanç informatiu.
18.48 Fes flash.
19.20 Oliana Molls.
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3:
"Guerra entre homes i dones".
23.15 Telenotícies.
23.30 Arsenal.
00.00 Fi d'emissió.

DIMARTS - 30

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Joc de ciència". "30 minuts".
14.30 Telenotícies.
15.18 Carson i Carson, advocats:
"El vall de disfresses".
16.05 Aula visual.
16.40 Fi d'emissió.
18.45 Avanç informatiu.
18.50 Fes Flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan:
"Robatori a mà armada".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Perry Mason:
"El cas de la promesa enrabada".
21.55 Basquet:
Final Lliga Catalana.
23.30 Telenotícies.
23.45 Jazz.
00.30 Fi d'emissió.

DIMECRES - 1

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Curar-se en salut".
14.30 Telenotícies.
15.18 Carson i Carson, advocats:
"Les aparences enganyen".
16.10 Aula visual (Rep.).
18.47 Avanç informatiu.
18.50 Fes Flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan:
"La presa de Weawer".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Simon i simon:
"L'illot del pirata".
22.35 Pel·lícula:
"La fuga de Segovia".
00.10 Telenotícies.
00.25 Fi d'emissió.

DIJOUS - 2

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TV3, segona vegada:
"Informatiu Cinema".
"Programa de mà".
14.30 Telenotícies.
15.18 Carson i Carson, advocats:
"Riu, pallasso, riu".
16.10 Aula visual.
16.40 Fi d'emissió.
18.45 Avanç informatiu.
18.48 Fes flash.
19.20 La guerra de Tom Grattan.
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Narracions italianes:
"L'illa".
22.00 A tot esport.
23.30 Telenotícies.
23.45 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 3

13.30 Avanç informatiu.
13.33 TVE, segona vegada:
"A tot esport".
14.30 Telenotícies.
15.18 Carson i Carson, advocats:
"Àngels de la guarda".
16.10 Aula visual: (Rep.)
16.40 Fi d'emissió.
18.45 Avanç informatiu.
18.48 Dibuixos animats.
19.20 L'ofici d'aprendre.
19.50 Botó fluix.
20.30 Telenotícies.
21.00 Ellery Queen:
"L'amant suïcida".
21.45 Un país que no fa pels vells".
23.00 Trossos.
23.30 Telenotícies.
23.45 Cinema de mitjanit:
"Pare i senyor".
01.40 Fi d'emissió.

DISSABTE - 4

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV:
"Caminada fins a Oasi".
17.00 Esports en acció.
18.30 Curt-metratge:
"I mira".
19.00 Els germans Hardy i Nancy Drew:
"El misteri de la casa encantada".
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Mossèn Charlie:
"El nou capellà".
21.30 Eugeni.
22.00 Ai!... Smit i Jones:
Cap. 1.
22.30 Galeria oberta:
"Programa de mà".
00.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 28

8.30 Concert.
9.30 Caminar i veure.
10.30 El dia del Senyor - Santa missa.
11.30 Poble de Déu.
12.00 Estudi Estadi.
15.00 Telediari 1.
15.35 Els diminuts.
16.00 Autopista vers el cel:
"El cielo en la tierra".
17.00 Si ho sé no vinc.
18.00 L'altra guerra.
19.00 De 7 en 7.
19.30 Punt de trobada.
20.30 Curses de cavalls.
21.00 Telediari - 2.
21.35 Cançó trista d'Hill Street:
"Locura de jungla" (I).
22.30 Al fil de l'impossible.
23.30 Estudi estadi. (Edició nit).
01.00 Comiat.

DILLUNS - 29

7.30 Bon dia.
9.10 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra:
Ep 41.
10.10 Estudi Estadi: (Rep.).
11.45 Només es viu una vegada:
Ep 31.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Gent guapa.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El cotxe fantàstic:
"El camaleón".
16.35 La tarda.
17.25 Avanç telediari.
17.30 D'ací i d'allà.

18.00 Barri Sesamo:
"Niño nuevo".
18.25 L'espill màgic.
19.00 El planeta imaginari.
19.25 De pel·lícula:
"Panorama de actualidad".
20.00 Consum.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Vent, fusta i fang:
"Japón" (II).
21.45 Règim obert:
"Dos días de libertad".
22.45 El nostre planeta:
"Naturalesa humana".
23.45 Telediari - 3.
00.15 Telesport.
00.35 Comiat.

DIMARTS - 30

7.30 Bon dia.
9.10 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 42.
10.10 Punt de trobada. (Rep.).
11.10 Consum.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep. 32.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Gent guapa (2).
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Ganador por una cabeza".
16.35 La tarda.
17.25 Avanç telediari.
17.30 Dintre d'un ordre:
"Las Cortes" (I).
18.00 Barri Sesamo.
18.25 A mitja tarda.
19.25 Les noies d'or.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Plató buit.
22.25 Les viúdes - Ep. 2.
23.20 A portada.
23.50 Telediari-3.
00.20 Telesport.
00.30 Testimoni.
00.35 Comiat.

DIMECRES - 1

7.30 Bon dia.
9.10 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 43.
10.10 Plató buit. (Rep.).
11.10 Val més prevenir.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 33.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Plaça major.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Licencia para matar".
16.30 Lletre menuda.
16.55 Toros.
19.30 La terra de l'arc iris.
20.00 Tot queda a casa.
20.30 Telediari-2.
21.15 L'arca de Noe.
"La península de Paracas".
21.45 Sessió de nit:
"Levando anclas".
00.15 Telediari - 3.
00.45 Telesport.
01.15 Comiat.

DIJOUS - 2

7.30 Bon dia.
9.10 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 44.
10.10 Fi de segle.
11.40 Només es viu una vegada:
Ep. 34.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 A la tercera va la vençuda:
Sèrie d'humor.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Steele. Acero templado".
16.30 La tarda.
17.25 Avanç telediari.
17.30 L'art de viure:
"Franz Litz".
18.00 Barri Sesamo.
18.25 El quiosc.
19.00 Elegir una professio.
19.30 Al mil per mil.
20.00 Mash:
"Echame una mano".
20.30 Telediari - 2.
21.15 Louisiana - Ep. 4.
22.15 La comèdia dramàtica espanyola:

"La Puerta del Angel".
00.00 Telediari - 3.
00.30 Telesport.
00.40 Comiat.

DIVENDRES - 3

7.30 Bon dia.
9.10 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep 45.
10.10 Moments (Rep.).
11.10 Lletre menuda (Rep.).
11.40 Només es viu una vegada:
Ep 35.
12.25 Avanç informatiu.
12.30 Tennis.

14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Remington Steele:
"Steele, tocado".
16.35 La tarda.
17.25 Avanç informatiu.
17.30 Un país de sagitari.
18.00 Barri Sesamo.
18.25 Noeli:
"El abuelo de Noeii".
18.55 La superàvia:
"La Superabuela y el Mago Ian".
s19.20 Al galop.
19.55 Val més prevenir.
20.30 Telediari - 2.
21.15 Entre amics.
23.00 L'investigador:
"La compañera Conny".
00.00 Telediari - 3.
00.30 Telesport.
00.40 Comiat.

DISSABTE - 4

8.30 La nostra setmana.
9.30 Entre amics. (Rep.).
11.00 La bola de cristall.
12.20 Objectiu 92.
13.20 Loteria.
13.30 Gent jove.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els petitets.
16.05 Primera sessió:
"Una noche en la opera".
17.50 La pantera rosa.
18.15 Ja sé que tens promès.
19.05 Documental.
19.35 La fugida de Colditz:
"Camaleón".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.40 Dissabte cinema:
"Verano del 42".
00.35 Comiat.

DIUMENGE - 28

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.30 Connexió amb Madrid.
15.30 Documental.
16.00 La bona música.
17.00 Estrenes TV.
"Un largo regreso".
18.45 Candy, Candy.
19.15 Moments.
20.30 Recordar, perill de mort.
21.05 Ni en viu ni en directe.
21.30 El dominical.
22.35 Diumenge cinema:
"Los años locos".
00.10 Metropolis.
00.40 Comiat.

DILLUNS - 29

17.00 Un passeig per la història.
17.30 Temes de Catalunya:
"Últimes postals del Pirineu".
18.00 Pica puça.
18.30 Biniki, la dragona rosa (3).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.

19.15 Mans artesanes.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 Altres pobles:
"Ingleses".
21.00 Música a les nou.
22.00 Dilluns cinema:
"Furia".
23.35 Curt-metratges:
"Vibraciones oscilatorias".
00.00 Últimes preguntes.
00.30 Suspens:
"La araña".
00.45 Comiat

DIMARTS - 30

17.00 Documental:
"Wagner".
18.00 Pica puça.
18.30 Biniki, la dragona rosa (4).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Mans artesanes.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 Planta baixa.
21.00 Especial:
"Juanita la larga".
22.00 L'arca de Noe.
22.25 Documents TV.
23.55 Tendido cero.
00.30 Comiat.

DIMECRES - 1

17.00 Mirades.
18.00 Pica puça.
18.30 Biniki, la dragona rosa (5).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Mans artesanes.
19.30 Dibuixos animats.
20.35 Amb les mans a la massa.
21.05 Katie i Allie (12).

21.30 Fi de segle.
23.00 Temps moderns.
23.55 Carol Burnett (10).
00.20 Temps de creure.
00.35 Comiat.

DIJOUS - 2

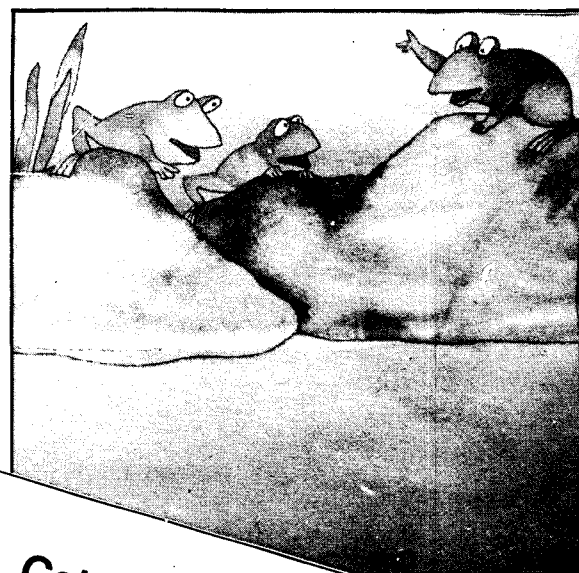
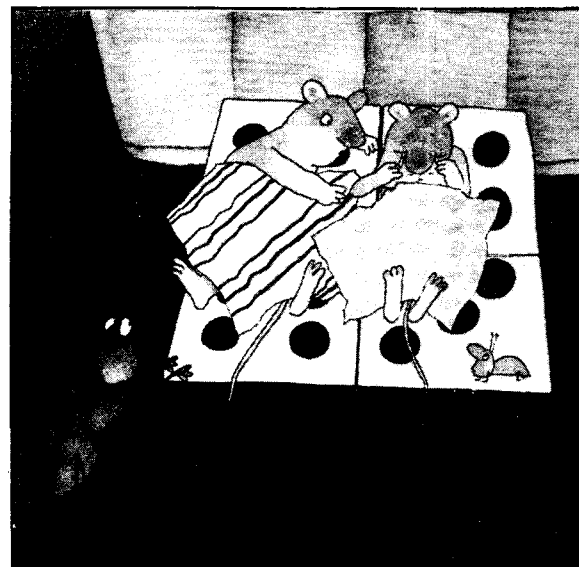
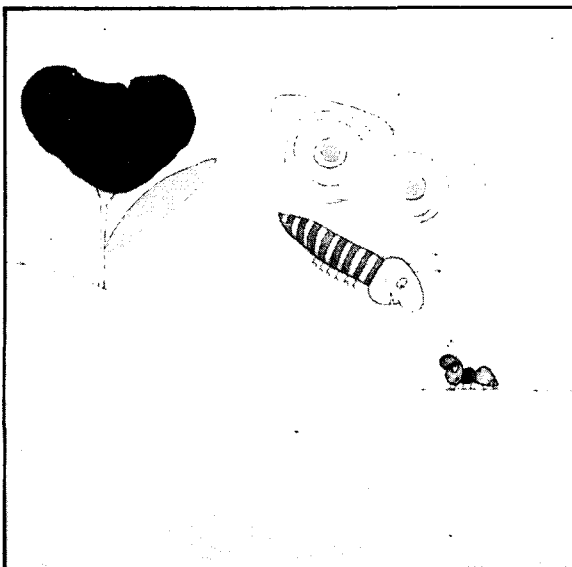
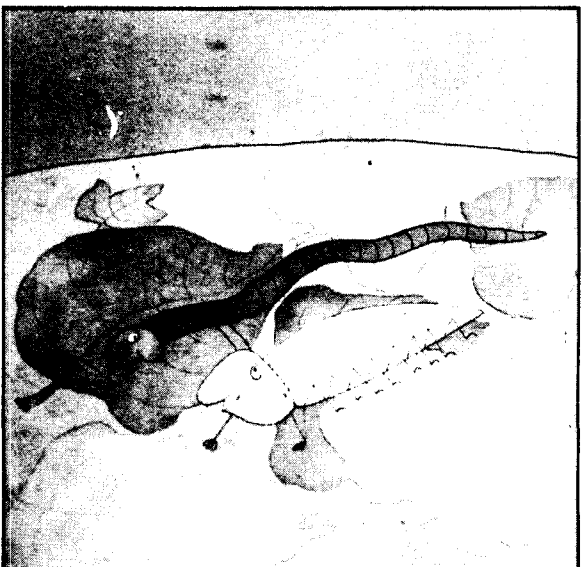
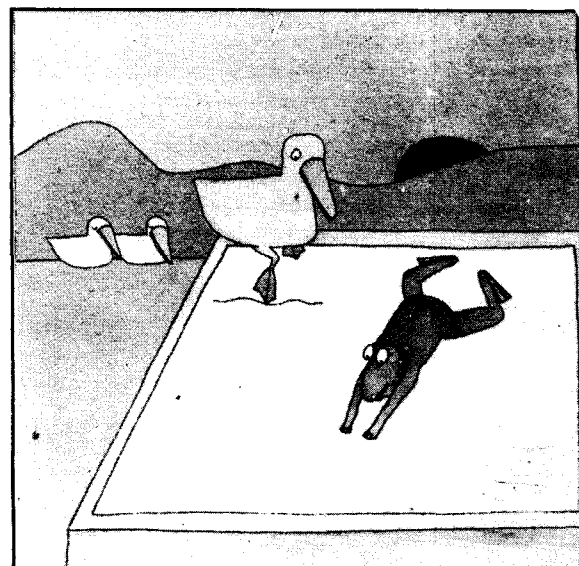
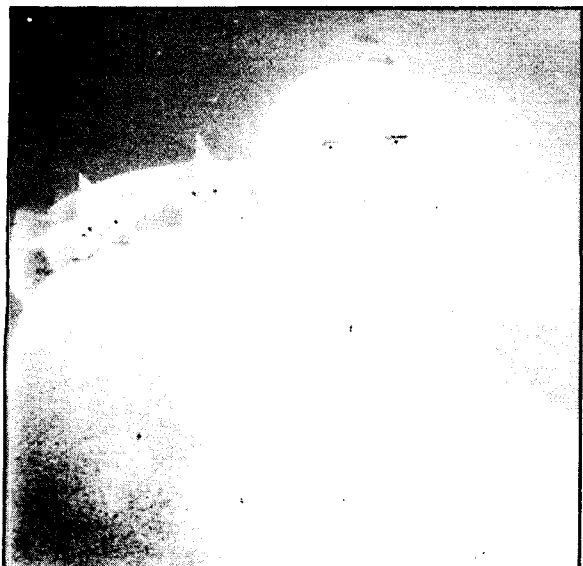
17.00 Palmerston (11).
18.00 Pica puça.
18.30 Biniki, la dragona rosa (6).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Mans artesanes.
19.30 Dibuixos animats.
20.00 A-uan-ba-buluba-balam-bambu.
21.00 Fila 7.
22.10 Cinema Club:
"Mata Hari".
23.55 Especial fila 7.
00.55 Comiat.

DIVENDRES - 3

17.00 Teatre:
"L'hereu i la forastera".
18.15 Gaudi i la música (1).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Mans artesanes.
19.30 Dibuixos animats.
20.30 El cinema:
"La heredera".
22.25 Jazz entre amics.
23.50 La veu humana.
01.10 Comiat.

DISSABTE - 4

10.30 Les aventures de Tom Sawyer:
(Ep. 37 i 38).
11.15 Temes de Catalunya:
"Homes sense dones".
11.40 Opera.
Spleen.
13.00 Canal 10.
13.30 Animals.
14.00 Recull informatiu.
15.00 135 escons.
15.30 Connexió amb Madrid.
15.30 Estadi 2.
21.00 La finestra electrònica.
23.05 Concert 2.
00.40 Comiat.

Títols publicats:

Cargol treu banya
El ratolí golafre
L'ocell fredolíc
Rac rac, fa el corc
El cuc poruc
La formiga distreta
El cucut bromista
L'ànec i la granota
L'ocell viatger

Aprendre a volar
Festa grossa
Cauen les fulles
Ens podem quedar?
El vestit blanc
La lluna, la pruna
L'aventura
L'arc de Sant Martí
L'ocell que torna

Contes d'imaginació amb text manuscrit
100 ptes. cada un.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP
Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04

LA VEU D'UN POBLE ADOLORIT

ENS EN RECORDEM SEMPRE

Aquest dissabte, dia 27, les diòcesis catalanes organitzen una jornada d'adhesió i solidaritat amb Montserrat després dels tràgics incendis dels dies 18, 19 i 20 d'agost. La muntanya va sofrir una agressió brutal. Els catalans ens sentirem impotents i ferits. Ens havien tocat una fibra molt sensible. Tanmateix, el poble català ja s'ha llançat de ple a la tasca de recuperació d'uns boscos que formen part de la nostra riquesa.

Tots considerem Montserrat com quelcom entranyablement nostre i desitgem que recuperi el seu verd tan aviat com sigui possible. El Patronat de la Muntanya de Montserrat s'encarregarà de coordinar totes les iniciatives. Tots hi podem posar el nostre granet de sorra.

"Catalunya Cristiana", recull en aquest número especial una mostra representativa d'articles que han aparegut a la premsa i cartes de lectors sobre el tema de l'incendi de Montserrat. És la veu adolorida d'un poble.

"Som prou conscients del que som i com estem? Tal vegada les flames poden ser purificadores de moltes mancances. Tal vegada la muntanya cremada ens fa pensar en "l'Església cremada". Aquestes paraules d'un fill de Joan Maragall m'han commogut. El gran poeta sabé llegir els signes del seu temps. El desastre de la setmana tràgica fou per a ell estímul per a escriure una de les seves pàgines més il·luminadores. Si l'haguéssim escoltat...

Jo crec que també ara nosaltres, els ciutadans de Catalunya, hem de prestar atenció als signes dels temps, i no passar de llarg enfront de les qüestions decisives que se'ns plantegen a través dels fets tan dolorosos que ens ha tocat de viure.

L'esforç arriscat dels qui han extingit els incendis, les aportacions dels tècnics i dels polítics responsables que n'estudien les causes i els remeis, tot això és molt important, és molt urgent! Però no ens pot fer oblidar l'advertiment

Reflexió sobre la muntanya cremada

CASSIÀ M. JUST Abat de Montserrat

"Si no treballem units al servei de Catalunya, no sols se us cremaran els boscos, sinó també les vostres institucions, la vostra mateixa convivència ciutadana. Tot podria quedar calcinat". En canvi, diu l'abat de Montserrat, si sabem posar Catalunya per damunt d'interessos partidistes, "la muntanya cremada tornarà a florir bella, esplèndida, símbol d'un poble reconciliat i unit amb cor de germans".

trasbalsador de la muntanya cremada: Si no treballem units al servei de Catalunya, no sols se us cremaran els boscos, sinó també les vostres institucions, la vostra mateixa convivència ciutadana. Tot podria quedar calcinat!

El bé comú del nostre poble, per tant, ha d'estar per sobre dels afanys de poder i de protagonisme.

Ha estat preciosa la reacció de molts sectors de la societat catalana. En la seva àmplia gamma d'op-

cions polítiques i religioses ha sabut respondre unànimament amb signes de solidaritat envers Montserrat i ens ha encoratjat a continuar el nostre esforç de cara al futur sense odi, amb generositat i valentia. Com hem d'agrair aquest moviment espontani del nostre poble!

Però constato un perill: certs intents de dividir-nos, de distanciar-nos els uns dels altres, especialment respecte a les institucions que tenen la principal responsabi-

litat sobre la nostra terra. No és just, per exemple, tergiversar o treure del seu context paraules d'alguns membres de la comunitat de Montserrat que poden així erosionar la imatge d'una o altra conselleria. Estic d'acord que hi hagi una discussió objectiva sobre mètodes i actuacions. Però rebutjo tota informació unilateral i partidista. Tots hem de ser conscients de les nostres limitacions econòmiques, tècniques i humanes. Però desconèixer l'immens esforç que

s'ha fet des de la Presidència de la Generalitat i des de les conselleries més directament implicades i atribuir-los totes les desgràcies i fallades, això no ho trobo honest i sento el deure de manifestar-ho clarament. Són massa freqüents les campanyes de desprestigi de les nostres institucions per part d'algunes persones i mitjans de comunicació que no han demostrat pas fins ara una estimació especial per la nostra terra. Alerta, doncs! No permetem que ens divideixin. Des de les diverses opcions polítiques o religioses, esforcem-nos conjuntament pel bé de la nostra terra i de tots els seus habitants, especialment per aquells que han quedat, a causa dels focs, sense casa o sense mitjans per a guanyar-se el pa de cada dia. Discutim noblement els nostres problemes i les possibles solucions, però no caiguem mai en la denigració sistemàtica de les persones.

I la muntanya cremada tornarà a florir bella, esplèndida, símbol d'un poble reconciliat i unit amb cor de germans.

AVUI

Ens l'han cremat. Encara en dura la cremor. No endebades sóc català, Montserrat és meu. I més, perquè dic missa gràcies a Montserrat.

No em cal la mansuetud monàstica de dom Cassià, les puc ventar pel dret. Montserrat va cremar pels quatre costats, i no pas pel vent. No hi ha cap vent tan boig que giri de quadrant sense ni com va ni com ve. Ens l'han cremat. Dic això perquè no es pensin que ens han penjat la llufa, té raó l'abat. Callem.

Fet i fet la cremada és una gràcia.

Les flames ens han aïllat allò que ja vivíem. Montserrat és la catedral gòtica de Déu enmig del nostre país. El Senyor de Pentecosta ens ha fet el do d'uns penyals serrats a la folla. Montserrat encara és ací, res no aterrarà els penyals esdevinguts senyal.

Tampoc res no aturarà la rebrotada de l'alzinar. Ho sé pla bé. No fa pas tant que es va cremar el solell acarrascat de Queralt. Sense fer-hi res, torna a ser nou. Sense fer-hi massa, l'alzinar de la muntanya santa tornarà a la ufana.

Ep, minyons, mentre no hi replantin pi blanc, un arbrot que crema com encenalls. Déu ens salvi de la "re població forestal", altrament d'ací a vint anys tornariem a ser-hi. Deixem mare naturalesa, sàvia d'instint, a mans de Déu, que faci el seu fet, i fins tornaran els ocells. Bé, no fem l'ecologista.

Perquè Montserrat és més que una muntanya.

Montserrat

JOSEP M. BALLARÍN

És un monestir, una de les mares d'aquesta filla de monjos. Una gràcia com la de Montserrat només ens la podien donar els monjos fent feixes de psalms, de treball, de casa neta al llarg d'un mil·lenni. I fent acolliment. Als muntants d'una porta del monestir hi ha escrits noms de reis i sants acollits sota aquella llinda. Amb tot el respecte pels sants i pels reis, no fóra pas massa. Durant un mil·lenni, el monestir ha rebut milers i milers d'hostes desconeguts. Hi va trobar recer qualsevol rei de tron, i, no fa pas gaire, n'hi ha trobat més d'un menjacapellans fugint de la poli. Va acollir sant Ignasi tant com acull el primer pecador que vulgueu. Pel que em toca, en una hora trista hi vaig trobar aixopluc quan no en tenia d'altre.

Déu faci que el foc de la muntanya atii el foc d'algun jove prou foll per a posar-se cogulla. Si fos així, beneït foc i beneït alzinar cremat.

Déu us beneeixi, monjos. Amb capellans custodis o

amb canonges més o menys regulars, Montserrat no tindria aquesta finor d'acròpoli grega ni aquesta gràcia santa de Jerusalem eterna. Déu us beneeixi, fills de sant Benet.

Montserrat, però, no és una muntanya única, ni una arbreda del terral, ni un monestir. Tampoc no és un lloc marcat pels déus de la Mediterrània ni una Jerusalem bíblica plantada al casalici. Fins és més que una Jerusalem dels cels.

És una marededéu.

Ho deia mossèn Cinto: "Mes, ai, la Verge m'ha enamorat".

La muntanya serà el nostre Sinaí i la nostra muntanya de les benaurances mentre sigui el nom de la moreneta del poble, el nom de bateig d'una minyona nova, la medalla penjada al coll d'un nadó al primer espetec.

Beneït sigui Déu per aquest foc esdevingut profètic.

Un terratrèmol podria esbaldar els quers, el foc ha cremat el bosc, una revolució va foragitar els monjos, abans una guerra havia deixat el monestir a runes. Tot i que dolgui, tant li fa.

Tant li fa mentre en restessin una marededéu i una vella amb un ciri. Només amb la mica de no res de la fama del ciri tot rebrotaria.

Ferquè totes les primaveres es feren avemaria d'un àngel.

Tots els rebrots rebroten en l'avemaria d'un poble.

AVUI

En Montserrat no ha pasado nada

MANUEL IBÁÑEZ ESCOFET

Si les diré que en Montserrat no ha pasado nada, seguramente se escandalizarán. Las llamas que han devorado la vegetación de la montaña y han llegado a morder los pies del monasterio y de todas las instalaciones tan llenas de historia y de fervor popular, son algo, me dirán. Por otra parte, entre los muchos incendios de este año —pienso en mi dolorido y amado Empordà— el de la montaña de Montserrat era un fuego singular y así lo han interpretado los medios de comunicación y los partidos políticos y grupos de pensamiento y acción que teóricamente deberían representar la sensibilidad colectiva. No diré que ha habido una magnificación de la tragedia, pero su tratamiento ha tenido una intención y una finalidad zarandeadora. El fuego de Montserrat ha sido aprovechado para atacarse los unos a los otros, para buscar responsabilidades entre las cenizas calientes, para culpar a los enemigos activos de Catalunya, que al encender criminalmente la masa vegetal de la Santa Montaña reanudaban la guerra contra todo lo que Montserrat representa.

Y, sin embargo, quiero decir que en Montserrat no ha pasado nada. Y lo digo. Y me explicaré. En este país seguimos confundiendo demasiado a menudo los valores permanentes con los circunstanciales. Hay una especie de potemkinismo moral siempre dispuesto a tapar la verdad esencial, la verdad última, la verdad única. En Montserrat hemos confundido,

una vez más la escenografía con el argumento vital, con la razón de ser de aquel centro impresionante de vida espiritual. Y las llamas que devoraron a los pobres árboles inocentes y a las matas de brezo

que se agarran en las hendiduras de aquellas rocas sobrecogedoras, que ponen manchas de verde en todos los intersticios, las llamas que convirtieron en espectáculo dantesco —¿o wagneriano?— el

incendio de la montaña, respetaron el cenobio donde resuena el "laus perennis", todas las estancias donde se guardan una gran biblioteca y los libros preciosos, las obras de arte acumuladas por los

siglos, el altar donde se expresa en la emocionante liturgia monástica la fe de un pueblo. Y allá estaban para continuar su oración brevemente interrumpida, cobijados por las piedras que el siniestro dejó sin heridas, los monjes y escolares, la justificación definitiva de Montserrat.

Ya sé que la montaña aturde el ánimo y es una de aquellas obras de la Naturaleza que hacen humilde al ser humano. Cargada de leyendas y de interpretaciones llenas de emocionado lirismo, desde Humboldt a Verdaguer y a todos los poetas que han sentido la necesidad de cantarla, sus agujas y escarpados sirven de marco inigualable a la antigua abadía y de original atracción turística, en estos tiempos de viajeros curiosos. Pero la profunda razón está en el monasterio y en la imagen de la Moreneta, en la atracción de la fe, en la misión unificadora de los monjes negros, en sus rezos y en sus cantos, en su trabajo constante. Y todo está intacto. En lugar de organizar manifestaciones o expresar repulsas, creo que deberíamos dar gracias a Dios porque en Montserrat no ha pasado nada, porque el verdadero Montserrat sigue su camino. La montaña, por fuerte y poderosa, no ha sufrido. Los árboles y la vegetación volverán a entonar su aleluya por la vida. Y en el monasterio no ha pasado nada. Se ha cantado como cada día: "Rosa d'abril..."

LA VANGUARDIA

L'incendi

LLUÍS BONET i ARMENGOL

“Jo mai no havia oït una missa com aquella”. El temple —la muntanya— tota ennegrida pel foc i les cendres dels pins i les alzines, els boixos i les herbes humils m’han fet adonar com el Crist crucificat era rediviu en el pa del blat i el vi del raïm ara cremats. Sí, no he vist que el temple fos aquest ornat que ha retat dempeus, sí, que fos el veritable temple. Els meus ulls i tot els meus sentits i el pensament han traspassat les enormes parets per sentir-me enmig de les pedres fumades i la vegetació destruïda pel provocat incendi. Aquesta ha estat la missa d’avui en el temple de les roques, obert al cel blau de Catalunya. La Mare engendrava de nou el Fill de les seves entranyes, damunt el seu tron cremat, humil i pobre. I la Mare ens l’oferia, coberta de cendra, sota els vels del blat i el raïm incendiats.

Mireu, “jo mai no havia oït una missa com aquella”. No he sentit odi ni rancor pels qui han cremat el temple. Els he estimat amb el cos i la sang de Crist que és remissió pels pecats de tots els homes. M’he sentit més fort per estimar i reconstruir de nou el temple, l’Església i Catalunya. Ja he pensat prou en allò que, en el moment de la detenció del meu germà, ja fa trenta-cinc anys, digueren uns inspectors de policia als meus pares: “La próxima vez seremos nosotros quienes quemaremos las iglesias”. Però, tal com dic, m’he sentit fort per a estimar i reconstruir el temple. He pensat en l’esforç dels monjos, els bombers i tots els qui generosament han impedit que l’incendi fos més gros.

He comptat que les pedres hi eren totes, la gorra Frígia, el Cavall Bernat, la paret de Sant Jeroni... La nau hi era tota. Calia refer el jardí, el jardí del temple: “res d’arbres gegantins, ni boscos

obscur, ni flors molt grosses d’aroma que embriagui; sinó el boix humil que fa petites tanques, i herbetes aromàtiques i flors menudes”. No calia refer la selva sinó el jardí, el jardí de la Verge.

“Jo mai no havia oït una missa com aquella”. Se m’ha aparegut que cada herba, cada flor, cada arbre, tots humils, eren els pobres de la terra i de la nostra terra, nosaltres mateixos, que haurem de tornar a arrelar a fons de la muntanya, al temple de la Mare de tots, per ser engendrats de nou en l’amor, l’esperança, la justícia, la joia, la solidaritat. Sí, he pensat que el nostre poble, sempre amb gent de pas, havia de créixer amb nova germanor. Certament que el malaurat incendi no havia d’haver estat —ni tants d’altres que envaeixen la nostra terra—, però que podia ser una crida per una nova primavera. Tots així, plantats de nou i més que mai actius, cadascú des del seu lloc o responsabilitat, veritablement democràtics, no deixant sols els qui governen; perquè ja els hem elegit, sinó fent feina constructiva i crítica, tots, i superar allò dels adagis “el que és del comú no és de ningú” o “tants caps tants barrets”.

“Jo mai no havia oït una missa com aquella”. El pa i el vi han estat comunió saborosa. Comunió amb tot home, sense enemics, comunió amb els del cel, tal com assenyalen les penyes i encara els arbres cremats. I, ja des d’ara —ho he projectat—, hem de preparar-nos “per reivindicar i plantar l’olivera per la pau, els pins de verdor per l’esperança i l’alzina ferma per la justícia”. I la mateixa Verge ens omplirà el seu jardí amb els flairosos romanins i farigolles, el boix, el matabou i el marfull, i els ocells i totes les bestioles que tornaran...

AVUI

Terrorisme incendiari

LEONCI PETIT

L’incendi de la muntanya de Montserrat, que ha cremat pels quatre costats, sembla que hagi estat la intenció d’acabar amb tot el que significa la santa muntanya per a Catalunya, i a aquesta pretensió no trobem cap altre qualificatiu que el de maldat. És evident que es vol matar Catalunya: han apuntat al seu cor, on batega l’esperit mil·lenari d’un poble.

Aquest mal pensament és a la boca de tothom si no es demostra el contrari. Quan veiem per la TV el drama del foc on en veiem en el cel l’immens núvol de fum, la indignació i la impotència s’apoderaven de nosaltres, ja que ens sentíem com si ens creméssim nosaltres mateixos per dins en veure la follia a què arribem els homes. No es cremava únicament un símbol, sinó el medi natural mateix on vivim —el que necessitem tots— i per tant s’empobria el país.

La calcinació de Montserrat és un testimoni fefaent que en una gran part dels incendis forestals que sofrim fa anys, a més de la incúria i la deixadesa de tots, hi juguen una barreja d’interessos econòmics i polítics difícils de justificar. Entre la gran quantitat d’imprudències, n’hi ha de ben programades.

El terrorisme incendiari ha arribat a Catalunya. Amb la intenció que sigui. Pel cas, és igual. El desastre és irreversible. Quan hi reflexionem, veiem que afecta directament Catalunya, però també la resta d’Espanya. Tots hi perdrem. Hom es pregunta: qui pot sentir

enveja en veure una Catalunya que es recupera? A qui perjudica una terra que acull tothom qui hi arriba i fins hi arrela i prospera amb una convivència correcta? A qui aprofita d’Europa en les lluites econòmiques del Mercat Comú? No hi perdrem tots els europeus? O, qui pretén desestabilitzar l’autonomia catalana? A qui aprofita?... Pels resultats, en sabrem aviat les causes. Són els interrogants que afloren per la indignació que suscita tanta maldat. Però, davant el fet que Catalunya es crema i ens la cremem, perdrem el temps cercant motivacions; crec que cal demanar a les nostres autoritats, polítics i partits que no perdin el temps en polèmiques partidistes que no porten enlloc, discutint si són “galgos” o “podencos”. El país reclama la unió de tots. El desastre pot ser un avís saludable per tal de despertar de tants ensopiments i vanes complaències. Cal cercar tot seguit la reconstrucció del país, una legislació forestal adequada, una guàrdia eficaç i organitzada arreu del país, castigar les incúries i deixadeses, tenir cura dels boscos i exigir-ne la neteja sancionant qualsevol burla de la llei. Replantar de nou.

En aquest replantar de nou i donar feina s’albira el senyal d’una nova Catalunya, com la que passa de la mort a la resurrecció; com “endemà de la derrota de l’11 de setembre del 1714 Catalunya es posa dempeus per a la reconstrucció. Tossudesa de ser en lloc de l’odi de la maldat.

AVUI

Els que enguany, a la tarda del dia 18 d'agost, sojornàvem a Montserrat, no oblidarem mai la tragèdia d'aquell incendi que reprenia el setge de l'Abadia; ni el comportament dels monjos, encapçalats pel pare Cassià, ni l'assistència que se'ns encomanava per allunyar el pànic, demanant a la Verge la seva protecció... No fou la por del foc ni del perill que ens suposaren les hores d'angoixa que hem suportat tot Catalunya, sinó la lliçó que, entre d'altres, ens han infós els monjos del Monestir que, amb la seva entesa, ens han exemplaritzat com a catòlics i com a catalans, induint-nos al sentit de la nostra fe, acceptant aquell voler de Déu com a creients, i mai com a homes crispats pels revessos de la vida... El perill hi fou, i aquelles Vespres en les tenebres del Monestir, sense llum, dialogades pels monjos més grans, pels creients i assistents de menys facultats per una ajuda activa, ens donaren la mida del personal civil, monjos joves, bombers, guardies i gent útil, que s'esforçaven per apagar el foc. Els cants i l'esperança ressonaren, com cada dia, però a les fosques, amb les veus de l'Escolania, clamant amb optimisme, a la Verge, la seva misericòrdia, abans de desallotjar-los cap a Manresa, aquella nit, com els altres estadants interns del recinte sense activitat. Qui tingui un bri de civisme, a Catalunya i a tot Espanya, s'ha alertat de la tragedia de Montserrat i de la importància que ha suposat per a tot Catalunya, tant pels catalanismes d'artifici com pels que sentim la catalanitat amb la fortaleza de les arrels cristianes que, suara fa poc, ens exposaven els bisbes catalans. La identitat catalana d'aquells que, per naixença o

S'ha calat foc a Montserrat

FRANCESC CASAMAJÓ i PATRÍS

per sentiments, la portem a dins, no ha trontollat; mirant el cel, ha piorat i ha clamat misericòrdia, i s'ha apinyat com en el retrobament de la Renaixença, per a no perdre béns i patrimoni, espirituals i materials, perquè Montserrat ens és tot un símbol, pels cristians i catalans; "és el Sinaí de la nostra nacionalitat... és un bé comú del nostre poble", com ha dit el pare abat ("Avui" del dia 27 d'agost darrer). Dins del civisme del nostre catalanisme que, en la seva identitat i personalitat, aplega amb llibertat i democràcia creients i laics, autòctons i integrats, respectant els pluralisme individuals, ens han alertat les possibilitats d'unes agressions, unes intencionades malvolences provocant-nos reaccions d'odi i de crispació, s'ha aixecat la veu del nostre cristianisme, amb les atinades paraules de Dom Cassià, despreciant intencionalitats polítiques, si n'hi havia, perquè no ens deixem motivar per polítiques ni provocacions que mai no ens han de violentar ni de dividir-nos, promptes sempre a la

voluntat d'una conciliació de germanat...

El seny ens ha recordat la sava de la catalanitat que, per les seves arrels cristianes, sap perdonar tota malvolença. I tant aquella comunitat benedictina com les autoritats institucionals ens recomanaven serenitat davant d'acusacions incertes o dades poc fiables. Els danys de la tragèdia són enormes, però la seriositat de Catalunya no els pot polititzar per a convertir l'amor en odi, que poden ser els objectius de la provocació, si és premeditada.

Silenciem acusacions i no veiem enemics a tot arreu. Si una terbola "milicia catalana" ens fustiga, embruta i lesiona Catalunya, reflexionem i pensem que Montserrat, a més d'un símbol, és un fogar, on els monjos i la Basílica s'han salvat, per a mantenir-nos en la fe de la Moreneta, vida espiritual dels catalans que bé prou han demostrat el zel, emparant valors i vides dels fidels que, com a pelegrins d'anyada en anyada, volem escalar "el Sinaí".

Mantinguem aquesta fe que està en bones mans, mantinguem fidelitats a aquelles arrels espirituals, i com a ciutadans de Catalunya, com a homes, ajudem a repoblar Montserrat, que és Catalunya! Salvem-la de tots els atacs ecològics o provocacions incendiàries, com ve a dir Dom Maur Esteve. ("Avui" del 24 d'agost).

Si el terrorisme vol afectar els nostres símbols i la nostra vida, per sentimentalisme cristià mantinguem-nos fermes en les arrels del nostre catalanisme, i com a homes repoblem boscos i planes catalanes que, amb uns anys, ens tornaran la imatge que ara hem perdut. No busquem culpabilitats, no ens interessa el "joc" ni caiguem en els mateixos defectes que fins ara ja ens han compromès a tots, amb violències poc meditades i agressions a béns i propietats d'altres conciutadans, perquè la identitat i la personalitat les hem de guanyar amb civisme i respecte a les llibertats que alguns catalans de la "Crida" tant reclamen sense la mida del seny.

Ara el mal ja està fet, han dit els abats de Montserrat i de Poblet; refem el desastre ecològic ocasionat i no ens enfrontem entre nosaltres ni ens polititzem en la tragèdia que ens ha unit estretament en un mateix dolor, que és l'amor a les arrels i al simbolisme que tots portem de la sava secular. Seria bo de profunditzar en les paraules i sentiments del pare Cassià, per a no dividir-nos en l'amor a Catalunya ni enfrontar-nos per unes provocacions o senzillament accidents —encara no ho sabem de cert—, i el foc, com diu Manuel Ibañez Escofet ("La Vanguardia" del 23 d'agost) ha estat aprofitat per atacar-nos mútuament, uns i altres, pacífics i violents, per a fer somriure els enemics de Catalunya, si n'hi ha. Una cosa "són els valors permanents i d'altres les circumstàncies..." Els arbres i el paisatge han rebut; els valors de l'Abadia, la vida dels monjos, s'han salvat, amb la població i la pròpia imatge de la Moreneta, amb el pou de cultura d'aquella biblioteca... A Montserrat segueix l'emocionant litúrgia de la fe de tot un poble!... El desastre simbolitza l'escenografia d'aquells paratges, però els valors d'una cultura profunda, d'unes vides, d'uns monjos i del Monestir, s'han salvat. La vida segueix, no hem perdut ni un home ni un símbol, s'ha cremat el decorat. I res més. Deixem crispacions, manifestacions i fets negatius de campanyes polítiques; no fem espectacle polític, resem i agraïm a Déu que a Montserrat no hagi passat res irreparable!... La "Rosa d'Abril" segueix oint les veus dels fidels, dels monjos i del poble, perquè en la història s'ha esdevingut un bé comú del nostre poble!...

REVISTA DE BADALONA

La llama de la entereza

JOSEP M. CASASÚS

Desde el siglo XV hasta nuestros días las descripciones geográficas y literarias de este país registran una sensación común, una impresión constante: el asombro ante la inexplicable vegetación de la montaña de Montserrat. Geógrafos y escritores viajeros han admirado durante siglos aquel magnífico espectáculo de los árboles briosos y de las matas espléndidas que se aferran con vigor a la roca desnuda sin apenas tierra y sin nada de agua. Los botánicos han estudiado durante decenios ese paraíso excepcional en el que crecían casi dos mil especies diversas, y en algunos casos únicas, de plantas vasculares.

En la memoria sentimental de muchos peregrinos y romeros, de muchas gentes sencillas, de muchos visitantes creyentes y no creyentes para quienes Montserrat ha sido un puerto de salvación en tiempos difíciles, la fragancia tiibia, verde, cordial y viva del boj y del romero se asocia inevitablemente con el silencio reconfortante de las horas de esperanza.

Las imparables lenguas de fuego que durante dos días se escaramaron por los estrechos canales rocosos de la montaña han exterminado ese pequeño milagro de la armonía natural que los expertos denominan ecosistema. Ríos de llamas han devorado durante horas y horas esas humildes manifestaciones de la vida que se agarra por las gargantas y las laderas. Se tardará muchos años en regenerar esos inmensos espacios hoy calcinados, pero es seguro que en Montserrat volverán a crecer el boj y el romero.

La magnitud del desastre material no nos debe encegar, pues, hasta el extremo de propiciar reacciones que puedan causar daños mayores en las conciencias y en la convivencia colectiva. Si fuera cierto que la causa de los incendios ha sido una acción premeditada, todas las iniciativas y actitudes que se adopten con criterios de reciprocidad, de respuesta, de desagravio o de represalia contribuyen a satisfacer, en definitiva, los objetivos de los provocadores. Caso de existir una intencionalidad política o ideológica en el origen

de estos incendios, ésta formaría parte de una estrategia de la tensión dirigida a sembrar la división y la discordia en esta comunidad, a hacer difícil, áspera, incómoda y amarga la vida en Catalunya. De ser ciertas estas hipótesis, las reacciones airadas y los movimientos de protesta servirían para hacer el juego a los propósitos y a los planes de los incendiarios.

Frente a la llama del odio, del desafío, de la agresividad, de la jactancia, de la violencia y de la provocación hay que desplegar los extintores de la serenidad, de la entereza, del silencio, de la tenacidad, del sosiego, de la concordia, de la generosidad, del perdón.

La crónica del Abad Muntades relata un incendio que en 1851 ya afectó a toda la montaña. El paso del tiempo cicatriza las heridas que el fuego produce en las grietas vivas de la montaña, pero nunca restituye la paz civil a un pueblo que cede ante la provocación, o que se divide ante quienes empujan a los más apasionados hacia el abismo del extremismo y la radicalización. En este y en otros casos, similares pero de diversa índole, es un error hacer el juego a quienes persiguen una reacción exagerada, aparatosa y desmedida de los que se sienten provocados; es una torpeza satisfacer el deseo calculado de aquellos que pretenden desacreditar a sus víctimas incitándolas a la reacción impulsiva y temperamental.

La simiente del trabajo, de la humildad, de la entereza, de la paciencia y de la resignación, tan afín a la sensibilidad montserratina, mantendrá en Catalunya ese espíritu de tolerancia que nos envidian, y devolverá el clima amable del boj y del romero a los hoy desolados barrancos de ceniza. Lo cual no debe impedir que se exija, además, la limpieza de los bosques y la adopción de medidas preventivas eficaces, inteligentes y realistas.

LA VANGUARDIA

CREMAR ELS

RAIMON GALÍ Antropòleg i historiador

Vida i música s'articulen en un profund diàleg entre el so —la paraula— i el silenci. Avui jo trenco el meu, de llargs mesos, sobre el diari. Si en sabés de debò, potser ho faria amb la veu vellutada de la fusta. Però conviu en mi l'oficial d'artilleria que va lluitar per la llibertat de Catalunya: de manera que recorro a la trompeta.

Aquesta tarda he vist cremar Montserrat pels quatre costats. Res no ens ha estat estalviat. De Sant Pau de la Guàrdia als Brucs i a Collbató, el camí de reis i papes. La cara nord i el monestir, amenaçats fa dies, eren una veritable forn, una xemeneia al llarg del congost del Llobregat, que no ha respectat ni la riba esquerra, amb l'altiplà gloriós de la nostra història: Sant Salvador de les Espases.

De la finestra estant, sobre la terrassa sota el clar de lluna, veig com es reuifien les flames, tot i que els nostres mitjans de comunicació ens anuncien que els focs han estat encerclats.

No em feia cap falta que parlessin d'una reivindicació criminal del fet per part d'un grup que res no representa entre nosaltres. Quan amb la contumàcia d'aquests dies s'arriba al resultat volgut, tota confessió criminal és ben sobrer.

Demano perdó ara perquè intervé el professional que també conviu amb mi. L'antropologia, la neurologia, els descobriments sobre la dissimetria funcional de l'encèfal humà, han posat de manifest que el respecte al símbol és el fet distintiu de l'aparició de l'home sobre el planeta. El símbol té un caràcter "sagrat" que l'animal no pot copsar. I veiem tant en les societats primitives com en les civilitzades —cadascuna amb el seu estil— que el respecte al símbol s'estén fins al respecte pel de l'adversari. La profanació d'un símbol té caràcter universal i sempre ha estat considerada un acte vil per tota la humanitat, sigui quin sigui el seu credo, la seva religió, la seva identitat na-

cional. El símbol és "sagrat" perquè representa tots els homes, àdhuc, o potser més que mai, quan lluiten o es veuen oposats. Profanar-lo significa la violació d'unes regles de joc entre els homes. Trepitjar aquestes oblida que l'adversari pot ésser vençut, però no humiliat en la seva condició d'home o de poble sense que el profanador perdi al seu torn la dignitat com a tal.

Profanar un símbol qualsevol és un acte infrahumà. Impliqua una regressió biològica. Si no és símptoma de quelcom pitjor; d'una entropia espiritual.

Deixem-nos de teories. Quan ara fa uns anys amb uns joves —entre ells un fill meu— refeia els meus camins de la guerra, vaig voler deixar ben clara aquesta lliçó. Ens enfilàrem a l'ermita de San Pedro, prop de Sabiñánigo. Vaig prendre part en la seva conquesta, en la seva defensa i, un cop perduda, en els intents desesperats de recobrar-la. En un duel desigual amb unes metralladores que em destrossaren

el goniòmetre, vaig assolir abatre-les amb vells trucs del "western": calculant amb els dits, mentre els altres companys feien córrer els cascs pel parapet per donar-me uns segons per entregar. Arribats a dalt el meu primer acte fou descobrir-me i pregar per aquells valents que un dia foren els meus adversaris.

Aquest record ve a tomb per dues raons. La primera perquè els nacionalistes catalans vam respectar i continuem respectant sempre els actes de valor i els seus símbols en els nostres

adversaris. Tant els dels que ens fan la punyeta com els dels que ens combaten lleialment: per tant, que sàpiga tothom que els nacionalistes catalans no cremen banderes espanyoles ni símbols de cap mena.

La segona perquè s'imposa un acte col·lectiu d'homenatge al símbol ultratjat i al coratge i l'heroisme dels qui el defensen: els monjos, que en són els dipositaris. Sé que tots els catalans, creients o no creients —potser aquests darrers més que ningú—, veuran l'abast i l'exigència d'aquest acte. També em consta

Tenía apuntado en el papel de la memoria: escribir, en la última semana de agosto, sobre Montserrat y su abad. Este propósito era muy anterior a los incendios de marzo. Quería garabatear acerca de Montserrat porque el portavoz de la monástica mitra entraba en el histórico gremio de los sesentones. Y porque Montserrat no estaba de moda en los ambientes "in". Más aún, era mirado con displicente y superior desprecio. Este era el deliberado propósito del artículo proyectado. Asegurar, y demostrar, por un lado, que el abad poscuentón era —y es— una de las pocas personas con autoridad moral en esta Catalunya donde se prescindía olímpicamente de la autoridad que no sea política y amarrada al cargo. Quería subrayar, por otro lado, que la supuesta decadencia de Montserrat nacía de una ejemplar discreción surgida de una veraz conversión a la situación democrática del país, a la hora de la laicidad, al pluralismo tolerante. Ser tan civilizado como lo es el Montserrat actual significa perder protagonismo cuando el protagonismo se consigue normalmente metiendo un impertinente dedo en el ojo de los antagonistas. Quería acabar pidiendo que Montserrat, con su abad a la cabeza, abandonara la nada falsa humildad y volviera a intervenir en esta vida política y cultura catalana que se ha convertido en un berenjal irrespirable. Con pocas esperanzas, claro, de su éxito a la corta. Porque la mayoría de carguitos y cargazos políticos de este país tienen la mala costumbre de no escuchar e, incluso, de ni dialogar. Lo digo por experiencia, la palabra, cargada de autoridad moral, del abad Cassià, podía convertirse en un clamor en el desierto. Porque entrevistarse con un político amarrado al cargo de este país puede significar aguantar un rollo incontinente e inacabable de autoelogios, de autojustificaciones, de críticas al antagonista. Con la sola intención de conseguir una adulatoria adhesión. Y con el riesgo de ser considerado macabeo ex comulgable si en medio del aluvión de palabras se emite una sugerencia o una discrepancia. No obstante yo confiaba en las virtudes de la paciencia monástica en esta tarea. Y en la necesidad que siente nuestra población de oír palabras de convivencia y comprensión. Con la esperanza de que el peso moral de Montserrat en la opinión pública sacudiera, por esta vía indirecta, al doctrinarismo político. Porque creo que unos cuantos rasgos del abad son impresionantes y eficaces para purificar el aire colectivo de esta Catalunya con demasiado cainismo y prepotencia. Por todos lados. La actitud de dom Cassià y de sus monjes durante los recientes incendios ha confirmado mis ilusionadas sospechas. Por esto escribiré lo que tenía pensado antes de que el fuego pusiera a Montserrat tristemente de moda.

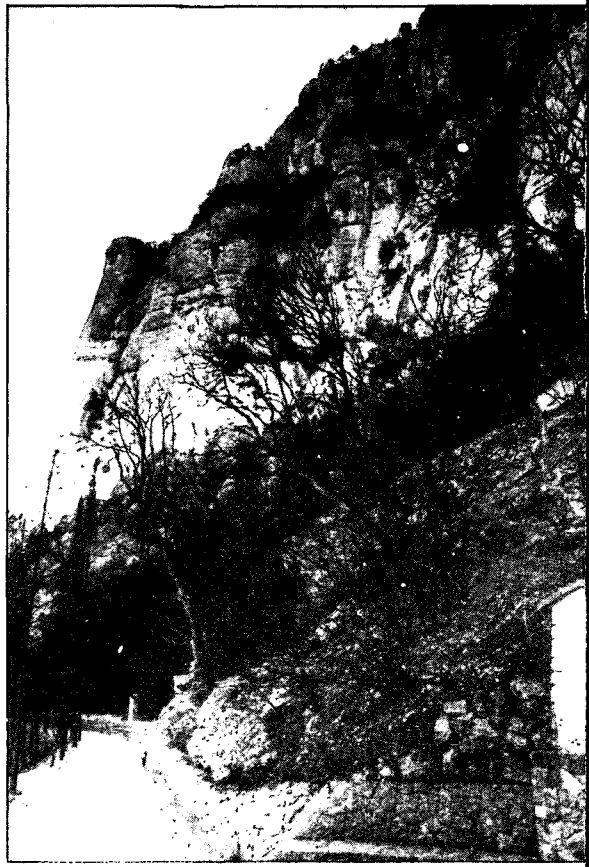
No es ninguna casualidad que el abad Cassià haya desacralizado el fuego, quitándole el carácter de drama exclusivamente religioso para convertirlo en drama cívico, humano, colectivo, mundanal, en el amplio sentido del término y, a fin de cuentas, ecológico. Tampoco es una casualidad que no haya aprovechado la ocasión para hacer proselitismo montserratino y haya utilizado el hecho del incendio para llamar la atención a toda la opinión pública, y a todas las instituciones catalanas, sobre los desastres ecológicos en general, más allá del drama

Montserrat, más allá del incendio

JAUME LORES

concreto de Montserrat. Esta apertura mal llamado "profano" y este poner Montserrat al servicio de una causa colectiva ya viene de muy lejos. Puedo testificar cómo a finales de los años 50 dom Plàcid Vila-Abadal que por delegación del abad Escarré llevaba los contactos entre Montserrat y el mundo universitario, y que debía marchar a París para ampliar estudios, me presentó a dom Cassià Just como su sustituto. Eran los años de las primeras rutas universitarias a Montserrat, que tenían un carácter específicamente religioso. Como yo debía ausentarme también de Barcelona durante un año, pasé la responsabilidad laica al entonces ya entrañable, y además jovencísimo, Pasqual Maragall. Entre dom Plàcid, dom Cassià y Pasqual Maragall convirtieron aquella ruta religiosa en una ruta política porque la crueldad de la dictadura exigía que Montserrat sacrificara su confesionalismo a la libertad de expresión de los uni-

versitarios, sobre todo los no creyentes y entonces de izquierda. Un poder religioso, poder moral, sacrificó entonces mano de dom Cassià, de acuerdo con el cariñosamente político Maragall, la posible y confesional ruta de Chartres a un espacio de libertad para los universitarios de todas las tendencias, incluyendo los falsamente temidos comunistas.

Otro retazo en mis relaciones con dom Cassià se da a los dramáticos días en que la comunidad religiosa de Montserrat estaba enfrentada. El era el abad Brasó. Dom Gregori Minobis estaba gravemente enfermo y el bondadoso monje que lo cuidaba metía la pata constantemente. Convenía cambiar aquel monje. Mis relaciones con dom Cassià eran tensas, al menos por mi parte, pero yo discrepaba de la línea del abad Brasó, del que com-

SÍMBOLS

que així ho veuen la majoria dels qui viuen i treballen a la nostra terra.

Les flames van perdent virulència. Són altes hores de la nit. Sona el telèfon. A l'altre cap hi ha un gran amic: abans que jo pugui esbotzar, la foguerada d'un altre incendi que ell acaba de presenciar s'imposa al meu auricular. Es tracta d'un atemptat a un altre símbol de Catalunya. Acaba d'estudiar a fons la proliferació de notícies d'aquests darrers dies contra el nostre president. Falses, insidioses, arbitràriament interpretades, recorden en la seva insistència els intents d'incendi montserratí. La indignació davant tanta mentida el té acorat.

En un instant, veig la relació profunda. El president de Catalunya, com la nostra muntanya, ens representa tots. Es tracta també de cremar un símbol. "Qui calla otorga", deia molt bé entorn d'aquests fets l'amic Llorens no fa gaires dies. Ja és hora de formar el quadre entorn dels

nostres símbols i manifestar la unitat del poble català entorn d'ells.

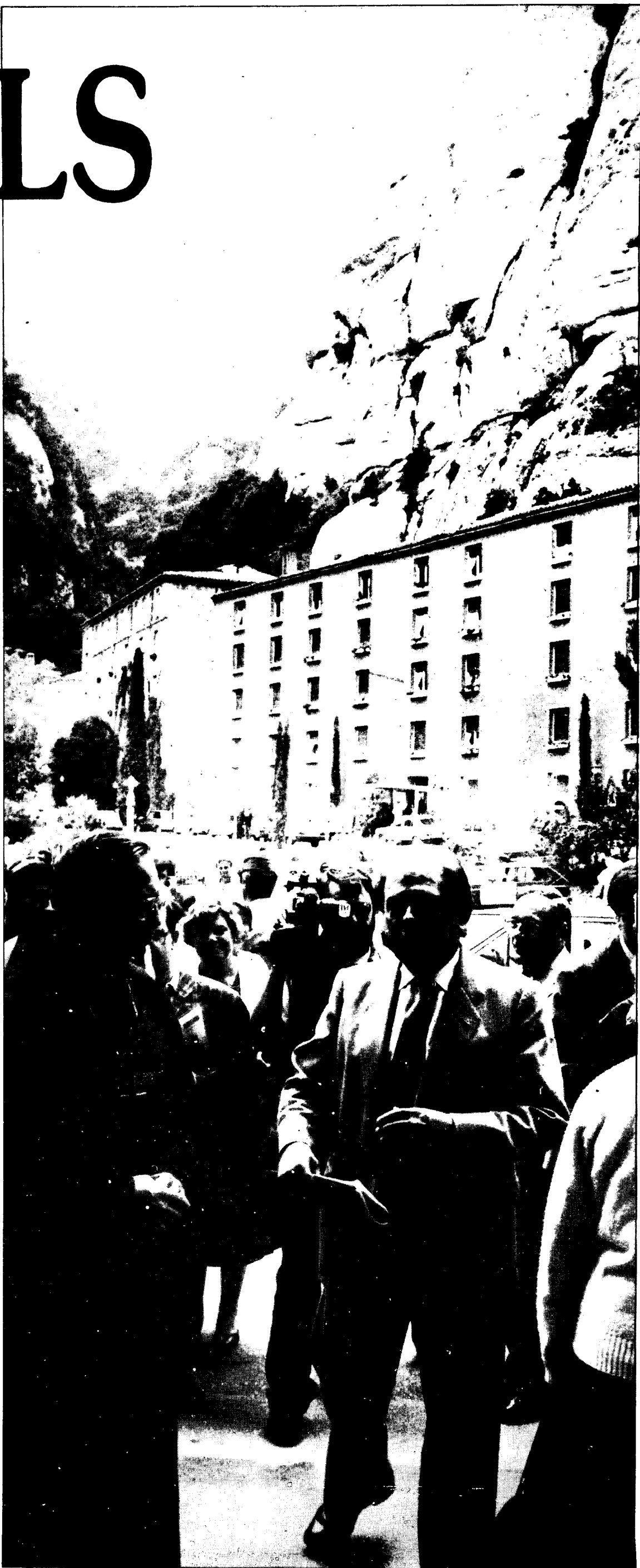
Qui són els profanadors? Hi ha una vella escola, certament. S'inaugurà l'any 1909 i va continuar entre els qui "mataren pels carrers" de Barcelona durant cinc anys terribles als volts del 1920. Novament fou profanada la nostra terra el 1936 —sempre amb excuses— i després pels "vencedores" del 1939. Francament, la personalitat dels d'ara ja no ens interessa, entre altres coses perquè la regressió humana és a escala universal. Volem la unitat de Catalunya entorn del seu president i símbol, que amb una pobresa de mitjans que esborrona ha fet sentir de nou la veu d'una Catalunya civilitzada entre els homes i pobles que encara respecten les grans lleis de la humanitat. La unitat dels catalans entorn del nostre president-símbol és la nostra darrera esperança.

AVUI

era lugarteniente y los monjes de Cuixà, exilados y sin prestigio, prefirieron que un seglar presentara la reclamación acerca de la situación de Gregori Minobis al prior Cassià Just. Nervioso, me enfrenté con él con crueldad y sarcasmo dando, empero, las razones objetivas oportunas. La cara de dom Cassià era un poema de seriedad y, yo me lo temía, de estupor que escondía ira. Pero cuando acabé mi ditirámico mitin me miró sonriente, como pidiendo excusas, me dio más razón de la que tenía. Y aquel buen, pero ineficaz monje enfermero, fue cambiando inmediatamente. Esta capacidad de diálogo, de calma, de pacificación y de aceptar contrariedades que ha manifestado la comunidad de Montserrat en medio de las mil sandeces que han dicho los políticos jugando con el fuego cuando se han despertado partidistas, y la objetividad del abad del monasterio me han recordado aquella vergonzosa, para mí, agresión verbal que dirigí a dom Cassià para solucionar un conflicto que se hubiera arreglado con buenas palabras.

Quedan muchas cosas para recordar. Su gran esfuerzo pacificador cuando fue elegido abad y visitó antes que nadie al exilado Escarré y suavizó las tensiones con Cuixà. Su empeño durante todos estos años para pacificar la convivencia montserratina después de los que sufrió la comunidad en el posconcilio. Su heroico y pacificador sermón fúnebre del abad Escarré para hacer justicia y restablecer la concordia entre Montserrat y los partidarios del abad exilado. Su diálogo constante y servicial con la oposición política, sin distinguir colores, durante los últimos años del franquismo. Sus enérgicas protestas en defensa de la libertad y los derechos humanos en el País Vasco. Para qué seguir. Durante estos años ha existido en Catalunya una autoridad moral ganada a pulso y celosamente no ejercida para respetar el campo de la política, para consolidar la paz monástica, para no dar ningún signo de partidismo en la crispada situación interior del país, para no inmiscuirse en la acción de los obispos catalanes. Pero con las mismas virtudes de los años difíciles guardadas intactas. Por esto han podido atravesar, el abad y la comunidad, la tragedia del incendio con tanta dignidad, sin abusar de protagonismos, pidiendo unidad más allá de los partidismos, sin hacer demagogia religiosa, enlazando con la sensibilidad del pueblo y no cayendo en ninguno de los excesos verbales o gestuales que amenazan cuando se produce una situación potencialmente conflictiva i literalmente dantesca. Sin quererlo, gracias al incendio, la fuerza moral de dom Cassià ha vuelto a resplandecer. Este joven sesentón tiene mucho que decir en esta Catalunya que necesita talentos valientes, dialogantes, conciliarios, pacificadores, sin búsquedas de protagonismos: un hombre capaz de poner las cosas máspreciadas para él, como el sentido religioso de Montserrat, al servicio de la causa ecológica del país. Mirando los intereses generales por encima de los particulares. ¡Que la lección que han dado estos días el abad y sus monjes no caiga en saco roto!

LA VANGUARDIA

Joves, Montserrat és vostre

ANTONI M. SERRAMONA *delegat de pastoral de joventut de Barcelona*

Empro aquesta expressió de l'abat Aureli, moltes vegades repetida per l'abat Cassià, perquè avui, més que mai, Montserrat és patrimoni i casa de tots els homes i dones del país, especialment dels més joves. Són precisament aquestes generacions les que més sentirán i patiran l'incendi de la santa muntanya. El noranta per cent de la vegetació cremada i cinquanta anys per a recuperar-la amb la ufana que l'havíem conegut fan que els més joves se'l sentin més seu que mai. Els nois que avui tenen vint anys seran avis abans que la muntanya no torni a ser el que havia estat fins ara.

Montserrat ha estat sempre jove. Començant per l'infant colrat assegut a la falda de Maria, aquell que des del si del Pare va omplir de gerdor la massa informe de la terra, el tercer dia de la creació. Montserrat és jove, des de l'escolania fins a les tradicionals romeries, des de l'acolliment i les innombrables trobades a redós del monestir, des de l'acolliment amant dels monjos a l'escalada i a l'excursionisme. El monestir, Sant Benet i Santa Cecília.

I ara, de cop i volta, a causa del foc i del vent ens trobem amb el rocam calinat i desèrtic com el Sinai bíblic del "Virolai" de mossèn Cinto, només que ara amb la música planívola de la mort de l'escolà. Ha estat una barreja de plany, enyorança, impotència i indignació. S'ha fos el "Virolai" i la "Salve" amb el so atronador de la campana grossa amb el batall tremolós tocant a foc.

Foc i vent —els de l'Esperit— varen aplegar per darrera vegada quatre mil joves confirmats del bisbat de Barcelona el passat deu de maig. Foc que escalfa i ventijol de fresca primavera. Tot un esclat de vida nova. I ara, de cop, el foc sinistre i devastador i l'huracà que s'enduu pels vents enfurismats les cen-

dres de la verdor que acompanyava els propòsits d'un tendre creixement. No es la primera vegada.

Les monges del monestir de Sant Benet en tenen més d'una dolorosa experiència. Sembla com si els elements s'haguessin posat d'acord contra la terra i contra l'ideal de la bellesa i l'esperança. I no és tan sols el foc. Una altra vegada va ser l'aiguat i la tempesta. Aquella nit sinistre del novembre del 1983 quan més de set mil joves pujàvem a Montserrat de matinada a rebre el sant pare. Dues noies hi van morir.

Però tant se val. Montserrat és jove i dels joves més que mai. Com era d'esperar, el nostre poble ha respost com un sol home fent costat als qui han patit de prop el sinistre amb les llàgrimes de la impotència contingudes. Sense odís, ni que les imprudències, les ineficiències, les negligències o les intencions malèvols hi hagin jugat un paper dissortadament greu. Per sort s'ha salvat la Mare de Déu —potser perquè n'ha vistes moltes i per això és morena i rossa—, s'han salvat la basílica i el monestir. Però s'ha cremat la muntanya, que és com l'església cremada en ecologia. I és tan greu i urgent la reflexió com la que ha hagut de fer el nostre poble en moments especialment dramàtics, salvades les distàncies que hi ha amb les conteses en que es barallaven els germans.

Després del silenci —"vora els rius de Babilònia tot plorant d'enyorança de Sió"— és l'hora de posar-se a la feina. M'atreveixo a afegir iniciatives de represa i, concretament, de repoblació. Que les diverses tendències no polemitzin, que les institucions uneixin esforços, que l'Església i els monjos ens encoratgin, i que deixin fer el poble, sobretot els joves.

Montserrat és d'ells més que mai en aquests vint-i-cinc o cin-

quanta anys futurs. Han de recordar que hi van pujar de petits i de joves a fer trobades i han de poder pujar-hi amb els fills i mostrar l'arbre que cadascú haurà plantat.

Quan sigui el moment —i això pertoca als tècnics, al patronat i als responsables de la vida del país— aviseu-nos, perquè estic segur que tots els moviments i grups de joves cristians aniran a netejar i plantar arbres que creixeran amb ells. Els grups de joves cristians i tots aquells que estimen la terra que els ha vistos néixer o que els ha acollit.

Voleu dir que no tenim al davant un desafiament que cal aprofitar? No creieu que les cendres i el socarim d'avui poden desvetllar, paradoxalment, unes generacions de les quals s'ha dit que eren "pasotes" i sense ideals? Jo faig l'aposta per aquesta gent jove. Per tots. Estic segur que tots els moviments i grups poden organitzar-se en escamots ben disciplinats i preparats per a les tasques que s'hagin de fer. Quan sigui el moment tots sacrificarem els caps de setmana que convingui. I les escoles ¿no poden dedicar uns dies del curs al treball teòric i pràctic de conèixer la natura netejant i plantant? ¿I els tècnics i gent de camp amb experiència no podrien ser el voluntariat monitor de tota aquesta juvenalla generosa i reconstructora? I després de Montserrat ¿no hi ha llenques immenses a tot el país que esperen un gest solidari i mancomunat de repoblació?

No sé com s'ha de fer. Només sé que s'ha de fer i qui ho podria fer.

Creieu que ens hem desdit del "tornarem a lluitar, tornarem a sofrir, tornarem a vèncer"? Jo m'hi apunto. De segur que seran molts més.

El guany seria inestimable: hauríem refet la terra i, potser, una mica els homes.

AVUI

Un minuto

JAIME ARIAS

Los repetidos incendios de la montaña de Montserrat han dado lugar esta semana a unas declaraciones importantes del abad del monasterio y del obispo auxiliar de Barcelona. Son textos merecedores de atenta lectura que vale la pena retener. Van más allá del lamentable suceso. Entran en el análisis del comportamiento de nuestra sociedad. "Ahora y siempre hemos de oponer al odio y a la violencia destructiva los sentimientos de amor, de paz y de reconciliación que son los únicos que pueden hacer grande el futuro de todos los pueblos de la tierra", advierte el doctor Ramon Daumal.

El abad Cassià Just hace un llamamiento a la unidad: "no permitamos que se siembre la zizaña entre nosotros..., el bien común de nuestro pueblo tiene que estar por encima de todo afán de poder y protagonismo...". Y hace una oportuna defensa de las instituciones contra "demasiado frecuentes campañas de desprestigio". No descende, claro está, al detalle que éste no es su papel. Pero un mero observador intuye la necesidad de rectificar ciertos comportamientos. Igual en Catalunya que en el resto de España, sorprende la tendencia a considerar que nuestro país fue demócrata de toda la vida y que podemos polemizar con el mismo desenfado que en los países de más larga tradición parlamentaria. Se habla de tiempos de la República como si hubiera sido el estado natural de este país.

¡Diez años ya!, exclaman los más optimistas. ¿Qué son diez años en la Historia? Un minuto, apenas. Un minuto que, como en un poema de Eliot "da tiempo para decisiones y revisiones que otro minuto revocará" ("In a minute there is time / for decisions and revisions which a minute will reverse"). No podemos aquí permitirnos el lujo de duros enfrentamientos, siquiera verbales, y menos entre instituciones. Estas tienen que cooperar entre ellas, buscando la eficacia y el servicio permanente a la sociedad. El Patronato de la Montaña de Montserrat es un buen ejemplo de cómo puede actuarse coordinadamente. ¡Es tanto lo que queda por hacer en una obra de reedificación! Véase, como muestra, lo que le falta a la autonomía.

Pero, objetan, si estamos en permanente campaña electoral, ¿cómo entrar en vías de colaboración? Y es que otro error es creerse que la política debe invadirlo todo. Que esto es una partidocracia y que lo que no lleve un marchamo político debe quedar marginado, cuando la verdad es que una amplia capa de la sociedad piensa de muy diferente manera, a sabiendas de que hay grandes problemas sociales y económicos muy concretos cuya solución es ajena a visiones partidistas. Como, por ejemplo, el mejor modo de abordar el gravísimo problema del terrorismo o de los mismos incendios de bosques que, en bastantes casos, es otra forma de terrorismo no menos salvaje.

Lo primero de todo es procurar estar preparados para cualquier eventualidad. Saber estar prevenidos. La prevención requiere unos planes coordinados "por encima de todo afán de poder y de protagonismo". ¿Con qué planes de ese estilo contamos de verdad? A veces uno se echa a temblar cuando acontecen terribles catástrofes en una u otra parte del globo y piensa qué sucederá en nuestro entorno si —Dios no lo quiera— nos viéramos en trances parecidos. Uno piensa en México, o en Chernobil... lugares no tan distantes en un mundo cada vez más estrecho.

Hace bien y es muy realista nuestro eurodiputado Carles Gasòliba dirigiéndose a Estrasburgo pidiendo que se tomen muy en serio el problema de los bosques mediterráneos siniestrados y acuerden una acción común. Eso es una gestión inteligente, porque hay situaciones que sobrepasan nuestras fuerzas. Ya señala el abad Cassià Just, con realismo y humildad, que "todos deberíamos ser muy conscientes de nuestras limitaciones económicas, técnicas y humanas". Pero, dentro de estas limitaciones, conociéndolas, es necesario coordinar todas las disponibilidades ante un caso de emergencia. Lo más urgente es esa labor de preparación ante cualquier contingencia, lo cual exige ante todo claridad y voluntad de cooperación. Y ésta, a su vez, basada en una información apartidista. Por eso mismo, el abad, una vez más, lleva toda la razón cuando afirma que rechaza "toda forma de información unilateral y confusional". Una regla de oro para todo buen profesional de la información, con deseos de que la libertad dure más de un minuto.

LA VANGUARDIA

Montserrat flamejant

MAUR ESTEVA abat de Poblet

L'incendi de la muntanya de Montserrat ha corporat molts catalans. Les flames que calcinaren el bosc i el garri-gar i posaren en perill fins i tot el monestir han encès un esperit de solidaritat que queda palès en l'article que tot seguit publiquem de l'abat de Poblet, dom Maur Esteva.

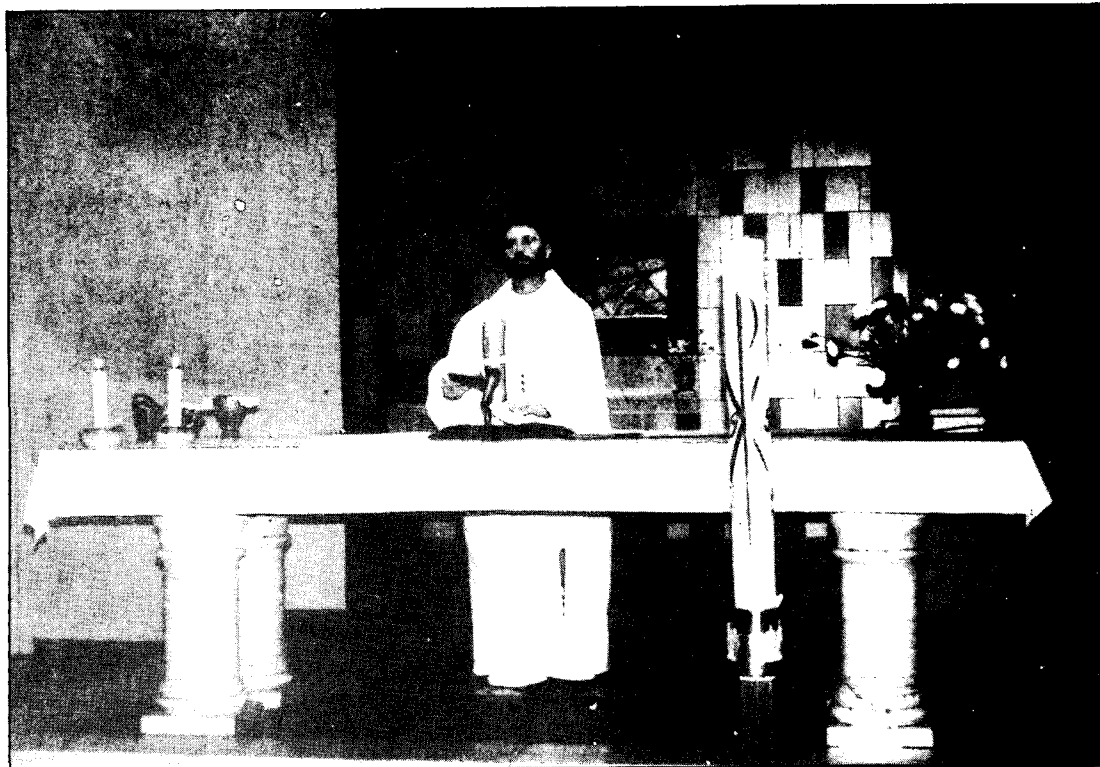
S'han cremat els arbres de la muntanya de Montserrat. La seva fesomia, durant alguns anys, serà un bon xic diferent. Hom ho lamenta. Es demanen adhesions i manifestacions. També hi ha qui creu veure'n les causes. Lamento el fet. Cercar les causes i posar-hi remei, ja hi ha qui en té cura i ho ha de fer. Tenim, però, quelcom molt més gran que, sortosament, ens ha quedat: els monjos.

Sí, els monjos hi són, dalt la muntanya i guarden la Mare de Déu, i en la seva pregària litúrgica, hi prega tota l'església de Catalunya. Catalunya prega en les seves veus. Són els monjos d'aquella mateixa tradició —la benedictina—, que des de fa mil anys hi fou plantada i hi tenen les arrels profundament clavades, que el foc no ha pogut cremar. Des d'allí dalt, han ajudat l'església de Catalunya, de la seva naixença ençà, a créixer en la fe i també en la seva identitat. Ho sabem tots prou bé. Mirem les edicions de la Bíblia en la nostra parla; els llibres litúrgics amb els quals preguem i tantes altres publicacions que ens han fet prendre consciència de la nostra identitat cultural. Fins i tot el nou codi de dret canònic, en la seva traducció catalana, és obra de les seves mans. Tots nosaltres els en som deutors. Ells, en aquests dies de lluita, han estat provats al foc —com l'or— i, sens dubte, n'haurà sortit encara més enverdorada la seva estabilitat en el lloc; més purificada la seva estimació dels uns per als altres; més enrobustida la unitat de la comunitat i més definit el seu comportar-se com a monjos. En fi, s'han arrelat més profundament en la terra i en l'Església, perquè la vida monàstica és de l'Església. Els monjos hi són i això és el que compta. Si hi són, hi haurà vida, i amb la seva vida i propi creixement en la fe, esperonaran el creixement de la nostra, mentre la natura, ajudada amb l'esforç dels homes, poblarà novament la muntanya, segur.

M'arribà la notícia que estaven en perill i, dimarts al matí, vaig córrer al seu costat. També ells ho feren, ara fa prop de cinquanta anys, quan retornaren els cistercencs a Poblet, després de més de cent anys d'obligat exili. Llavors van ser ells els qui van acollir, durant dos anys, els nostres estudiants per atendre llur formació. L'amistat i l'afecte fraternal em dugué —acompanyat de l'arquebisbe emèrit de Tarragona, monsenyor Josep Pont i Gol, que es troba a Poblet— prop dels monjos per donar al pare abat la clau del nostre monestir, si el necessitaven per a refugiar-s'hi. Vaig acceptar, emocionat, la custòdia dels monjos més ancians, que ell em confià, quan el perill semblava imminent. Durant quatre dies ens han fet una singular companyia. Avui retornen a Montserrat, on els seus germans ja esperen llur presència en la comunitat apinyada, com sempre, entorn del seu abat. Amb ell ha lluitat, sense defallir, vetllant per Montserrat, aquest venerat santuari que, ara com mai, tots sentim molt nostre.

Els monjos hi són i tothom els vol ajudar, perquè Catalunya també, en ells i amb ells, ha passat pel gresol. Sí, els monjos hi són, Montserrat és nostre!

AVUI

Una víctima

L'incendi de la muntanya de Montserrat va ocasionar, si bé indirectament, una víctima humana: Mossèn Casimir M. Pereira, prevere, vicari de Caldes de Montbui, que va esglaiar-se

veient el foc que cremava la Muntanya Santa, i perdent el control del seu cotxe va sofrir un accident mortal.

En aquest recull recordatori de l'incendi de Montserrat, ens

ha semblat adient fer record, també, d'aquest exemplar prevere, amb el poema que va dedicar-li el seu mestre i formador.

En la mort de Mn. Casimir Pereira

Prevere Casimir Pereira i Prada:
Mentre veies en flames Montserrat
—per serafins serrat— ara cremat,
sense adonar-te'n gens, mortal topada
et deixava la testa desnucada.

Vas sentir la sorpresa que malgrat
la feina d'or dels àngels, la maldat
deixava la muntanya profanada?

Ai bon amic, que has pujat al Cel
de la mà esfereïda de la Mare
de Déu. Apaga els focs de l'odi cruel!

Estaves ben madur —tothom ho diu—
per anar a la Casa Gran del Pare.
Sí. Prepara'ns a tots en ella un niu!

ALFRED RUBIO, pure. 20-VIII-86

Patronat de la muntanya de Montserrat

Nota informativa

El Patronat de la Muntanya de Montserrat informa que el propassat dia 17 es va reunir la Comissió Executiva per tractar del compliment dels acords del Ple adoptats el dia 1 d'aquest mes.

Aquesta reunió, a la que hi han assistit com a nous membres un representant del Govern de l'Estat i un altre dels Ajuntaments de la Muntanya, s'ha tractat de la complimentació dels acords del Ple, especialment dels temes de restauració de la Muntanya, prevenció d'incendis, declaració de parc natural lligada amb el Pla especial d'ordenació i creació d'un bosc nacional, projectes que estan en avançada fase d'elaboració i dels que se n'informarà al públic al més aviat possible.

També es posa en coneixement que en el propi Monestir de Montserrat existeix un Secretariat que té cura d'informar i inventariar els nombrosos oferiments que es reben, al qual s'hi poden dirigir les persones interessades, telefonant al núm. 835 02 51.

Igualment s'informa que aquelles persones que voluntàriament vulguin col·laborar econòmicament en les tasques de restauració de la Muntanya, poden ingressar les seves aportacions als comptes corrents oberts pel Patronat sota la

denominació de "Restauració de la Muntanya de Montserrat", a les següents entitats de crèdit:

- Caixa d'Estalvis de Barcelona - Cte/ct. núm. 01-000-14811-80.
- Caixa d'Estalvis de Catalunya - Cte/ct. núm. 405.2-2300-35.
- Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis "La Caixa" - Cte/c. núm. 555-02-2853.
- Caixa d'Estalvis de Manresa - Cte./núm. 04-066-001318-1.

L'aportació es podrà destinar a una finalitat concreta de la restauració de la Muntanya de Montserrat. A sol·licitud del donant, se li comunicarà la seva realització.

Per fi, el Patronat de la Muntanya de Montserrat agraeix al poble de Catalunya i a les institucions, les ofertes que tan generosament s'han formulat per a col·laborar en les tasques de repoblació de la Muntanya.

LA COMISSIÓ EXECUTIVA
Barcelona, 19 de setembre de 1986

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València, 244, telèfon: 215 27 39
08007 Barcelona

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

- ☐ Trameto les 3.900 ptes. per gir postal.
- ☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa.....

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc.....Data.....

Signatura

